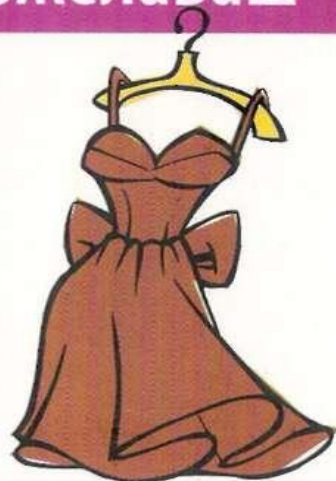

От авторката на „Внимавай какво си пожелаваш“

Александра Потър

БЕЗ
ГОРДОСТ

И

ПРЕОДРАЗ-
СЪДАЪЦИ

В търсене на истинския мъж...

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР БЕЗ ГОРДОСТ И ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Когато става въпрос за мъже, Емили Олбрайт е изтъкана от „гордост и предрасъдъци“. Търси:

... мургав красавец, верен предан мъж с безупречни маниери, изтънчен, който умее да води остроумни разговори, мъж с широка мускулеста гръд, на която да отвориш книга...

Но попада все на „скапаняци“.

И решава — с мъжете дотук! Ще прекара романтична Коледа в Англия по стъпките на Джейн Остин. Автобусът обаче е пълен с досадни възрастни дами и един-единствен мъж — заядливи, мрачен журналист Спайк Харгрийвс. Поредният „скапаняк“! Последното, което Емили очаква, е да срещне мъжа мечта. И внезапно мечтата се превръща в реалност...

А дали точно това е търсила?

На скъпата ми приятелка Дейна

*И на вас ще кажа онова, което съм казвала
неведнъж досега; не бързайте, и вие ще
намерите идеалния мъж.*

Джейн Остин

ПЪРВА ГЛАВА

Всеизвестен факт е, че всяко неомъжено момиче, което притежава поне капка здрав разум, трябва да си потърси свестен мъж.

Има един-единствен проблем...

— Пихме по чаша, разделихме си пицата, ти поиска две допълнителни добавки за твоята половина, значи дължиш... Чакай малко, на миникомпютъра си имам калкулатор...

Седим в малък италиански ресторант в Лоуър Ийст Сайд в Манхатън. Бях напълно слисана, докато гледах как мъжът, който ме бе поканил на среща, вади миникомпютър и бързо пресмята моята половина от сметката.

Къде, по дяволите, да си намериш свестен мъж в днешно време?

Вечерям с Джон, трийсет и няколко годишен архитект, с когото се запознах миналия уикенд на рождения ден на моя приятелка. Стори ми се приятен, когато поиска номера ми — достатъчно свестен, за да изляза с него след работа във вторник, обаче сега, докато го наблюдавам как се е привел над масата и цъка сметката, разбирам, че съм допуснала грешка.

— ... допълнителни седем долара и седемдесет и пет цента, като прибавим ДДС и бакшиша — заявява доволно той и обръща екрана към мен, за да докаже, че не ме лъже.

Огромна грешка.

Признавам честно, че за всичко е виновен господин Дарси.

Бях едва дванайсетгодишна, когато прочетох за пръв път „Гордост и предразсъдъци“ и се влюбих в него. Зарежете онова свежарско парче Джоуи от New Kids on the Block, забравете облекения в кожени дрешки Майкъл Хътчинс от INXS — чийто постери висяха по стените вкъщи — господин Дарси бе първата ми любов. Обаятелен и красив, загадъчен, привлекателен и невероятно романтичен, той вдигна летвата адски високо за всичките ми гаджета. Сгушена под

завивките, стиснала фенерче в ръка, нямах търпение да порасна достатъчно, за да си намеря мъж като него.

Сега вече съм голяма. И както виждате, продължавам да търся. Вадя двайсетдоларова банкнота от джоба си и я подавам на Джон.

— Имаш ли седемдесет и пет цента? — пита той, все още протегнал ръка.

Тоя майтап ли си прави?

Само че не си прави никакъв майтап.

— Ами... въз... да — мрънкам аз и бъркам в портмонето.

Не ме разбирайте погрешно. Не съм Рене Зелуегър. Не се нуждаю от мъж, който да ме допълва. Имам си добра работа, плащам си сама наема. Имам инструменти за дребни ремонти вкъщи и знам как да ги използвам. Що се отнася до другото, е, нали затова са измислени разните секс играчки с батерии.

Подавам на Джон седемдесетте и пет цента. В следващия момент се ококорвам, защото той започва да ги брои.

Дори това не е в състояние да ме спре да продължа да копнея за онази старомодна романтика, за която пишат в книгите. Не е в състояние и да ме спре да мечтая за някого, който да ме накара да полетя и да потръпна. Говоря за мургав красавец, за верен предан мъж с безупречни маниери, изтънчен, който умее да води остроумни разговори, за мъж с широка мускулиста гръд, на която спокойно отваряш книжка...

Вместо това през последните дванайсет месеца попадам все на разни нещастници. Добре, знам, че всяко момиче може да ви разкаже за разни неприятни преживявания, свързани с мъжете, с които е излизала. Това е в реда на нещата. Че коя не е попадала на скапаняци, с които няма нищо общо, с четирийсет и кусур годишни прецакани от живота мрънкала (ако някоя дума не ви харесва, задраскайте я, въпреки че в моя случай няма нищо за драскане)? Това е то, когато не си омъжена. Поне веднъж се случва. Когато се случи втори път, си казваме, че е просто лош късмет. Но пък цяла поредица от подобни глупаци?

Ще ви дам няколко примера, които просто не мога да забравя:

1. Барт си имаше „проблеми“ с интимността. Казано на прост език, не желаше да ме държи за ръката, защото било проява на

прекалена интимност, но нямаше никакъв проблем да ме покани у тях, за да гледаме порно още на първата ни среща.

2. Арън носеше бели каубойски ботуши. Това е просто трагично. След като отложи среща в последната минута, защото трябвало да работи до късно, мярнах белите му ботуши да искрят в тъмното пред едно кино. Приблжих се и какво да видя, беше си натъпкал езика в гърлото на едно момиче.

3. Ами Даниел, приятният banker евреин, който ме покани на домашно стотвена вечеря? За съжаление бе „забравил“ да ми каже, че майка му ще стотви. Извинявайте, да не би някой да каза „майка“? Кого да удуша по-напред? След пет различни ястия най-сетне успях да се измъкна, и то тъкмо преди тя да извади албумите с детски снимки на синчето.

4. Ето че идва ред на Джон, с други думи, господин Благородство...

— Какво ще кажеш да излезем отново? — пита той, когато излизаме от ресторанта.

— Ами... — тъкмо да отговоря и ахвам, защото Джон пуска вратата и тя се хлопва под носа ми. Едва успявам да я задържа с лакът. Не че той забеляза, защото вече е на тротоара и пали цигара.

Разтривам натъртения си лакът и заставам до него. След топлия ресторант студът навън направо щипе. През декември в Ню Йорк температурата е доста под нулата.

— Какво ще правиш в петък? — пита той, извива вежди и дръпва от цигарата.

Какво, по дяволите, да правя сега?

Колебая се. Хайде, Емили. Възрастни хора сте. Няма проблем. Бъди откровена с него и му кажи.

Какво да му кажеш? обажда се тъничко гласче в главата ми. Че предпочиташ да си набучиш клечки под ноктите, вместо да излезеш на втора среща с него ли?

— Ами, аз... — започвам с огромно притеснение и млъквам, защото той издухва дима право в лицето ми. — Заета съм — отсичам аз.

Прекалено заета съм, за да излизам с тъпанар като теб, обажда се отново гласчето. Само че този път крещи.

— Прекалено много партита те чакат, а?

Да знаете само как ми се иска да му кажа истината. Защо да се гърча аз? Защо да щадя чувствата му? Ами следващото нищо неподозиращо невинно момиче, което ще покани на среща? Мое задължение е да му кажа. Не само че е стиснат и невъзпитан, ами си е присадил и коса.

Точно така. Присаждана му е коса.

Поглеждам го. На светлината на уличната лампа се виждат спретнати редички косми по лъскавия му скалп. Присадил си ги е с надеждата да скрие оплешивяващото си теме. Въпреки че съм ядосана, се оставям на съчувствието. Стига, не бъди толкова лоша, Емили. Той заслужава разбиране, мило отношение, не е нужно да го съдиш и да му се подиграваш.

Преглъщам раздразнението си и се насилвам да се усмихна.

— Май да — кимам аз и извивам очи, все едно искам да му подсказва, че всички тези лудешки партита ми идват повечко. Честно да ви кажа, с това изпълнение спокойно мога да спечеля „Оскар“, вместо да се правя на управителка на книжарница в Сохо, пълна с какви ли не смахнати издания.

Всъщност бях на едно парти. Беше в клуба на ортодонтите и бях настинала. Цяла вечер си капах капки в носа и обсъждах захапката си, а в девет и трийсет вече си бях легнала. Никога досега не бях прекарвала толкова вълнуващо.

— Беше ми много приятно — продължавам топло аз.

— И на мен.

Забелязвам, че Джон започва да се отпуска и ми става по-спокойно. Ето, виждаш ли? Няколко добри думи могат да направят чудеса. Сега вече се чувствам по-добре. Света Емили. Хм, не звучи чак толкова зле.

Окуражена от успеха, продължавам:

— А присаждането е страхотно.

— Присаждане ли? — поглежда ме глупаво Джон.

По дяволите! Как можах да го кажа?

— А... за пицата говорех. Пицата беше страхотна. — Чувствам се неловко, червена съм, като рак и се старая да не поглеждам към косата му, но имам чувството, че някакъв магнит тегли очите ми натам.

Ужас! Погледни настрани, Емили. Настрани.

Следва потискащо мълчание. И двамата се преструваме, че не го забелязваме. Аз започвам да си чопля ноктите. Той пригладжа дискретно коса и се опитва да се огледа във витрината на ресторанта, когато решава, че не гледам към него. Обзета съм от чувство за вина. Сега вече се чувствам ужасно. Дали да не му се извиня? Дали да не...

Джон дръпва за последно от цигарата, стъпква фасата и ме награвва.

Господи! Не е възможно! Просто не може да бъде.

Напротив, може.

За частица от секундата оставам напълно неподвижна. Сякаш всичко се случва на забавен кадър. Гледам го как се навежда над мен със затворени очи, отворена уста, провесил език и разбирам, че е разбрал любезното ми отношение за покана. За щастие (или може би трябва да кажа за нещастие) съм била на достатъчно противни срещи и знам кога и как да задействам рефлексите си, така че в последния момент успявам да се отдръпна.

Устните му се лепват и оставят лигава следа по ухото ми. Гадост. Дръпвам се рязко. Въпреки това следва кратка борба, а ръката му се затяга около кръста ми като менгеме.

Отдръпваме се и се споглеждаме.

— В такъв случай ще спра такси и се прибирам — заявява остро той и натъпква ръце в джобовете на панталона си с басти.

— И аз — отвърщам разтреперана и избърсвам олигавеното си ухо с ръкава на палтото.

Следва мълчание. И двамата се опитваме да спрем такси. Най-сетне, след няколко мъчителни минути зърваме свободно такси. Автомобилът спира, аз въздъхвам облекчено и посягам към дръжката на вратата, но Джон ме изпреварва. Оставам приятно изненадана. Най-сетне! Нека ми кавалерства.

Размекнала съм се и му отправям първата си искрена усмивка тази вечер. Може пък да не съм била права. Може да не е толкова лош.

Без да се поколебае, той се хвърля на задната седалка и хлопва вратата.

— Благодаря за приятната вечер — казва той, подал глава през прозореца. — Весели празници!

— Ей, ти! — изкрещявам аз най-сетне. — Ти ми открадна...

Само че таксито потегля със свирене на гуми.

Изоставена на затрупания от сняг тротоар, аз гледам след фаровете на отдалечаващия се автомобил и въпреки че съм страшно ядосана, усещам как ми се доплаква. Очите ми парят от сълзи и аз мигам бързо. Ама какво ми става? Това е просто смешно. Този тип е пълен кретен. Не съм разстроена. Добре съм, съвсем добре съм. Подсмърчам, натъпквам ръце в джобовете и се отправям към станцията на метрото.

— Трябваше да викнеш ченгетата.

На следващата сутрин вече съм на работа в „Макензи“, малката семейна книжарница, на която съм управител. Вдигам поглед към Стела, асистентката ми, която се е качила на една стълба и подрежда книги.

— Защо? Задето открадна първото такси ли? — Усмиввам се отнесено и ѝ подавам нови заглавия. — Моля ви, господин полицай, мъжът, с когото имах среща, ми отмъкна таксито под носа. Не е никакъв джентълмен. Арестувайте го.

— Не заради това — отвърща тя, подпира ръка на ханша и се прави на ужасена. — Защото е бил с панталони с бастии!

Със Стела се запознах, когато дойде на интервю и ме заля с невероятните си познания по литература. Поне така си въобразявах, че ще стане, след като прочетох автобиографията ѝ. Въпреки това, пет минути след началото на интервюто ми стана ясно, че за нея книгите са онези прашни неща, които се редят в библиотеките. Бе завършила колеж по моден дизайн и никога през живота си не бе пипвала книга, мислеше, че „Тезоръс“^[1] е вид динозавър и най-накрая призна, че единственото, което чете, е хороскопът.

— Поне беше честна, а честността е много важна — изтъкнах аз пред господин Макензи, собственика, като основание за това, че съм я наела. Честно казано, тя ми се стори най-малкото от поредица от злини. С бебешко розовата си коса и странни, асиметрично провиснали дрешки за моден инвалид като мен, стряскащо модерната Стела ми се стори много по-интересна от останалите кандидати — Белинда, лудата интернет маниачка, която сама призна, че всяка вечер сядала на канапето, за да обнови блога си в „Май спейс“, или почти

четирийсетгодишния Патрик, който все още живееше с родителите си и обожаваше „модерен джаз“.

Виждате ли? Просто нямах избор.

Три години по-късно, след като премина през всички цветове на дъгата, двете с нея станахме първи приятелки и макар да съм ѝ шефка, през повечето време не се чувствам като такава. Сигурно защото всеки път, когато ѝ наредя нещо, Стела си прави оглушки.

— Говоря ти сериозно, Емили, трябваше да му фраснеш един на тъпия Джон, та свят да му се завие — продължава тя и замахва с юмруци към книгите на полицата. — Ако беше откраднал моето такси, направо щях да го убия.

— Не се съмнявам — кимам аз. Под шантавите тоалети и съвършено подбрани аксесоари се крие нрав на ротвайлер. Веднъж Стела за малко да убие бившия си приятел, като го напръскала с лют спрей, докато спорели кой ще спечели „Сървайвър“. Спреят предизвикал пристъп на астма и му се наложило да прекара нощта в спешно отделение.

— Какво ще правиш сега?

— Ще изтрия номера му. — Свивам рамене и дръпвам тиксото, с което е залепен един от кашоните. Стела ме поглежда съчувствено от върха на стълбата.

— Мама му стара! Извинявай, Ем. Това е много тъпа работа.

— Вече ми мина — отвърщам аз и се опитвам да говоря ведро и незаинтересовано. — Не се притеснявай. Не съм разстроена заради снощи. По-скоро съм отегчена.

Опитвам се да се преструвам на смела, но, честно казано, снощи направо се смачках. Не че Джон ме разстрои. Той просто бе последната капка, която преля чашата. С други думи, срещата направо ме пречупи. Реших, че приключвам с тази част. Никакви разочарования повече, никакви разбити надежди, никакви противни срещи. Приключих завинаги.

— Знаеш ли, имам една приятелка със страшно готин брат, който току-що се е разделил с приятелката си...

— Не, благодаря, не става — клатя решително глава.

— Ама страшно е готин — настоява Стела.

— Щом е толкова готин, защо са се разделили?

Стела потрива нос с длан и пъстрите ѝ дървени гривни подрънкват шумно. Според Стела етническите елементи в облеклото са новият хит.

— Не съм много сигурна. Май беше заради пиенето му...

Не мога да повярвам!

— Да не би да се опитваш да ме събереш с алкохолик? — ахвам възмутено аз.

— Бивш — уточнява, без да трепне тя. — Сега ходи на сбирка на Анонимните алкохолици.

— Значи не му е позволено да ходи по срещи — заявявам аз. — Това беше част от дванайсетте стъпки. Нещо такова.

Стела ми се струва разбита. Захапва розовия си нокът и чака мълчаливо на върха на стълбата, докато аз отново се захващам с новите книги. Скъсвам найлоновата опаковка и ги трупам на пода.

Все още е рано и книжарницата е празна. Няколко минути мълчим, докато звънчето на вратата не издрънчава. Вдигам поглед и виждам клиентка. Жена, облечена в кожено палто. Тя забелязва, че я гледам, и ми се усмихва, а след това се насочва към отдела за биографии.

— Защо днешните мъже не са като героите в книгите? — продължавам аз и разопаковам няколко класически романа. — Сериозно ти говоря, Стела. Писна ми от съвременната любов — заявявам убедено аз. — Писна ми и от съвременните мъже. Отсега нататък ще се придържам към мъжете тук. — Навеждам се над „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин и поглаждам с обич корицата. — Представи си само свят, в който мъжете не ти крадат таксито, не те лъжат, не са пристрастени към порното в интернет, вместо това са истински кавалери, предани и почтени. Разхождат се по полята в бричове и бели ризи... кеф...

Разсеяно отварям романа и попадам на една от най-напрегнатите сцени между Елизабет Бенет и господин Дарси. Господи, колко обичам този момент. Облягам се на бюрото и продължавам да чета.

— Защо не мога да изляза на среща с господин Дарси? — въздишам замечтано аз. Притискам отворената книга към гърдите си и поглеждам някъде напред.

— Да не би да ми говориш за готиния тип, който работи в „Мак“? — любопитства Стела от стълбата.

Вдигам поглед към нея. Изглежда не чух правилно.

— Мога да пробвам да му взема телефона и ще ти го дам...

— Стела! — ахвам аз. Знам, че не разбира почти нищо от литература, но това е направо нечувано. Не е ли гледала поне филма? — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не знаеш кой е господин Дарси?

Тя ме поглежда предпазливо.

— Значи не е готиният от магазина „Мак“?

— Не! — сопвам се аз. — Говоря ти за най-сексапилния, най-романтичен мъж, който можеш да си представиш. Не само че проявява уважение и знае как да се държи с жена, ами е мургав, замечтан, очарователен, а страстта му е готова да изблигне всеки момент.

— Леле, тоя е истинска мечта — киска се тя.

Поглеждам я строго.

— Та къде да го открием въпросния господин Дарси? — пита тихо тя. — Нямам нищо против и аз да се запозная с него.

Вдигам една от книгите „Гордост и предрасъдъци“ и я размахвам към нея, сякаш е вещественно доказателство.

Изумената Стела присвива очи и се вглежда за момент в мен, докато се опитва да разбере какво ѝ подсказвам. Накрая се усеща.

— Книга! — ахва невярващо тя. — Невероятният мъж, за когото мечтаеш, е герой от роман, така ли? — За момент ме поглежда ококорена, след това се смъква от стълбата и грабва книгата. — Ще ти кажа защо не можеш да излезеш на среща с тъпия господин Дарси — срязва ме тя. — Защото е герой от роман. — Качва се отново на стълбата и задържа томчето далече от мен. — Той не е истински. Емили, понякога си неспасяема романтичка.

Казва го с такова съжаление, сякаш страдам от някаква смъртоносна болест.

— Че какво му е лошото да си неспасяема романтичка? — питам наежена аз.

— Нищо. — Тя свива рамене, присяда на върха на стълбата и притиска кокалестите си колени към гърдите. — Само че ти ще трябва да приемеш фактите. Започни да живееш в истинския свят. Намираш се в Ню Йорк през дваесет и първи век, не си на страниците на... — тя млъква, поглежда гърба на книгата — ... роман за английската провинция през деветнайсети век.

След това Стела слиза от стълбата, грабва останалите „Гордост и предразсъдъци“ и безцеремонно ги натъпква на полицата зад себе си.
— Ем, повтаряй след мен: „Господин Дарси не съществува.“

[1] Thesaurus — английски синонимен речник. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Времето до обяд се изнизва покрай клиентите, тръгнали да търсят подаръци за Коледа.

Малката независима книжарница е собственост на семейство Макензи вече три поколения. Тъй като е сгушена в странична уличка, притисната между шапкарски магазин и италианска пекарна, повечето хора я подминават, погледите им са привлечени от причудливите шапки на съседната витрина или са забързани да си поръчат сандвич със зеленчуков хляб. Дори не забелязват старата махагонова врата с оригинален витраж, през който слънцето нахлува късно следобед и рисува пъстроцветни петна по пода. Онези минувачи, които все пак се отбиват или случайно, или защото някой ги е насочил насам, задължително се връщат втори път.

Все си казвам, че да влезеш през тази врата, е като да влезеш в гардероба и да се озовеш в Нарния^[1]. Навън цари оживлението на нюйоркското ежедневие, ала щом звънчето извести пристигането ти, напускаш реалността и попадаш в света на въображението.

Книжарница „Макензи“ е съвсем малка, но е пълна с най-разнообразни четива. Стените са покрити с полици отгоре до долу, бестселъри с меки корици са поставени до първи издания специализирана литература, а в средата има огромна дървена маса, отрупана с лъскави фотоалбуми, които да украсят нечий хол.

Любимото ми място е край прозореца. До него има рафт с издания от цял свят и стар кожен фотьойл. Изтъркан е, седалката е хлътнала, тъй като хиляди клиенти са се опитвали да избягат от ежедневието за кратко, като се настанят на него, за да прочетат първата глава на най-новия криминален роман, трилър или някое вълнуващо стихотворение.

Работя тук откакто завърших колежа, а за човек, чието любимо занимание е да прочете някоя хубава книга, работата е просто прекрасна. Родителите ми се шегуват, че още от раждането ми е било ясно какво ще работя, че книгите са ми в кръвта. Родителите ми са

преподаватели — мама преподава английски, а татко история на изкуството, — истински книжни червеи.

Вкъщи нямаше телевизор. На двамата с брат ми ни казваха да използваме въображението си и ни даваха книги. Нашите твърдят, че съм се научила да чета, когато съм била на две години и половина. Докато останалите прощъпалници са ходели да си играят в парка, мама и татко са ме водили на екскурзия до библиотеката.

Нищо чудно, че първите ми думи са били „Моля, пазете тишина“.

Господин Макензи обаче остарява и тъй като единственият му син е лекар и няма да поеме бизнеса, започна да се говори за продажба. Преди шест месеца шефът получи оферта от известна верига кафенета, които искаха да сменят витража със стъкло с тяхното лого, да излеят циментов под и да наредят фалшиви книги по махагоновите полици. Той им отказа и заяви, че това щяло да стане само през трупа му. Въпреки това усещам, че дните ми тук са преброени. Не че се притеснявам за себе си — няма проблем да си намеря друга работа, — но никога няма да попадна в друга книжарница като „Макензи“. Ако я затворят, това ще бъде краят.

Подавам на клиент рестото, обръщам се към следващия на опашката и едва сега забелязвам, че няма никой. Въздъхвам облекчено. Слава богу! Стела е все още на обяд, а хаосът покрай Коледа е винаги ужасен. Всеки е хукнал да търси съвършеният подарък. По това време на годината повечето хора се насочват първо към масата и незнайно защо са си въобразили, че колкото по-голям и по-лъскав е фотоалбумът, толкова по-добре. Да, фотоалбумите наистина правят впечатление, но всеки прехвърля красивите фотографии веднъж и оставя изданието да събира прах, докато книжките с меки корици, към които всички посягат, се четат и в метрото, и в леглото, дават се на приятели, на хора от семейството и могат да бъдат препрочетени по няколко пъти.

Никой няма да забрави „Брулени хълмове“, но има ли човек, който ще запомни „История на румънските акробати“? Докато разсъждавам, забелязвам сянка край централната маса. Той е нисък и

набит, косата му е почти бяло-сива и разлиства някакъв албум. Приближавам се до него. Той е погълнат от книгата.

— Това да не би да е за Стела? — питам аз и надничам над рамото му.

Той трепва.

— Здравсти, Ем, как си? — изрича задъхано той и момчешкото му лице грейва.

— Както обикновено. — Усмиввам се, докато той ме целува по бузите, и по мен полепва брашно, което се ръси от иначе гарвановочерната му коса. — Как си, Фреди?

Фреди е съпругът на Стела, но двамата са женени единствено за да може той да вземе зелена карта. Запознаха се преди две години, когато тя влязла в съседната пекарна, за да купи сандвичи за обяд, и двамата станали първи приятели. Фреди е италианец и когато визата му изтекла, Стела предложила да се оженят. В замяна на това живее срещу смешен наем в малкия му апартамент над пекарната. Всички са доволни. Има само един проблем. Фреди очевидно е лудо влюбен в нея, ала Стела е единствената, която не забелязва.

— Какво ще кажеш? — пита той и сочи книгата. — Подарък за Коледа.

Сбръчквам нос.

— Стела може и да работи в книжарница, но се съмнявам някога през живота си да е прочела книга.

— Хм. Май си права... — кима намръщен той. — Може поне да разгледа снимките — подхвърля доволно той.

— Ти някога да си я виждал да разглежда нещо различно от модни списания? — питам аз и извивам вежди.

Фреди въздъхва дълбоко.

— Предавам се. Дори не мога да й избира подарък.

Изглежда толкова сломен, че сърцето ми се свива.

— Искаш ли да ти предложи нещо?

— Разбира се — кима доволно той.

— Ще свърша детективската работа и ще разбере какво иска. — Стискам ръката му. — Обещавам ти, че няма да бъде „Румънските акробати“. — Усмиввам се мило и изтеглям книгата от ръцете му. — Не че книгата не е хубава — добавям аз дипломатично. — Просто не е подходяща за Стела.

Фреди ме поглежда с огромна благодарност, сбогуваме се и той излиза от книжарницата. На вратата се сблъсква със Стела, която тъкмо се връща от обедна почивка, цялата поруменяла от вълнение.

— Здравсти, Фреди — поздравява разсеяно тя. Промушва се покрай него и заявява:

— Имам изненада за теб!

Над рамото ѝ виждам Фреди. Застанал е на входа и наблюдава Стела. Изражението му е красноречиво.

— Направо ще паднеш от кеф.

Когато излиза на улицата, се обръщам към Стела:

— За кое? — питам аз. Тръшвам се на стола с колелца зад щанда и се придърпвам към компютъра. Познавам Стела достатъчно добре и знам, че онова, което според нея е кеф, за мен не е никакъв кеф.

Започвам да преглеждам имейлите. Книжарницата най-сетне е празна, с изключение на жената, която продължава да разглежда биографиите, и аз решавам, че моментът е подходящ да направя няколко последни поръчки преди Коледа.

— Знам какво ще направиш — продължава Стела, така обхваната от ентузиазъм, че не забелязва нищо. Сваля шала на райе, хвърля го на щанда и застава до мен задъхана, също като лабрадора на нашите, когато усети аромата на храна.

— Какво? — продължавам да пиша.

— За ужасните срещи, на които все ходиш — обяснява въодушевено тя.

— Благодаря ти, че ми напомни, но вече не ходя по срещи.

Стела замахва пренебрежително с ръка. Все още не си е свалила ръкавиците.

— Ще се поразвеселиш, като дойдеш с мен и цяла женска компания — нарежда възторжено тя.

Изчаква малко, за да стане по-драматично и да я попитам къде имат намерение да ходят — убедена съм, че очаква да се развълнувам също като нея, — само че аз успявам да измрънкам нещо като „хм“.

Това съвсем не е достатъчно за Стела.

— Ем, заминаваш за Мексико! — заявява тя така приповдигнато, сякаш е водеща на телевизионно състезание и обявява резултата пред нищо неподозиращите участници.

Обръщам гръб на монитора и я зяпвам.

— Стела, какви, за бога, ги приказваш?

— За Нова година! — продължава тя и се настанява на щанда. Поглеждам я строго, но както обикновено, тя не ми обръща никакво внимание. Кръстосва крака, подръпва мрежестия си чорапогащник и пак ме подхваща. — Току-що се обади приятелката ми Беатрис, която живее в Лондон. Резервирала е места за пътуване до Канкун в Мексико. Две са се отказали в последната минута, което означава, че има две свободни места — тя се ухилва доволно. — Аз — заявява тя и бодва гърди с пръст. — И ти — този път пръстите ѝ щръкват към мен. — Трябва само да си платим самолетните билети от Ню Йорк.

— А кой ще работи тук, докато си веем капите из Мексико? — мърморя недоволено аз. Честно да ви кажа, Стела няма никакво понятие какво е да си управител. Тя си въобразява, че книжарницата си работи сама.

— Всичко е уредено — заявява доволно тя. — Господин Макензи вече предложи помощта си.

— Говориш за господин Макензи, собственика? — вдигам изненадано поглед аз. — Да не би да си го питала?

— Обадих му се одеде. Каза, че щяло да му достави невероятно удоволствие да е тук, докато ни няма. Честно да ти кажа, май остана доволен, че го попитах — признава щастливо тя. — Каза, че щяло да му се отрази добре да се отърве за известно време от жена си. — Стела пъхва дъвка в устата си и започва да мляска.

Зяпвам я напълно слисана. Не знам дали да се радвам, че за пръв път от пет години не ми се налага да работя между Коледа и Нова година, или да се разсърдя, задето Стела не ме е попитала първо. Решавам, че е по-добре да се зарадвам.

— Ами, добре — кимам аз, за да кажа нещо.

— Супер — провиква се Стела, прави розово балонче и го спуква с език. — Ще бъде направо страхотно. Очевидно е от онези организирани екскурзии за неомъжени — казва се „Клуб от осемнайсет до трийсет“.

Не може да бъде!

Обхваща ме ужас. Непрекъснато разглеждам английските списания, които получаваме в магазина, и ги знам тези организирани ваканции. Това е личната ми представа за ад.

— Клуб „От осемнайсет до трийсет“, а? — повтарям аз, удивена, че още не съм хукнала към кенефа да повръщам.

— Аха — грейва радостно тя. — Невероятно, нали?

Я чакай малко. Тя да не би наистина да употреби думата „невероятно“?

— Виж, работата е там, че... — започвам аз и се опитвам по най-бързия начин да измисля някакво извинение, за да се измъкна.

Само че тя не ме оставя да довърша.

— Мама му стара! — хлъзва тя и притиска ръка към устата си. — Изобщо не помислих.

Сега пък какво стана?

— Толкова съм нетактична. — Протяга ръка, отпуска я на рамото ми и зашепва: — Дори не се сетих за възрастта. — Мълчи няколко секунди, след това продължава да шепне: — Нали не си минала трийсетте?

Отдръпвам се ядосана.

— Извинявай, но съм на двацет и девет! — съскам аз и вдигам ръце към лицето си, сякаш от последния път, когато съм се поглеждала в огледалото, бузите ми са увиснали.

Наистина обичам Стела и знам, че намеренията ѝ са добри, но понякога се питам какво се върти в платиненорусата ѝ (в момента) главица. Първо се опитва да ме запознае с алкохолик, след това ми пробутва, че съм била стара.

— Само две години съм по-голяма от теб — измъквам се аз.

Стела се мръщи.

— Опа, извинявай. Не исках да... Просто аз... Нали знаеш, че хич ме няма в сметките, а и ти си... все едно, че нямаш възраст, Ем — заявява доволно тя и поруменялото ѝ дръзко двацет и седем годишно лице грейва.

— Ако продължиш в този дух, да знаеш, че ще бъдеш уволнена — предупреждавам я строго аз.

— Стига, Ем, точно от това се нуждаеш.

Ентузиазмът на Стела е като бронирана жилетка. Кълна се, че е непробиваем.

Завъртам стола към нея.

— Стела, повярвай ми, че това е последното, от което се нуждая.

— Да знаеш, че е ол инклузив — добавя тя и намига.

Изобщо нямам желание да си представя за какво намеква.

За щастие не ми се налага да уточнявам, тъй като клиентката ни прекъсва:

— Извинете, че ви прекъсвам, но искам да купя тази книга.

Вдигам очи към жената, която разглеждаше биографиите.

Леле, тая още ли е тук? Мислех, че вече си е тръгнала.

— Открихте ли нещо интересно? — питам аз и я поглеждам с любопитство. Нахлупила е кожена шапка, обиците ѝ са нежни и дискретни, парфюмът — тежък, с аромат на цветя и забелязвам нещо старомодно в държанието ѝ. Човек би казал, че е излязла от някой филм на Мърчант-Айвъри^[2], а не е от Манхатън.

— Да, благодаря — отвърща тя с английски акцент.

Без да вдига поглед, ми подава тънка книжка с кожена обложка.

Поемам я и поглеждам заглавието. „Личните писма на Джейн Остин“ пише със златни букви на корицата. Странно, дори не помня да съм виждала тази книга досега. Обръщам я, но не виждам баркод, само стикер, надписан на ръка. Това не е моят почерк. Сигурно книгата е стояла незабелязана години наред, мисля си аз, докато пускам касова бележка.

— Виж. Защо не погледнеш курорта? — Стела се появява от задната част и подхвърля лъскава брошура до касата. С периферното си зрение зървам доста надарени в бюста момичета по бикини, вдигнали ръце над главите си, яхнали надуваем банан. Думите „Забавление! Забавление! Забавление!“ са изписани в отровнажълто.

— Не ме брой — отвърщам аз, без да посегна към брошурата.

— Ама защо? Наистина е изгодно и ще бъде забавно. Помисли си за морето, плажа, пясъка... — Тя поглежда клиентката, навежда се към мен и продължава по-тихо: — Секс!

Представям си как танцувам в задимен препълнен клуб, накичена с евтини бижута от мъниста, заедно с пъпчив осемнайсетгодишен младок, стиснала чаша пина колада с чадърче, и потръпвам от ужас.

— Точно за това си мисля — промърморвам аз, подавам бележката на клиентката и хартиен плик с надпис „Книжарница Макензи“. Тя кимва любезно, лицето ѝ е все още скрито под гигантската кожена шапка, обръща се и си тръгва.

— Погледи го този. Направо е великолепен.

Отново насочвам вниманието си към Стела, която разлиства брошурата.

— Няма да дойда — заявявам твърдо аз.

— О, Ем... — мрънка тя.

— Казах, не — клатя глава и се връщам при компютъра. Продължавам да проверявам имейлите: поръчки за книги... намаления...

— Какво ще правиш? Да не би родителите ти да си останат вкъщи тази година?

С родителите ми живеем в един щат, но не са прекарвали Коледа и Нова година у дома, откакто завърших колеж. Миналата година ходиха на сафари в Ботсуана. Предишната година бяха за две седмици на някаква лодка в Индия. Преди това... Господи, вече съм забравила, но бяха на място, където мобилните телефони нямаха покритие.

— Харчим ти наследството — смеят се те, когато описват приключенията си, и аз искрено се радвам, че пътуват. Те са истински преродени хипита с пари. Купуват си обувки от „Биркенсток“^[3], карат тойота „Приус“, хранят се само с екологично чисти продукти — татко дори започна да ходи на йога, докато не го заболя гърбът, — а всяка година по Коледа и Нова година изчезват нанякъде.

— Не, тази година заминават за Тайланд на някакво място, където се практикувала медитация. — Свивам рамене. — Леля Джийн обаче ме покани на вечеря на Бъдни вечер.

Би трябвало да се притеснявам, задето приятелите ми ще прекарат Коледа със семействата си, както си му е редът, само че аз вече съм свикнала. Обикновено ходя при брат си Пийт в Бруклин, но преди шест месеца той се запозна с Марлина, актриса, така че тази година двамата са решили да празнуват Нова година със семейството ѝ във Флорида. Това е чудесно. Аз сигурно ще си остана вкъщи и ще се свия на канапето с чаша вино и някоя приятна книжка. Нова година винаги идва като разочарование, нали?

— Ами Нова година? — любопитства Стела, без да вдига поглед от брошурата.

Предпочитам да не признавам какви са намеренията ми пред момиче, за което е истинско престъпление да си оставаш вкъщи в петък вечер.

Не знам какво да кажа. В същия момент забелязвам на щанда листовка. Странно. Как не съм я забелязала? Кой ли я е оставил? Обзета от любопитство, посягам и я грабвам. На нея има снимка на великолепна местност някъде в провинцията, а черните букви гласят:

Специална обиколка за любителите на литературата. Прекарайте една седмица с господин Дарси. Запознайте се отблизо със света на Джейн Остин и „Гордост и предразсъдъци“.

— Заминавам за Англия — заявявам аз.

В мига, в който изричам думите, ми се иска да ги върна обратно. По дяволите! Защо ми трябваше да го казвам?

— Така ли? — Стела се врътва към мен, ококорена от недоумение. — Кога?

Още веднъж по дяволите. Нямам никаква представа.

Бързо поглеждам листовката. Има уебсайт адрес и докато се преструвам, че проверявам имейлите, бързо го изписвам на компютъра. Добре че някой умник е измислил диесела. Веднага се отваря прозорче.

— Ами... — Опитвам се да съм небрежна, докато погледът ми се плъзва по информацията за обиколката. Налага се да излъжа нещо... — Скоро — заявявам аз в опит да спечеля малко време. Мили боже, къде са проклетите дати? Къде са ги скрили? Опитвам се да запазя спокойствие и оглеждам информацията. Усещам, че погледът на Стела прогаря невидима дупка в главата ми.

Добре. Не се паникьосвай, Емили.

Надуваемият банан изниква в спомените ми.

Започвам да изпадам в паника.

В същия момент ги виждам. Написани са с дребен шрифт най-отдолу. Няколко са. Най-сетне! Забелязвам, че една съвпада с ваканцията до Канкун. Кликвам върху нея. Кой знае, може пък някой да се е отказал по Нова година. Тайничко стисвам палците на лявата си ръка. Не че имам намерение да замина. Просто се преструвам.

Не мога да повярвам на очите си, когато виждам „едно свободно място“ на екрана.

— Колко скоро? — иска да знае Стела.

Какво пък, може да се окаже весело. Ще видя Англия по Нова година. Още отсега си я представям. Симпатични малки селца, уютни пъбове^[4] с истински огън в камините, всяко кътче е свързано с историята.

Наоколо не се мярка нито един надуваем банан.

Премествам курсора на „Резервация“ и натискам.

— Следващата седмица.

[1] „Хрониките на Нарния“ — поредица от седем фентъзи романа за деца на К. С. Луис, през 2005 г. е направен филм по първия роман. — Б.пр. ↑

[2] Филмов тандем — Исмаил Мърчант и Джеймс Айвъри, автори на филми, засягащи нравите от началото на 20 век. — Б.пр. ↑

[3] Немска фирма за удобни, ортопедични обувки. — Б.пр. ↑

[4] Пъб (на английски: Pub, съкращение на английски: Public house — публично заведение) е заведение, в което се продават алкохолни напитки ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно, след като прекарах тиха Коледа с леля Джийн, аз съм у дома и си събирам багажа за предстоящото пътуване. Двайсет и седми декември е и полетът ми е след няколко часа. Стела се е настанила на канапето, похапва хумус^[1] и ме наблюдава как се опитвам да натъпча още няколко книги в сака. Въпреки че заминавам за една седмица, трябва да съм подготвена. Очевидно е, че се налага да взема и шестте романа на Джейн Остин, които заеха доста място, въпреки че оставих „Гордост и предразсъдъци“ за ръчния багаж, за да я препрочета.

Взела съм и съвременни четива, като книгата на новия писател, който вече шест седмици е начело на класацията на бестселърите в „Ню Йорк Таймс“.

— Отиваш за една седмица в Англия. Там е кучешки студ. При това ще бъдеш с клуба на Джейн Остин. — Стела прекъсва мислите ми.

— Не е никакъв клуб, а най-обикновена екскурзия, организирана за почитатели на литературата — поправям я аз, цитирайки написаното в листовката.

Стела загребва хумус с един морков и ме поглежда, без да крие отчаянието си. Пристигна вкъщи, защото ѝ трябвала ютия за Мексико. Аз и без това никога не я използвам и тя си е все още в кутията, в която е купена. Откакто е дошла, изяде почти цяла кутия хумус и аз едва сега се усещам, че това е бил просто претекст, че е дошла, за да се опита да ме накара да се откажа.

И няма да се спре пред нищо.

— Нали си наясно какво означава това? — продължава тя и мляска шумно, подпряла брадичка върху коленете си, облечени в черен клин от ликра.

С нежелание обръщам гръб на купчината книжки, оставени на нощното шкафче, и отварям чекмеджето с чорапите.

— Не, но съм сигурна, че ти ще ми кажеш — отвърщам напрегнато аз и свивам чорапите на топки.

— Кукувци — заявява спокойно тя и ме поглежда.

Спирам на място.

— Как така кукувци?

— Не се ли сецаш? Разни шантави типове, самотници. Старци.

Зяпвам я.

— Не мога да повярвам, че го каза — не че съм шокирана, но като нейна шефка мога поне да се направя на възмутена.

— Я се замисли. Що за хора биха прекарвали ваканцията си с група напълно непознати, с които могат да разговарят единствено за книги?

— Аз — сопвам се обидена аз.

Стела ме поглежда със съжаление.

— Може и да не си забелязала, но обичам книгите. Аз съм управител на книжарница, да не би да си забравила? Това прави ли ме кукувица? — питам високопарно аз.

Стела обира хумуса от стените с морков.

— Не, но ти по принцип си кукувица — усмихва се тя и облизва моркова.

Мятам по нея кадифена възглавница, обръщам гръб на полиците с книги и внимавам да не забравя нещо.

— Прости ми, ако се държа като глупачка, но държа да те попитам няма ли да вземеш някакви дрехи? — пита тя след малко.

— Естествено — отвърщам възмутено аз. — Просто не съм стигнала още до тях.

Честно казано, дори не се бях замисляла за дрехи. Нали заминавам само за седмица?

— А и няма да ми трябват много — изтъквам аз в своя защита.

— Все нещо трябва да облечеш.

Обръщам се и забелязвам, че Стела оглежда подозрително сака ми.

— Не си сложила нищо, а сакът ти е вече пълен — отбелязва подозрително тя и се ухилва. — Не е възможно! Да не би да имаш намерение да отидеш да напазаруваш в „Топ шоп“ в мига, в който пристигнеш.

— Какво е „Топ шоп“?

Тя ме поглежда ококорена.

— Какво е „Топ шоп“ ли? — провиква се тя. — „Топ шоп“ е заветната ми мечта.

Поглеждам я недоумяващо.

— Няма значение, знам, че няма да разбереш — въздиша тя и клати глава. — Очевидно дрехите са последната ти грижа. — Поглежда отново сака.

— Добре де, разбрах те — цупя се аз. — Може би трябва да взема нещо по-голямо. — Бръквам под леглото, вадя стария куфар на колелца и го отварям. — Виждаш ли? Има предостатъчно място. — Бързо прехвърлям книгите в него и се врътвам към гардероба.

Дръпвам няколко пуловера. Единият е от розов мохер с разни лъскави неща по маншетите и е пуловерът ми за забавление — нали се сещате, когато се бия със снежни топки или нещо подобно. Не че съм се била със снежни топки, откакто бях на десет, но го видях в едно списание и манекенката беше с поруменели бузи, очите ѝ блестяха, беше с минипола и раиран чорапогащник. Никога не съм изглеждала по този начин, тъй като нямам никакъв усет към модата. Всеки сезон мисля по въпроса за около пет минути, след това навличам старите дънки, които висят в гардероба ми от години.

Другият ми пуловер е черно кашмирено поло. Купих го от „Дона Каран“ един януари като част от новогодишното ми обещание да се обличам по-стилно, след като Стела, която не знае какво е такт, изтъкна: „Книгите може и да са истинската ти страст, но не можеш да се изчукаш с една книга.“ Въпреки че бе на разпродажба, полото струваше цяло състояние. Мислех си, че ме прави елегантна и стилна, но истината е, че изглеждам безлична в него. Все едно, че съм счетоводителка.

Вдигам и двата пуловера, за да чуя мнението на Стела.

— Розовия или черния?

Тя ги поглежда неодобрително.

— Естествено, че розовия — отсъжда тя.

— Ама другият е от кашмир — изтъквам аз.

— И какво от това? — свива рамене тя.

Тъй като е с две години по-млада от мен, Стела все още не е достигнала възрастта, когато жената чете „Вог“ във фризьорския салон и копнее да е една от знаменитостите, които, когато ги интервюират и

питат за задължителните дрехи в зимния им гардероб, отвързват небрежно: „Само кашмир.“ Все още се радва на изкуствените материи.

— Бабешки е — прозява се презрително тя.

Натъпквам и двата в куфара. Права е, розовият е много по-весел, но трябва да взема и черния, защото съм дала безобразно много пари за него. Дори само да прелети над Атлантическия океан и да не го облека нито веднъж, ще се чувствам по-добре. А пък може да има случай да го облека.

Не, случай няма да има, Емили. Имаш го от три години и все още не си го обличала. С него приличаш на леля Джийн.

Я млъквай.

Обръщам се към гардероба и се опитвам да избира какво друго да взема. Господи, как мразя да си събирам багаж. Хич ме няма. Нямам никаква представа какво да взема.

Без да се преструвам, че избирам, хващам задължителните тениски, дънки и суитчъри и се опитвам да затворя куфара. Само че той не иска. Когато вижда мъките ми, Стела спуска крака на пода и идва да ми помогне. Двете заедно скачаме върху капака, сядаме отгоре и пъшкаме. Накрая успявам да го затворя. С огромно усилие.

— Това е. Готова съм. — Отстъпвам крачка назад и я поглеждам доволно. — Ами ти? Събра ли си багажа? — И полетът на Стела за Мексико е довечера, но тя винаги оставя приготовленията за последната минута.

— Да, напазарувах яко в един нов магазин в Грийнич Вилидж — разказва ентузиазирано тя и оглежда любопитно лака за нокти на тоалетката ми. — А в Чайнатаун открих невероятни саронги. Взех си в различни цветове, за всеки ден от седмицата. Така само ще ги слагам върху банския. — Отвива една капачка, мацва лак по нокътя на палеца си, мръщи се недоволено и отново затваря лака. — Вече съм намислила какво ще обличам. Ще бъде нещо като кръстоска между Маями Бийч и Изтока.

— Нали отиваш в Мексико? — изтъквам озадачено аз.

— Слушай, Ем, това е моден термин — въздиша тя и клати отчаяно глава. — И, разбира се, съм си взела презервативи — добавя небрежно по начина, по който го правят хората, когато нямат търпение да те изчакат лично да попиташ. Обикновено не обръщам внимание, но този път горя от желание да разбера.

— Презервативи? — повтарям аз леко шокирана. — Ами Фреди?

— Какво Фреди? — пита невинно тя, посяга към списанието на тоалетката ми и започва да го разлиства. Повярвайте ми, по-подозрително държание не мога да си представя.

— Стори ми се, че между вас има нещо.

— Защо? Защото сме женени ли? — шегува се тя. — Знаеш, че го направихме, за да може той да си уреди документите. Страхотен е, много го обичам, но не е подходящ за мен — отсича решително тя. — Да не говорим, че и аз не съм подходящото за него момиче.

— Защо да не си? — продължавам да питам аз.

— Защото сме пълни противоположности — отвърща прстичко тя. — Аз съм вегетарианка, а той яде салам за закуска. Аз съм немарлива, а той е маниак на тема чисто и подредено. Аз обичам да стоя до късно, а той си ляга в девет и половина всяка вечер, защото трябва да е в пекарната в четири сутринта. Ако бяхме истинска двойка, щяхме да си скъсаме нервите. — Тя подрънква дървените гривни и ги мести нагоре-надолу по ръката си. — Виж, Фреди е най-сладкият човек, когото познавам, от него ще излезе страхотно гадже на някое момиче, но просто не е за мен.

Грабвам огромния си пухкав мохерен шал и се обръщам към нея.

— Според мен от вас ще излезе невероятна двойка — настоявам аз.

— Стига, Ем — клати тъжно глава Стела. — Слез на земята.

— На земята съм — отвърщам обидено аз.

— Не си, ти си романтичка — отвърща тя.

Тази седмица Стела за втори път ме нарича романтичка и аз започвам да се дразня.

— Освен това съм реалистка — изтъквам обидено аз.

Стела ме поглежда възмутено.

— Така е — отвърщам омаломощена аз.

— И това го казва момичето, което иска да излезе на среща с господин Дарси.

Усещам, че бузите ми са пламнали, навеждам се над ръчния багаж и започвам да тъпча вътре разни неща.

— Освен това ми каза, че бил неземно богат — добавя Стела, грабва чисто новата „Гордост и предразсъдъци“, която купих специално за пътуването. Старата я бях чела толкова пъти, че вече се

разпадаше. — Я престани. Бъди откровена. Тази Елизабет Бенет се интересува от господин Дарси единствено защото е аристократ и има огромно имение, където и да беше забутано...

— Пембърли в Дарбишър — напомням ѝ аз. Одеве разказах набързо на Стела за какво става дума в книгата, въпреки че не помня да съм ѝ представяла нещата по този начин.

— Уверявам те, че никога нямаше да го погледне, ако живееше в апартамент над пекарната. — Въздиша, оставя книгата и разсеяно посяга към маршрута. — Я виж, има организиран бал за Нова година — оживява се тя. — Суперско!

— Чудесно, нали? — усмихвам се аз облекчена, че мога да сменя темата. Влизам в малката си баня, отварям шкафчето и започвам да вадя каквото ми попадне.

— Какво ще облечеш?

— Какво да облека? — Спирам се и усещам как въодушевлението ми се стопява, сякаш ме е погнала модната полиция.

— Моля те, кажи ми, че имаш рокля — провиква се строго Стела.

Затварям вратата на шкафчето с трясък и поглеждам отражението си. По дяволите!

— Разбира се, че имам рокля — сопвам се гузно аз и излизам от банята. — Според теб какво ще облека? Тениска и дънки ли?

По изражението ѝ личи, че точно това е предполагала. Тя присвива очи.

— И къде е?

— В калъфа. — Соча черния найлонов калъф за костюми, метнат на тоалетката.

— Може ли да я видя? — пита тя и посяга към ципа.

— Не може. Вече е изгладена и прибрана — спирам я бързо аз. — И е увита в мека хартия.

Браво, добре казано. Меката хартия ще я накара да си помисли, че съм я купила от някой скъп бутик.

Стела ми се струва впечатлена, но продължава да има известни съмнения.

— Опиши я — настоява тя и скръства ръце.

— Ами... — Колебая си и започвам да си припомням мисията, която предприех преди два дни, за да напазарувам. Така и не открих

нищо в „Н&М“, въпреки че пробвах купища рокли, накрая имах чувството, че се задушавам, изпаднах в отчаяние и взех най-... — Празнична — отвърнах неопределено аз.

— Празнична.

— И весела — добавям обнадеждено аз.

— Празнична и весела ли! — ахва недоумяващо тя. — Емили, говорим за рокля, не за надуваем Дядо Коледа.

Правя последен опит.

— Има пайети — споменавам неуверено.

Стела е напълно отчаяна. Струва ми се нещастна във винтидж блузата с жабо и асиметричната пола, купена от бутик, който толкова ме плаши, че дори не смея да му погледна витрината.

— Празнична не означава, че е весела, Емили, означава, че говориш за някакъв моден кошмар — писва тя и притиска ръце към слепоочията си. — Празнична означава, че няма никакъв стил. Всички тези тъпи черни роклета, пайетени шалчета и лъскави изкуствени мигли. — Тя потръпва театрално и в същия момент аз си спомням нещо.

Не може да бъде! Моля те, Господи, не й позволявай да види новите ми...

— Какво е това?

Закъснях.

След като е напипала новите ми лъскави изкуствени мигли, които купих при същото пазаруване, Стела ги придържа пред едното си око и се взира в огледалото.

— Искрящ скреж — съска обвинително тя.

Знаех си, че трябва да купя матови. Знаех си.

— Да се върнем на Фреди. Наистина ли няма никакъв шанс за романтична връзка? — питам аз в отчаян опит да я разсея, защото може да стане още по-зле, когато открие пайетения шал, който си купих през уикенда.

Добре че се получава.

— Абсолютно никакъв — въздиша тя и се тръшва върху бялото ми канапе. — Може и да съм омъжена, но всъщност съм си неомъжена. Освен това имам нужда от най-добър приятел. — Нацупва се, обръща се по корем и се подпира на лакти. — Сигурна ли си, че не мога да те убедя да зарежеш старците в минибуса и да дойдеш да се повеселиш с

нас в Мексико? Все още има едно свободно място. — Тя се преструва, че плаче.

— Автобусът е луксозен — поправям я аз. — Не, благодаря — клатя глава. — Знам, че ти е доста трудно да го проумееш, Стела, но аз искам да отида на тази екскурзия — това е самата истина. След като имах достатъчно време да помисля, наистина нямам търпение да замина. — Открай време ми се иска да отида в Англия, още откакто прочетох Джейн Остин. Така че това е чудесна възможност.

— Английските мъже са готини, особено някои — примирява се Стела. Изобщо не е вникнала в думите ми. — Погледни само Даниел Крейг.

— Не заминавам заради мъжете — въздишам нетърпеливо аз и се опитвам да натъпча още една книга през незатвореното ъгълче на ципа.

— И Джеймс Бонд ли не се брои? — въздиша замечтано тя. В този момент забелязва, че се мъча като грешен дявол и обръща страницата. — Господи, Ем! Не взе ли достатъчно книги?

— Някои хора носят прекалено много дрехи, аз предпочитам да нося книги — отвърщам спокойно аз като оправдание.

Стела се надига от леглото и ме поглежда накриво.

— Никога не знам към коя ще ми се прииска да посегна, когато си легна.

— Защо не вземеш да посегнеш към някой мъж — отвърща тя и дръпва шала и ръкавиците си.

Сега е мой ред да я погледна накриво.

— Сериозно, Ем, откага не си...

— Вече ти казах. Единствените мъже, от които се интересувам, са тук... — Грабвам „Гордост и предразсъдъци“ и я тупвам върху куфара.

— Добре, добре. Повече няма да чуеш и дума от мен. — Тя вдига ръце в знак, че се е предала. — Както и да е. Трябва да вървя. Самолетът няма да ме чака.

Кимам.

— Жалко, че сме на различни летища, можехме да вземем едно такси.

Поглеждаме се и аз разбирам, че е време да се сбогуваме.

— Добре, сладурче — подвиква Стела в изключително неуспешен опит да имитира британски акцент.

— Струва ми се, че и те казват сладурче — мръщя се аз през смях.

— Все ми е тая как приказват смахнатите англичани — свива рамене и отново насочва цялото си внимание към мен. — Да се пазиш и да прекараш добре — прегръща ме и ме притиска до себе си. — Нали обещавах? — пита тя разчувствана, което е нещо ново за нея.

Притискам я и аз.

— Обещавам.

За частица от секундата ме обхваща съмнение дали наистина искам да прекарам Нова година сама, вместо със Стела и приятелките ѝ, но бързо се стягам. Нали вече съм голямо момиче. Всичко ще бъде наред.

— Да ми звънеш от Мексико и да ми кажеш как са маргаритите.

— Задължително — тя кима и ми отправя прословутата си усмивка. Дръпва веригата и отваря вратата. — А, между другото... — започва тя и спира на вратата, — сенките са страхотни. — Намигва ми и тръгва по коридора.

[1] Хумус — паста от нахут и сусамов тахан, овкусена със зехтин, чесън и лимонов сок. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Единайсет часа по-късно съм се наредила пред гише на английската митница на летище „Хийтроу“, скапана съм след полета, но и невероятно развълнувана. Не мога да си намеря място от възбуда. Все още не мога да повярвам, че е истина, че най-сетне съм в Англия. В Англия!

— Следващият!

Потискам хипопотамска прозявка, вдигам поглед и забелязвам, че мрачна жена на средна възраст с къса къдрава коса и очила ми дава знак да напредна.

— Колко време ще останете във Великобритания? — пита тя с леден глас, когато приближавам гишето.

— Една седмица — отвърщам аз и се усмихвам приветливо.

Усмивката ми няма абсолютно никакъв ефект. Тя грабва паспорта ми, оглежда го мрачно и започва да барабани ожесточено по клавиатурата.

— Каква е целта на посещението ви?

— На екскурзия съм — обяснявам доволно аз.

Без да вдига поглед, жената намества очилата и продължава да барабани със стиснати устни.

Въодушевляването ми заплашва да избликне. Мълчанието ѝ ме изнервя. Все едно че съм направила нещо нередно като например да крада бонбони и да ги стискам в шепата. Господи, не ми казвай, че имам криминално досие, което е влязло и в английската база данни. Добре де, бях едва на единайсет, дрехите бяха на Барби, въпреки това... Да, имам престъпно минало.

Захапвам долната си устна, което правя единствено когато съм много нервна, но дори и тогава се опитвам да се владеея, защото знам, че е доста грозно.

— Каква е тази екскурзия? — пита жената и започва да рови паспорта ми. Мръщи се, когато вижда снимката ми, която съвсем не е

лоша, и отново се навежда над клавиатурата. Ама какво толкова пише? Да не би да съчинява есе? Може би доклад за полицията!

Стомахът ми се свива.

— Специална екскурзия за почитатели на литературата — грача аз, а гласът ми звучи доста странно. Прочиствам си гърлото и преглъщам няколко пъти. — Една седмица в провинцията, за да се запозная със света на Джейн Остин и „Гордост и предрасъдъци“ — добавям гузно аз.

Като че ли на нея ѝ пука, казвам си силно притеснена аз.

— „Гордост и предрасъдъци“ ли? — надига глас тя. Пръстите ѝ застиват на клавиатурата. — „Гордост и предрасъдъци“ ли казахте?

Жената направо подскочи, като чу.

— Ами, да — кимам несигурно аз.

Тя вдига поглед, лицето ѝ е поруменяло от вълнение.

— Леле, направо не мога да повярвам! Обожавам „Гордост и предрасъдъци“! — писка тя високо. Притиска ръка към униформата си и ми отправя завладяваща усмивка. — Съвсем наскоро гледах на DVD филма с Кира Найтли. Беше страхотен!

Направо не мога да повярвам на трансформацията.

— Ами... да... — заеквам аз.

Тя се отпуска назад на стола си, разкопчава най-горното копче на блузата си и започва да си вее с моя паспорт.

— Ами господин Дарси! — Извива очи, след което ме поглежда похотливо. — Страшно сексапилно парче. — Навежда се напред и намига заговорнически. — Честно да ви кажа, не бих го изхвърлила от леглото си — шепне тя и се киска като ученичка.

Зяпнала съм я и не мога да повярвам. Знам, че господин Дарси има невероятен ефект върху жените, но това, което става пред погледа ми, е направо невероятно.

Няколко минути по-късно вече сме минали на ти и Берил ми разказва, че наскоро се била развела със съпруга си Лен, взела решение да работи по Коледа и как само ѝ се иска да бе разбрала за моята екскурзия...

— Миличка, направо е чудесно — тя ми се усмихва топло и ми връща паспорта. — Предпочитам да прекарам празниците с господин Дарси вместо с разни откачени типове. Може пък догодина да стане.

— Ако искаш, ще ти кажа какви са възможностите — предлагам любезно аз.

— Наистина ли? — Берил се усмихва и надрасква нещо на лист. — Това е имейлът ми.

Посягам към листчето и тя стиска топло ръката ми.

— Да прекараш добре.

— Благодаря, Берил — усмихвам се аз и пъхвам паспорта в джоба си.

Махам ѝ за довиждане, потеглям куфара на колелца и минавам без всякакъв проблем през митницата. Преди да изляза, се обръщам назад. В този момент Берил излайва: „Следващият“ и аз забелязвам как усмивката ѝ се преобразява в страховито мрачно изражение, докато очаква следващия пътник.

— Колко време ще останете във Великобритания?

Усмихвам се. Много ти благодаря, господин Д.

Влизам в салона за посрещани и попадам сред тълпа, надвесила се над бариерите, докато чака любимите хора да слязат от съответните самолети. Навсякъде се разнася аромат на празнично настроение. По високоговорителите ехтят пожелания и коледни песни, навсякъде е украсено с гирлянди и пъстри светлини. Около мен се чува английски акцент и долавям части от разговори, сякаш съм попаднала между две станции, докато съм търсела трета.

— Миличка, изглеждаш великолепно с този тен. Тенът много ѝ отива, нали, Дейвид? А тук беше вълчи студ...

— ... колко гъзарчета намляска на Бали...

— ... ама как така има закъснение, мили? Майка му мечка! Трябва да сме в гражданското след по-малко от час...

— ... как е в Гоа? Успя ли да отидеш на някое от плажните партита...

— ... записахме всички серии на сапунката „Коронейшън Стрийт“, така че щом се приберем, слагам чайника. Сигурна съм, че нямаш търпение да изпиеш една хубава чаша чай след чуждестранните разредени помии...

Намляска? Гъзарчета? Майка му мечка? Вълчи студ? Разредени помии? Ама какви ги дрънкат тези? Чудя се на необичайните думи и

изрази, които звучат божествено с английски акцент, и се промъквам през тълпата. Би трябвало някой да ме чака, въпреки че нямам абсолютно никаква представа как ще го позная...

— Емили Олбрайт?

Сред блъсканицата забелязвам дребна фигурка във вълнен костюм, вдигнала табелка с името ми. Насочвам се към нея и тегля количката с багажа след себе си.

— Здравсти — започвам любезно аз. — Много ми е приятно.

Жената с табелата ми се усмихва доволно и подава ръка.

— Госпожица Сотин. Аз съм вашият екскурзовод. И на мен ми е много приятно да се запознаем — отвърща весело тя и забелязвам, че в лешниковите ѝ очи танцуват искрици.

Има нещо у нея, което ме кара да се замисля. Струва ми се позната. Дали не съм я срещала някъде? Опитвам се да си припомня. По лицето ѝ няма и следа от грим, а косата ѝ е стегната в кок. Въпреки строгия на пръв поглед вид тя е вероятно на същата възраст като четирийсет и кусур годишните жени, които срещам по улиците на Манхатън, които изглеждат значително по-млади благодарение на светлите кичури, които редовно поддържат.

Усмихвам ѝ се и се напрегам да си спомня. Просто не се получава. Сигурно ми напомня жена, която съм виждала по телевизията или в някой филм, решавам аз, докато стискам ръката ѝ.

— Много се радваме, че ще бъдете с нас на екскурзията, посветена на Джейн Остин.

— Много благодаря — кимам аз, докато тя разтърсва енергично ръката ми.

За такава дребна женичка госпожица Сотин има забележително стегнато ръкостискане.

— Сигурна съм, че следващите няколко дни ще ви бъдат безкрайно интересни — продължава тя.

— Супер, радвам се.

— Ще откриете един съвсем нов и напълно непознат за вас свят.

— Тъх... радвам се... благодаря — отвърщам аз и се опитвам да звуча съвсем небрежно.

Тя все още не е пуснала ръката ми.

— Като ваш гид ще направя всичко по силите си, за да преживеете нещо незабравимо — обяснява съвсем искрено тя, без да

откъсва от мен ясните си лешникови очи.

По всичко личи, че приема безкрайно сериозно работата си.

— Чудесно — кимам аз и се усмихвам с известно усилие.

Тя се ухилва още по-доволно.

— Великолепно!

Най-сетне отпуска пръстите ми, сваля табелката с името ми и я пъхва под мишница.

— Бихте ли ме последвали...

Дори не ми остава време да реагирам. Врътва се и поема през летището и за нула време успява да се измъкне през въртящите се врати.

В продължение на няколко секунди оставам да гледам след нея. Тази жена наистина ми се струва безкрайно позната. Питам се дали... Господи, Емили, ставаш смешна. Никога през живота си не си виждала тази жена. Решавам да престана да мисля за нея и хуквам да я настигна.

Обожавам Англия.

Добре де, в страната съм едва от час и все още стоим на паркинга, но вече съм влюбена. Първо, всички са невероятно любезни. Непрекъснато се извиняват, дори когато аз се блъсна в някого или количката с моя багаж мине през краката им. Освен това всички чакат на спретнати опашки — извинете, трябваше да кажа редички — и за такси, и за билети, и за тоалетната — да не говорим колко са тихи и търпеливи. Подобно нещо не би се случило в Щатите, където всички ще мъркат и ще се оплакват на висок глас.

Освен това са невероятно готини. Стела все разправя, че Ню Йорк е модната столица на света, но тук всички ми изглеждат невероятно стилни. И всичко е много нагласено. Вземете например парите. Много ми харесва, че са с различен размер и са сложили главата на кралицата. Доларите са толкова скучни и зелени, да не говорим колко си приличат.

Ами черните таксите! Нашите жълти едва побират двама човека отзад, коленете ми винаги опират в предната седалка, а одеде видях как цяло семейство се качи в едно от черните таксите. При това с багажа. Направо невероятно.

Когато се опитвах да пресека на пешеходна пътека, поех в неправилната посока и за малко да ме блъсне едно такси. (Повтаряй след мен, Емили: гледай надясно, не гледай наляво; гледай надясно, не гледай наляво.)

— Къде си тръгнала, красавице — изревава якия таксиджия, след като набива спирачки.

Господи, какъв акцент само! Това ли е селският им кокни? Усмивам му се виновно и тръгвам в другата посока. Страшно ми харесва тук. Същата работа като в „Две димящи дула“. Направо бих убила за този сладурски акцент.

— Паркирали сме ето там — чурулика госпожица Сотин, докато бърза през паркинга. — Нашият автобус е синият с бяло, най-накрая. — Тя посочва огромен автобус и на мен ми става още по-приятно. Страхотен е. Сигурно е от автобусите с климатик и луксозна тоалетна.

Знаех си аз, че не става въпрос за някой стар очукан минибус, както се опитваше да ме убеди снощи Стела.

Вратите изсвистяват и се отварят. Госпожица Сотин се хвърля напред.

— Остави багажа си там, миличка — нарежда тя, обръща се от стъпалото и ме поглежда. — Търни ще се погрижи да го сложи в багажника. — Тя посочва седналия зад волана шофьор, разлистил вестник, а островърхата му шапка е подметната на таблото. Той оставя закуската си, която по аромата, изглежда, е сандвич с пържен бекон, и вдига поглед.

— Внимавай, доста тежи... — започнах притеснено аз. Май не трябваше да нося чак толкова книги.

— Не се притеснявай — той намигва и се прави, че надува бицепси.

Избухвам в смях, прибирам дръжката на куфара, оставям го на асфалта и се качвам нетърпеливо по стълбите.

— Автобусът е пълен, останали са само две места — обяснява екскурзоводката. — Мисля, че едното е до Мейв.

Усмивам се щастливо. Толкова съм доволна, че не послушах Стела. Знам, че екскурзията ще бъде страхотна. Обръщам се навътре.

В същия момент усмивката ми застива.

Пред мен се е ширнало море от сиви къдрици. Те са навсякъде. Сивотата се простира докъдето погледът ми стига, чак до луксозната тоалетна. Все едно, че съм на излет с някой пенсионерски клуб.

Неочаквано някой включва запис в главата ми и гласът на Стела започва да повтаря: *Шантави типове, самотници и старци. Шантави типове, самотници и старци...*

— Насам...

Ирландски акцент прекъсва мислите ми и аз поглеждам към вирната ръка почти в края на автобуса, която ми маха над облегалката. Все още замаяна, аз се усмихвам нещастно и тръгвам към мястото си.

— Извинете...

Виждам почти скрита от предната седалка дребна жена с къса посивяла коса и огромни очила за четене. Подпъхва набрана пола от полиестер, спира да гризе буца сирене и ми се усмихва срамежливо.

— Не ни дадоха нищо за ядене на полета от Дъблин — добавя тя вместо извинение и се опитва да покрие устата си със салфетка, която в същото време се надига и трохите се разпиляват навсякъде. — Боже, какво направих... Какво съм прасе... Извинявай...

Зяпнала съм я недоумяващо. Обзема ме паника. По дяволите! Какво направих? Какво да правя? Това ме чака през цялата седмица. Вързана съм с група пенсионери.

Докато тя се суети около мен, аз успявам да се промуша покрай нея и да се настаня на мястото си.

— Ами ти? Откъде беше полетът ти?

— От Ню Йорк — отвръщам аз и се опитвам да не мисля за шумния космополитен град, който изоставих заради това, което ме заобикаля в момента.

В същия момент се усещам. За бога, Емили, я се стегни. Всичко ще бъде наред. Няма да ходиш с тях по клубове, нали си на литературна обиколка.

— Ааа, Голямата ябълка. — Следва оживено шушукане и няколко къдрави сивокоси глави надничат към мен.

— Значи си американка — отбелязва едната.

— Точно така — кимам аз.

— Много вълнуващо — усмихва се друга.

„Американка.“ Каза го така, сякаш съм някакво извънземно.

Около мен започват да се споглеждат многозначително.

— С прекалено много пари и не спира да мисли за секс — прогърмява едра впечатляваща жена, която се надига от предната седалка. За разлика от останалите, косата ѝ е боядисана в черно, подстригана е като на Клеопатра и се е намазала с яркочервено червило. Отива ѝ, въпреки че е на седемдесет и няколко.

— Моля?

— Така казваха за янките през войната — уточнява тя и тъмните ѝ любопитни очи заблестяват изпод изкуствени мигли и ярък грим. — Знам много добре, омъжих се за американец.

Из автобуса се разнася смях.

Тя протяга пухкавата си ръка, отрупана с едри диаманти.

— Роуз Биърман.

— Емили Олбрайт.

Ръкостискането ѝ е стегнато и аз оставам с впечатлението, че ме преценява. Странно защо си мислех, че аз съм тази, която я преценява.

Десет минути по-късно все още не сме потеглили. Останало е едно свободно място и чакаме пристигането на последната от групата. Очевидно идва от Централен Лондон, така че ще се появи всеки момент.

Всички бърборят оживено, а въздухът е наситен с ароматен коктейл парфюми. Нетърпеливо поглеждам часовника си. Колко още ще чакаме? Оглеждам се и очаквам всички да започнат да роптаят, но те си разменят пликосе със сладки, които незнайно защо наричат „кремки“, каквото и да е това, прехвърлят си снимки на внучите и сравняват дрехи, купени от магазин на име „Ем енд Ес“. Две от пътничките вече са задрямали, отпуснали глави назад, с отворени усти, и тихичко прохъркват.

— Ъъъ... искаш ли желирано меченце? — пита срамежливо Мейв и ми подава пликче.

— Не, благодаря — усмихвам се аз, не че имам някакво понятие какво е желирано меченце. Обръщам се към прозореца. Къде, по дяволите, е последната? Къде се е завряла? Аз идвам чак от Ню Йорк и успях да пристигна навреме. Защо се бави толкова?

Нетърпеливо притискам буза към стъклото, за да видя по-надалеч на паркинга, докато оглеждам за жена в пенсионна възраст.

Паркингът е празен. Не се мярка никоя с къса сива накъдрена коса. Няма лилави пуловери, купени от странното място, наречено „Ем енд Ес“. Няма никой. Образуваха се единствено локви, тъй като вали.

Отпускам се на седалката. По принцип не бих обърнала чак толкова внимание, но току-що съм прелетяла над Атлантическия океан и съм разбита. Единственото ми желание е да отида в хотела и да се поосвежа. Знам обаче, че няма какво да правя, затова вадя „Гордост и предразсъдъци“. Прозявам се, отварям на прегънатата страница, до която съм стигнала, и продължавам да чета. Господин Дарси е на бала...

... Така през първата половина от вечерта той бе център на всеобща възхита, до момента, в който обноските му рязко превърнаха възхитата във възмущение. Показа се, че той бе горд, надменен и претенциозен — неща, които цялото му огромно имение в Дарбишър не можеше да компенсира. Господин Дарси имаше много неприятен и отблъскващ вид и бе недостоеен да се сравнява с приятеля си.

„Гордост и предразсъдъци“. Прев. Снежана Милева.
Изд. „Мърлин Пъбликейшън“, 2007.

Мъжки глас от другата страна на прозореца ме разсейва. Поглеждам навън и забелязвам мъж, който слиза от малко червено рено и измъква сак, лаптоп и огромен куфар. Доста е едър, небръснат и развлечен, ризата му се е измъкнала от широки военни панталони и докато се навежда към колата, кръстът му лъсва.

Зад волана се е настанила безупречна блондинка в тясно черно поло с яркочервено червило. Гледа право пред себе си и не му обръща никакво внимание, докато той крещи нещо, което не успявам да чуя. Интересно, за какво ли се карат? Обзета от любопитство, ги наблюдавам около минута, след това си казвам, че е невъзпитано да зяпам така, и отново се надвесвам над книгата.

... Всички бяха категорични — той бе най-горделивият и най-неприятен мъж в света и се надяваха никога повече да не го видят...

Отвън се чува как някой трясва вратата на кола с такава сила, че вратата спокойно може да се откъсне от пантите. Изкушавам се да погледна, но си налагам да се държа прилично. Чувам и гласа на жената, но не успявам да разбера какво приказва, защото е на френски.

Препрочитам отново същия ред.

Предавам се на любопитството тъкмо когато реното дава на заден. Чува се писък на спирачки и автомобилът поема с пълна газ към изхода на паркинга.

Господи! Какво става?

Отново поглеждам мъжа. Не е помръднал от мястото си, коженият куфар е оставен на земята, чантата с лаптопа е преметната през рамо, а износеното му кадифено яке плющи при всеки порив на вятъра. Прокарва пръсти пред разрошената си руса коса и гледа след реното, сякаш не може да повярва, че жената го е оставила по средата на паркинга под дъжда. Изглежда жалък и ме бодва съжаление към него.

Но пък той крещеше на жената, напомням си аз. Сякаш усетил погледа ми, той се обръща към мен и аз бързо отклонявам очи. Сигурно си е заслужил подобно отношение.

След като драмата е приключила, аз отново се надвесвам над книгата, но едва успявам да открия докъде бях стигнала и чувам, че автоматичните врати на автобуса изсвистяват и всички започват да ръкопляскат. Алилуя. Сигурно и последната от групата е тук.

Чувам Мейв да цъка с език.

— Нахална работа. Защо е нужен целият този шум? — шушука тихо тя.

И това го казва жена, чиято глава стърчи под прав ъгъл на седалката, за да не изпусне нищо.

Продължавам да чета. Очевидно Мейв е от някое заспало селце дълбоко в Ирландия, където никога нищо не се случва. Това е вероятно най-вълнуващото събитие, което ѝ се е случвало от много време насам, за разлика от мен, която съм свикнала с шума и блъсканицата в Ню

Йорк, градът, който никога не спи. Всеки ден виждам много по-интересни неща, така че за мен всичко това е едно нищо.

Ти майтап ли си правиш, Емили? Градът, който никога не спи ли? Шум и блъсканица ли? Ти си не по-малко любопитна от Мейв.

Сграбчвам облегалката пред мен и се надигам, за да зърна възрастната дама. Оказва се, че не е никаква възрастна дама. Това е той. Мъжът от реното.

Нещо в мен потрепва и ако не се познавах по-добре, щях да реша, че съм развълнувана. Не е възможно той да... Просто не мога да повярвам. Наистина ли него сме чакали?

Грешка. Той е потънал в разговор с госпожица Сотин, екскурзоводката ни, която му показва часовника си и се мръщи, а той ръкомаха оживено и се опитва да си натъпче ризата в панталоните, но тя отказва да остане вътре.

В този момент забелязва Ърни, шофьора ни, и спира по средата на изречението, за да го погледне намръщен. Леле, този тип е в шизофренично настроение. Обръща се и изтрополява по пътеката, лаптопът се удря в хората ту отляво, ту отдясно, докато той се придвижва назад. Неочаквано погледите ни се срещат и аз се усмихвам приветливо.

Той се намръщва още повече.

Какво, по...

Възмутена съм. Какъв дръвник! Аз просто се опитвах да се държа мило. Вбесена му отвърщам със същия страховит поглед. Той отминава и се тръшва на свободната седалка. Облягам се назад, настръхнала от презрение. Шофьорът пали автобуса и докато излизаме от паркинга, решавам да не му обръщам никакво внимание.

Дори да е красавец ли, обажда се предателско гласче в главата ми.

За частица от секундата се поколебавам, но това е само за частица от секундата. Какво като е хубавец? Това не променя нищо. Пак си е дръвник и аз няма да му обръщам внимание. Ама никакво внимание. Така ще бъде през цялата седмица. Само гледайте.

ПЕТА ГЛАВА

Сигурно съм задрямала, защото когато отворих очи, забелязах, че сме на магистралата — опа, много се извинявам, на аутобана — и сме някъде из Хампшир, на едно от най-тесните шосета, които съм виждала. Покрай нас профучават живи плетове, нижат се бели и зелени петна, ширнали се под сивото небе. Все още пръска и капките се стичат по стъклата, така че всичко навън прилича на протекъл акварел.

— Това е провинцията, която Джейн Остин е опознала още като дете... — Гласът на екскурзоводката звучи по микрофона. — И тя отразява познатите картини в много от романите си.

Настъпва оживление, когато всички се навеждат към прозорците. Влизаме в малко селце. Редици къщи от червени тухли опасват пътя и от двете страни, прозорците им блестят. Ние ги зяпваме, обзети от вълнение. Точно така си представях всичко. Ето я и поляната в центъра на селото с езерце за патиците, има дори истински патици, точно както си му е редът.

Наблюдавам ги как се плискат, как топват човки във водата и пернатите им дупета щръкват. Усмиввам се и се сецам за Сентрал Парк. Патиците, изглежда, обичат да им стърчат дупетата, независимо дали са в Англия или в Америка.

Те остават зад нас, ние завиваме и точно отпред виждам истински английски пъб. Господи, това трябва да е истински сламен покрив. Надписът наистина ли гласи „При старците“?

Лепвам се към прозореца и не мога да повярвам. Имам чувството, че съм заспала и съм се събудила преди двеста години. Наоколо не се вижда нито един хамър, нито един „Макдоналдс“, нито пък „Старбъкс“. Заобиколени сме от калдъръмени улички, наблизко е селската църква, хората са наклали истински огньовете, ахкам аз, докато наблюдавам как димът излиза на спирала от комините. Наистина имам чувството, че тук се снима филм. Просто не мога да повярвам, че това не е фасада, направена специално за туристите, която ще бъде махната

веднага щом отминем и ще я сложат, когато наближи следващият автобус с туристи.

— А сега, дами и господине... — прекъсва мислите ми гласът на госпожица Сотин и аз се обръщам напред.

Господине ли? Какъв господин е този, мисля си недоволно аз, когато си спомням какъв език държеше „господинът“ оде. Извърщам се леко през рамо към виновника за закъснението ни. Той тъкмо се прозява и ме хваща, че съм го зяпнала. Оплезва ми се.

Тоя на колко години е? Да не е на пет?

Преструвам се, че гледам нещо зад него, но едва сега забелязвам, че той е на последната седалка и зад него се намира само тоалетната, и ми става неудобно. Въпреки това съм прекалено горда и не мога да му позволя да си въобрази, че ме е хванал, затова продължавам да гледам надписа „Свободно“, сякаш е най-интересното нещо, което съм виждала. Госпожица Сотин ме спасява.

— Това е старият манастир, където ще останем две вечери, преди да продължим за Бат.

С облекчена въздишка се обръщам, поглеждам отново през прозореца и...

Мама му стара!

Автобусът прави ляв завой и влиза през две внушителни порти от ковано желязо, под гумите изхрущява чакъл и ние бавно се отправяме по широка алея към въпросния манастир. Това е напълно достатъчно, за да ме накара да потръпна от нетърпение. Открай време си знам, че човек усеща нещата инстинктивно, както е тук, разбира се, още на алеята, дали мястото ще му хареса или не. Знам, че това място ще ме очарова.

Огромната величествена сграда е истинска прелест. Издига се в самия край на алеята, сякаш е извадена направо от страниците на „Гордост и предразсъдъци“ — точно така си представях „Недърфилд парк“, домът на господин Бингли. Гледам с истинско страхопочитание. Постройката е сред прекрасна градина, стените ѝ са обрасли с бръшлян, входът е невероятен, има няколко пристройки. Изобщо тук виждам всичко, за което съм мечтала, дори много повече.

Автобусът спира пред хотела и следващия половин час всички слизат, грабват багажа, регистрират се, докато екскурзоводката се суети около нас с клипборда си също като вълнена пеперуда. Хотелът

се оказва дори още по-забележителен отвътре: фойето е с дървена ламперия, стълбището е великолепно, по стените има картини, изобразяващи ловни сцени, портрети на предци на собствениците, подовете са каменни — всичко тук е пропито с история.

— Вие сте в стая двайсет и осем — нарежда застаналата зад рецепцията госпожица Сотин. Зад нея има огромно табло, на което са закачени множество ключове. Тя ми подава един и ме отбелязва в списъка си, без да обръща никакво внимание на Джордж, управителя, който е застанал до нея и не е особено доволен, че е изместен.

— На втория етаж — добавя услужливо Джордж. — Тръгвате надясно и ще видите стаята в края на коридора.

— Супер! Благодаря — кимам аз и посягам към дръжката на куфара. — Асансьорът къде е?

Следва мълчание.

— Асансьор ли? — повтаря Джордж и върти неуверено копчето на маншета си. Забелязвам, че и други започват да ме оглеждат.

Господи, Емили, как е възможно да си толкова глупава? Разбира се, че тук няма асансьор. Тази сграда е на стотици години.

Тъкмо се каня да се поправя, когато чувам презрително сумтене зад гърба си и някой измърморва:

— Това са те американците.

Застивам на място. Веднага се сетих кой е този някой, още преди да се въртна и да го видя опрян на рецепцията, скръстил ръце, докато си чопли зъбите с клечка кибрит. Това е той — господин Дръвник. Поглеждам го предизвикателно.

— Какъв ти е проблемът? — питам аз и се опитвам да се направя на нахакана и самоуверена, за да не проличи, че се чувствам като пълна глупачка. За съжаление гласът ми отказва да ми се подчинява и прозвучава остър и носов. Вместо небрежно прозвучава раздразнително. Усещам как бузите ми пламват, стискам здраво дръжката на куфара и забивам нокти в дланта си.

Само че господин Дръвник не реагира. Зяпнал ме е леко развеселен.

— Аз нямам проблем — отвръща с пълно безразличие той и вади клечката кибрит от устата си. Оглежда я, след това я завърта между палеца и показалеца си и отново ме поглежда. — Само че като те гледам, май ти имаш — подсмивва се той.

— Нима? — Отвърщам на усмивката му с всичкият сарказъм, който успявам да събера. — И какъв е той?

Като изключим теб, нахално лайно такова.

Не откъсваме поглед един от друг. В този момент разбирам, че е настъпила тишина. Всички ни наблюдават, сякаш сме боксьори на ринга.

Дън, дън. Втори рунд.

— Това не ти е универсален магазин „Мейсис“ — продължава да се подсмивва той.

— Добре че ми каза — отвърщам сухо аз.

— Тези сгради са на над четиристотин и петдесет години.

— Известно ми е.

— И въпреки това питаш за асансьор.

Бузите ми продължават да горят.

— Очевидно сбърках. Не мислех. Уморена съм след полета, нищо повече...

— Ако искаш, мога да попитам дали няма ескалатор — прекъсва ме той и сините му очи доволно искрят.

— Благодаря, не е необходимо — отвърщам вече силно притеснена аз, посягам към куфара, тръгвам към стълбите и започвам да го качвам с шумно подрънкване на колелцата.

Джордж хуква да ми помогне.

— Дайте на мен, госпожице, аз лесно ще...

— Всичко е наред, ще се справя — настоявам аз, стискам с всички сили перилата и влача куфара след себе си, като се старая да не изпъшкам.

Боже, това чудо тежи цял тон. Какво, по дяволите, има вътре? *Сигурно противният черен пуловер, който така и няма да облечеш,* казвам си побесняла аз. Проклинам черния пуловер. Дрън, дрън, дрън. Точно така, за всичко е виновен черният пуловер. Дрън-дрън, дрън. Ако не беше черният пуловер, нямаше дори да помисля за асансьор.

Дрън-дрън, дрън. Ау!

Удрям си крака с един от ръбовете на куфара. Свивам се от болка и се навеждам, за да разтрия прасеца си. В същия момент забелязвам, че господин Дръвник ме е зяпнал от първото стъпало, затова се преструвам, че нищо ми няма и продължавам нагоре. Когато най-сетне

се добирам до площадката, вдигам куфара и потеглям с бодра крачка по коридора.

Ще сервираат обяда в трапезария в елизабетински стил, затова бързам да се освежа в стаята си. Имам си истинско легло с балдахин, на стената има акварел на ловна сцена (тези ловни сцени, изглежда, са доста популярни, защото са закачени из целия хотел), а в ъгъла се вижда стар дървен гардероб.

След като цял живот съм била заобиколена от евтини мебели от „Икеа“, сега съм почти в шок. Истински мебели! Все неща, които сякаш са взети от някой музей, казвам си аз, докато прокарвам ръка по една от вратичките на гардероба и усещам гладкото старо дърво.

Прекъсва ме звънът на мобилния ми телефон. Грабвам чантата от кувертиурата, започвам трескаво да ровя в нея, за да открия телефона, преди да е спрял. Може да е само един човек.

— Buenos días.^[1]

— Стела! — провиквам се аз ухилена. Да си независима, импулсивна и все разни подобни въздействащи прилагателни е чудесно, но няма нищо по-хубаво от това да ти звънне най-добрата ти приятелка, когато си на непознато място. — Страшно се радвам, че ми звънна. Казвай какво правиш?

— Напивам се — смее се тя. — Тук е ранна утрин, току-що пристигнахме, но текилата ме държи будна. — Тя млъква, за да сръбне шумно, и в далечината долавям невъобразим хаос от музика и смях. — Как е при теб?

— Супер — отвърщам ентузиазирано аз и се опитвам да не мисля за неприятната случка с англичанина. — Кажи ти.

— Страхотно е. Бели пясъци, двацет и седем градуса, пълно е с мъже, да не говорим, че правят най-хубавите маргарити на света. Тази ми е... ами... май им загубих бройката. — Тя избухва в пиянски смях.

— Ние пък току-що се настанихме в един невероятен хотел... — Надничам през прозореца и ахвам. — Намираме се сред великолепна местност — продължавам аз, загледана в ширналите се поля, осеяни с овце и на места с каменни дувари. Все едно съм попаднала на гигантска шахматна дъска.

— Сериозно? — мънка Стела.

— А мебелите са направо антикварни. — Тръшвам се на кувертюрата и се подпирам на лакти.

— Сериозно?

Вече ми е ясно, че Стела не ме слуша. Вероятно точно в този момент античните мебели не я интересуват особено. Ако изобщо е проявявала интерес.

— Както и да е, тук е обяд, така че ще похапнем по нещо, след това отиваме да разглеждаме забележителности — обяснявам аз бързо.

— Срецна ли вече мечтания господин Дарси? — шегува се тя.

— Ха, ха, много смешно — отвърщам. Протягам ръка към несесера ми с тоалетните принадлежности и вадя дезодорант. — Не съм, но се запознах с един съвършен кретен.

— Готин ли е?

— Пълен досадник.

— Ама готин ли е? — настоява тя.

Замислям се за момент и си го представям в износеното кадифено сако, накриво закопчаната риза, под която сигурно се крият доста натрупани сланинки, а също и рошавата му коса, която определено има нужда от подстригване.

— Не, няма начин да го наречеш готин — отвърщам убедено аз.

— Хм. Съвършените кретени обикновено са готини — заявява силно изненаданата Стела. — Жалко. Един ваканционен флирт щеше да ти се отрази добре.

— Добре ли? — Потръпвам, като си представям флирт с господин Дръвник. — Не, благодаря. Както и да е, вече съм отписала мъжете. Искам да прекарам една спокойна ваканция и да наваксам с четенето.

— Не забравяй да се оглеждаш. Заради някакви провалени срещи...

— Някакви ли?

— Престани, Емили. Живей за мига. Не си ли чела „Силата на сегашния момент“?

Чакай малко. Тя да не би да каза онова, което ми се струва, че каза? Откакто познавам Стела, тя чете само хороскопа си и етикетите на дрехите, за да знае на каква температура да ги пусне в пералнята.

— Не съм. Хубава ли е? — питам силно впечатлена аз.

— Аз лично не съм я чела — признава тя. — Но се запознах с един, който ми разказа. Не трябвало непрекъснато да се торМОЗИМ какво ще стане в бъдеще, а да оставим нещата, които трябва да се случат, просто да се случат.

— Кой е той? — питам подозрително аз. Да не се торМОЗИМ какво ще стане в бъдеще и да живеем за мига означава, че въпросният някой се опитва да вкара Стела в леглото.

— Казва се Скот — обявява доволно тя. — Искаш ли да му кажеш здрасти?

— Няма нужда — бързам да отвърна аз. Много мразя, когато някоя приятелка ми натресе непознат тип да се запознаваме по телефона. Добре де, ясно ми е, че двамата са в някой полутъмен бар, наливат се с алкохол, тя се опитва да привлече мъжкото внимание, а аз до момента така и не мога да разбера къде му е кефът? За мен никога не е кеф. В деветдесет процента от случаите, когато се чуваме, аз съм си вкъщи, намъкнала старото провиснало долнище на анцуга, и пера разни дрехи. Пера на ръка! Последното, което имам желание да направя, е да проведе тъп до безумие разговор с някакъв тип, когото не съм виждала никога през живота си и с когото нямам абсолютно нищо общо.

Не, имам, приятелката, с която той иска да преспи.

— Хайде де, той е до мен...

— Не, виж...

Закъснях. Чувам я как подава телефона. Сърцето ми започва да блъска. Моля те, който и да си ти, откажи й.

— Казвай — сопва се мъжки глас.

— Здравсти — мръщя се аз. — Казвам се Емили.

— Скот — изръмжава той.

Следва неловко мълчание. Чудя се какво да кажа.

— С какво се занимаваш, Скот? — питам сковано аз. Господи, говоря като майката на Стела.

— Ходя по партита — избухва в гръмък смях той.

Свивам се още повече и продължавам да питам:

— Забавляваш ли се?

Защо просто не лепна едно „сладурче“ накрая и да пратя всичко да върви по дяволите.

— Много е яко, а приятелката ти Стела е самият хитър връх. Добре, няма да правя преценки. „Яко“ и „самият хитър връх“ са съвсем обичайни ежедневни изрази.

— Леле, как се кефи, кат тръгне да куфее — изревава той.

Няма да стане. Ще правя преценки колкото си искам. А Скот е пълен кретен.

— Би ли върнал телефона на Стела? — моля аз, но се налага да крещя, защото той вие като куче.

Чувам някакво шумолене, след това долита гласът на Стела.

— Ем?

От една страна, съм облекчена, но, от друга, знам какво следва.

— Кажки какво мислиш? — прошепва тя.

— Много ми е трудно да преценя по телефона — отвърщам тактично аз.

— Той има много успешна кариера. Има си рекламна агенция — доверява ми тя. — И е страшен красавец.

— Сигурно — съгласявам се аз. Че кой няма да е див красавец, след като цяла нощ си се наливала с маргарити? Веднъж целунах собственото си отражение в огледалото в дамската тоалетна.

— Страшно е забавен, Ем. Много е шантав и ме кара да се смее. Познавам го от два часа. Имам чувството, че между нас се поражда връзка.

Мама му стара! Това вече не е добре. Опитвам се да я върна към действителността.

— Чувала ли си се с Фреди? — питам аз с надежда.

— Да, изпрати ми поне десет есемеса, за да пита дали съм пристигнала, как е хотелът, дали съм добре...

— Колко е мил — натъртвам аз. — Имаш късмет. Фреди наистина държи на теб.

— Ще ми се да не държеше чак толкова, защото ме побърква — мърмори недоволно Стела. — Не може ли да ме остави на мира, за да си карам спокойно ваканцията?

— Въпреки че говориш така, знам, че ще ти липсва, ако не ти се обажда.

— Как ли пък не.

— Добре, както кажеш — предавам се аз. — Само че внимавай какво си пожелаваш...

Предупреждението ми се удавя в пиянски кикот. Започвам да се дразня. Тя чу ли поне една дума от онова, което казах? Оставам заслушана. Не може да бъде. Тя да не би да се целува със Скот?

— Стела? — викам я аз.

— Кажи — отвърща разсеяно тя.

По дяволите! Те двамата наистина се целуват.

— Ще ти звънна по-късно.

— Добре — съгласява се веднага тя. — Забавлявай се в музея.

Господи, чувствам се като последната смотанячка.

— Не е музей, тук Джейн Остин... — започвам аз, но млъквам, когато чувам пъшкането на Стела. Господи! Имам чувството, че съм набрала някой секс телефон.

— Добре... пази се.

— Да... чао.

Затварям с огромно облекчение и си поглеждам часовника. Както обикновено съм закъсняла, затова само си слагам малко гланц на устните, грабвам си палтото и дръпвам ръчната чанта. Навеждам глава, за да не се ударя във вратата, затварям, врътвам ключа и тръгвам по мрачния коридор. Зървам отражението си в огледалото на площадката и спирам. Косата ми е провиснала, а бретонът е щръкнал като метла, наелектризиран от мохерния шал. Издухвам кичурите от лицето си, но те бързо се връщат на място.

Мръщя се. Понякога мразя дългата коса. Толкова разпавии са да срещеш оплетените краища, докато се къпеш, да не говорим, че задръстват канала и трябва да ги изгребваш с пръсти. Да не споменавам и какво състояние профукваш за балсами, серуми и разни ампули с подхранващи масла. Запасила съм се с цял шкаф такива продукти, а косата ми продължава да си е същата — до раменете, тъмнокестенява, с цъфнали краища, заради които всеки фризьор, при когото отида, започва да цъка възмутено с език. Не знам защо не я отрежа. Май точно това ще направя. Две думи: Сиена и Милър^[2].

Не че има някакво значение как изглежда косата ми. Тук никой не ме познава, така че няма никаква нужда да се напругам и притеснявам. Въпреки това няма да е зле да наведе глава и...

— Тъъ, извинете.

Чувам глас зад себе си в мига, в който се виждам в огледалото. Виждам три неща:

1. Косата е размазала гланца по лицето ми и приличам на картина на Джаксън Полък^[3].

2. Кръвта се е качила в главата ми и вените около очите ми са изпъкнали, а цялото ми лице е поаленяло.

3. Господин Дръвник е точно зад лявото ми рамо.

Господи! Колко ли време е стоял там?

Безкрайно смутена, че съм хваната, докато размятам буйна грива, усещам как две червени петна се опитват да прогорят бузите ми. Обръщам се и с всичкото самообладание, на което съм способна, избърсвам гланца от бузите си, след което небрежно подхвърлям:

— Да. Искаш ли нещо?

Затворил е едното си око и разтрива ъгълчето с палец.

— Искам да не навираш косата си в лицето ми — оплаква се той.

— Извинявай... — започвам аз, но той ме прекъсва:

— Не гледаш ли какво правиш? За малко да ми извадиш окото — сопва се той.

Обзема ме раздражение.

— Жалко, че ти се е разминало със „за малко“. По дяволите, обикновено мерникът ми е по-добър — отвърщам аз, преди да успея да се въздържа. Но той се държи толкова противно, че има нужда да вкуси от собственото си лекарство.

— В такъв случай много се радвам, че си въоръжена само с коса, а не с автоматично оръжие — отвърща сухо той и поема надолу по стълбите. Дори не е благоволил да си завърже връзките на обувките.

Добре. Така. Този път му дадох да се разбере.

За момент оставам загледана след него и се опитвам да измисля някой лаф, с който да го смачкам, но нищо не ми идва наум. Разочарована и вкисната, тръгвам след него към трапезарията.

[1] Buenos días (исп.) — добър ден. — Б.пр. ↑

[2] Английската актриса Сиена Милър, която е с къса коса. — Б.пр. ↑

[3] Американски абстрактен експресионист. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Той журналист ли е?

— От „Дейли Таймс“ ли каза?

— Иска да ни интервюира, така ли?

Когато влизам в трапезарията, ме посреща небивало оживление. Истинска лавина от гласове, като всяка от дамите се опитва да надвика другите, докато редят въпрос след въпрос. Долавям властния глас на Роуз, но най-гръмогласна се оказва индийка на име Рупинда. Облечена е в тюркоазно сари, извезано със сребърни пауни, седнала е на масата и размахва супена лъжица като диригентска палка и пита:

— Той какво иска ме пита, а? Какво пита? — Повтаря тези два въпроса като папагал.

Обзета от любопитство какво става, аз си търся място, на което да седна, но тъй като съм закъсняла, всички места вече са заети. Обикалям притеснена и се чувствам като дете на първия учебен ден, когато Роуз ме спасява.

— Е-ми-лиии, миличка, насам — боботи тя и ми маха от масата най-близо до камината, а гигантските камъни по пръстите ѝ проблясват.

Усмиввам се с благодарност, промъквам се между масите и се настанявам до нея. В същия момент до мен застава сервитьор със сребърен супник и започва да ми сипва.

— Крем супа от карфиол. Не е топла и е доста блудкава — бърза с критиката Роуз, сякаш не е забелязала сервитьора, а след това загребва от купичката си.

Сложила си е още повече грим от одеve и въпреки че е едва обяд, забелязвам, че се е преоблякла в черен топ от шифон, а къдрите на ръкавите се топят в супата. Тя, изглежда, не забелязва, затова не споменавам нито дума. Честно казано, страхувам се да кажа каквото и да е. Въпреки че Роуз е на седемдесет и няколко, тя е доста страшничка.

— Какво ще кажеш за цялата тази глупост с интервютата? — пита тя и започва да маже парче хляб с масло.

— Нямам представа — отвърщам аз и не мога да откъсна очи от ръцете ѝ, докато тя реже огромни бучки масло и ги камари по хляба, сякаш са парчета сирене, а след това посяга към сребърната солница и ги поръсва обилно със сол. — Кажи ми какво става.

— Пишат статия за нас — шушне Мейв и ми се струва силно притеснена. — Очевидно ще трябва да даваме интервюта.

— Докато бях в театъра, непрекъснато пишеха за мен — обяснява Роуз. — Имам цели тетрадки, пълни с изрезки.

— Актриса ли си била? — питам любопитно аз.

— Не просто актриса. Бях водещата актриса — поправя ме тя. — Играех с Гилгуд, Оливие, Макелън^[1]... — Отхапва хляб и размахва театрално ръка. — Играех само с най-добрите.

— Значи си известна! — ахва Мейв със страхопочитание, без да крие колко е впечатлена.

— Не бих казала — отвърща Роуз, свежда очи и мига често-често, правейки се на скромна. — На младини пред вратата ми се събираше цяла тълпа почитатели, които чакаха за автографи. — Тя замълчава за повече ефект, предоволна от възхищението на ококорената Мейв. — Само че времето лети, а публиката има ужасна памет — добавя тя. — Съмнявам се, че някой вече ме помни. *C'est la vie*^[2]. — Тя се смее безгрижно и посяга към нова филия, а аз оставам с впечатлението, че макар Роуз да не е вече на сцената, тя не е спряла да играе.

— Та кой ще пише статия за нас? — питам аз и променям темата.

Роуз отхапва лакомо и посочва с коричката.

— Питай младежа, той знае.

Щом казва „младежа“, знам, че е неизбежно. Ако трябва да сме честни, в мига, в който влязох в трапезарията и чух „той“ знаех за кого става дума. Премествам поглед към края на масата, накъдето сочи Роуз.

— Значи е журналист, а? — свивам рамене аз, без да проявявам интерес. Много важно. Хич не ми дреме.

Продължавам да гребя супа. Чувам го как разговаря, знам, че усеща погледите на дамите, но аз поне няма да му обръщам никакво

внимание. Не е възможно да е дошъл, за да напише някой интересен материал, нали така?

Долавям откъслечни фрази от онова, което казва, и темата ми се струва смътно интересна, но аз няма да слушам. Толкова е арогантен, че няма да му доставя удоволствие. Освен това съм прекалено заета със супата си. Чудесната крем супа от карфиол. Роуз може да мисли каквото си иска, но според мен е наистина чудесна, има леко лютив вкус...

За бога, Емили, държиш се като оципана мома. Престани да си търсиш извинения и слушай.

— ... затова мисля, че читателите ни ще проявят интерес към онова, което ще им кажете. — Навил е ръкави, косматите му ръце се виждат чак до лактите; дръпва жадно от цигара, докато се чуди кой от въпросите на жените да избере.

— Защо точно ние? — възкликва една от тях, дама в лилаво поло, притиснала длан към загърнатата си в дебела вълнена жилетка гръд, зяпнала го нетърпеливо. Ако беше трийсет години по-млада, щях да се закълна, че флиртува. Всъщност тя и сега флиртува, осъзнавам аз напълно шокирана.

— Кой може по-добре да отговори на тези въпроси? — отвърща на секундата той без капка колебание. Кръстосва крака, хваща си глезена и оглежда омаяната публика. — В едно скорошно проучване, поръчано от литературната награда „Ориндж“^[3], бяха попитани близо две хиляди жени от три поколения какъв, според тях, е мъжът мечта. — Той си поема въздух и дръпва от цигарата. — За един гласове бяха забележително много...

Знам кой ще получи моя глас, мисля си замечтано аз.

— Господин Дарси.

Трепвам от изненада. Той наистина ли каза онова, което ми се струва, че каза? Навеждам се напред на стола, за да чувам по-добре. Това моето е просто любопитство, нищо повече.

— И така, от вестника решиха, че ще бъде много идейно, ако направя материал за тази екскурзия и прекарам една седмица със запалени фенки, за да открия защо този литературен герой има такова влияние над днешните жени. Какви качества притежава господин Дарси, че допада и на днешните жени?

— Тайнствен е — провиква се елегантно облечена жена с копринен шал от „Ермес“.

— И благороден — добавя втора, спряла да сърба супа, загледана някъде в пространството.

— Мъж на честта — добавя срамежливо Мейв, сякаш уплашена от собствения си глас. — В онези дни мъжете знаели как да се държат с една жена.

Жените започват да шушукат и да кимат с глави.

— Тайнствен? Благороден? Мъж на честта? — подигравателно изрича Роуз, прикрила уста със салфетката си. — Престанете, дами! Аз мога да оценя и по-изтънчените му качества, но я кажете, нито една от вас ли не е гледала филмът на Би Би Си? — Тъмните ѝ очи блестят и лъскавата ѝ черна коса се мята назад и напред. — Помните ли, когато излезе от езерото по бяла риза, просто беше зашеметяващо красив — продължава тя и оглежда дамите в очакване на някаква реакция.

В отклик се разнася похотлив вик и когато се обръщам, забелязвам, че това е Рупинда. Леле! А тя е истинско превъплъщение на елегантността в бродираното сари.

— Обожавам Колин Фърт — провиква се друга.

— И аз — подкрепя я трета.

— Само че той просто играеше господин Дарси, дами — прекъсва ги госпожица Сотин, която тъкмо влиза в стаята, стиснала клипборда. — Не забравяйте, че господин Фърт е просто актьор, той не е истинският господин Дарси.

— А кой е истинският господин Дарси?

Всички очи се насочват към журналиста. Той наблюдава госпожица Сотин, свил плътните си руси вежди. Гаси цигарата в края на чинията, която използва вместо пепелник, обляга се назад на стола и скръства ръце зад главата.

— Нали това ви е работата, господин Харгрийвс, да откриете отговора на този въпрос — отвръща тя.

— Наричайте ме Спайк — отвръща той, но тя вече се е обърнала към групата.

— Искам да ви напомня, че щом приключите с обяда, тръгваме — на излизане се обръща към Спайк и кима. — Господин Харгрийвс — казва любезно тя и излиза.

Докато ги наблюдавам от другия край на трапезарията, се опитвам да осмисля информацията. Значи Спайк е дошъл, за да напише материал за нас.

— Супата ти изстина. — Обръщам се и забелязвам, че намръщената Роуз сочи купичката ми и мърмори: — Хайде, мила, яж. Обзалагам се, че основното ще бъде още по-ужасно.

Ако този си въобразява, че ще отговарям на тъпите му въпроси, не е познал. Насочвам вниманието си към супата и вдигам лъжицата към устата си.

Трийсет минути след като сме приключили с обяда, се качваме отново в автобуса и потегляме по селските пътища към първата спирка от маршрута. Аз обаче съм погълната от света на Елизабет Бенет и господин Дарси. Книгата е отворена в скута ми и аз чета онази част, когато господин Дарси вижда Елизабет.

— Коя имате предвид? — и като се обърна, той погледна за момент към Елизабет, а когато тя отвърна на погледа му, той се извърна и студено отбеляза: — Поносима е, но не е достатъчно красива, за да ме изкуши...

Господи, представяте ли си някой да ви нарече „недостатъчно красива“? Каква обида. Аз лично ще умра.

Обръщам страницата и усещам как пикочният ми мехур започва да ми дава зор. Опитвам се да не му обръщам никакво внимание. Много обичам тази част от книгата.

Кръстосвам решително крака и се опитвам да се съсредоточа.

Също като нетърпеливо дете, мехурът ми отново напомня за себе си.

Няма смисъл, налага се да се изпишкам.

Прегъвам ъгълчето на страницата, пъхвам книгата отстрани на седалката и ставам.

— Първата спирка от екскурзията ни е Чотън Мейнър — обявява екскурзоводката, изправена най-отпред, стиснала микрофон в едната ръка и клипборда в другата. — Това е бил домът на Джейн Остин през по-голямата част от живота й...

Микрофонът свисти и пропуква и на нас ни е трудно да я чуем, но вместо да прекъсне, госпожица Сотин започва да говори по-високо и решително продължава. Имам чувството, че нищо не е в състояние да я спре, освен, може би, десеттонен камион, но сигурно и тогава тя ще го надвие и само някой и друг косъм от прическата ѝ ще се е разрошил, а на дебелия ѝ вълнен чорап ще се вижда малка бримка.

— ... където е написала и редактирала голяма част от романите си, включително любимия на всички „Гордост и предразсъдъци“.

Тръгвам по пътеката към тоалетната. С крайчеца на окото си забелязвам главата на Спайк, каквато и да му беше фамилията, щръкнала от последната седалка. Кичури руса коса стърчат на всички страни и когато приближавам, той вдига ръце, за да се протегне и започва да се чеше по главата бавно и разсеяно. Класическо държание на човек, който говори по телефона, казвам си аз. Същото е с всички мъже, които познавам. Или се чешат по главата или... и сами ще се сетите къде.

— Да... да... Точно така. Нали ви казах?

Посягам към вратата на тоалетната и поглеждам към него. Обърнал се е към прозореца и си говори. Добре че не ме вижда, за да не се налага да мълчим гузно, докато си кимаме с неприязън. Бързо затварям вратата след себе си.

Така.

Оставам доволна, че вътре е чисто. Вдъхвам подозрително. Дори мирише прилично. Какво облекчение. Стела ме нарича маниачка на тема чистота, но така и не ми е ясно защо. Добре де, истината е, че нося малко шишенце с дезинфектант в чантата си, но това не ме превръща в Хауърд Хюз^[4].

Признавам си, че мия вече измитата в запечатани пакети салатата, но това е просто за всеки случай. Да, истина е, че не ям ментовите бонбони, които ти поднасят, след като си похапнал в ресторант, но то е, защото в една статия пишеше, че когато ги сложили под микроскоп, в тях открили различни следи от урина.

Точно така, по тях били полепнали стотици, дори хиляди малки капчици урина. Гадост!

Поглеждам тоалетната и забелязвам, че някой е опръскал седалката. Господи, каква отврат! Посягам към парче тоалетна хартия,

но в същия момент забелязвам, че е останало само вътрешното картонче от ролката.

По дяволите!

В този момент си спомням една история, която ми разказваше мама за времето, когато са пътували във Франция. Забравете каквото сте чували за Париж, слънчевия Сен Тропе и приятните кафенета по тротоарите. Най-яркият спомен на мама бе за клекало, над което ѝ се наложила да се прегъне. Сериозно ви говоря. При това била на токчета. След този случай вече не беше същата. Твърди, че е заради менопаузата, но аз съм убедена, че случката във Франция я е потресла. Била е толкова травмизирана, че започнали да я избиват горещи вълни.

Добре че съм по-силна от нея, така че смъквам дънките и дупето ми увисва малко над седалката. Това е чудесно упражнение за бедрата, казвам си и започвам да пишкам. Би трябвало да напишат подобно нещо в „Алюр“ или „Шейп“, или може би някое от онези списания, посветени на здравето.

Забравете за фитнес залите, ако искате дупе от стомана. Ходете по малка нужда на обществени места и приклеknете над седалката, без да седате, а след това бройте до десет. Повтаряйте упражнението по три пъти на ден.

— ... можеш да ми вярваш, че имам желанието да убия редактора...

Някой отвън говори.

— ... всички други журналисти са женени с деца, което означава, че остава само Тропчо...

Тропчо ли каза? Кой, по дяволите, е този Тропчо? Обзета от любопитство, започвам да се ослушвам. Гласът е мъжки, следователно възможността е само една...

По дяволите!

Тъкмо съм по средата, когато разбирам две неща:

1. Това е Спайк, който продължава да говори по телефона.
2. След като аз го чувам, значи и той ме чува.

Бързо стягам мускули.

Спирам струята.

Много впечатляващо.

Тихичко благодаря на бог за. „Космополитън“ и за всички статии, които препоръчват упражненията на Кегел за стягане на мускула, отговорен за долната част на таза.

Сега вече го чувам по-добре.

— ... вместо да прекарам Коледа и Нова година в Алпите с готиното си френско гадже...

Интересът ми набъбва. Ето коя била блондинката в колата. Затова значи караше реното като първия човек.

— Толкова съм се вкиснал. Просто не е за вярване. Всичко беше уредено. Две седмици секс и сноуборд...

Той знае да кара сноуборд! Силно впечатлена съм. Не си представях, че е спортна натура; непрекъснато дими, а пък биреното шкембе ме кара да си мисля, че не понася спорта. Нагласявам се отново. Бедрата започват да ме болят. С гордост мога да заявя, че стискам успешно.

— А пък в момента никого не мразя повече от тъпия господин Дарси...

Какво? Щом го чувам, че обижда господин Дарси, аз припалвам отново. Как смее? Дарси е по-истински мъж, отколкото той някога ще бъде. На това му се казва позитивно мислене.

— Той е виновен за всичко. Ако не беше той, нямаше да съм в автобус, пълен със стари жени. Забрави възрастта от осемнайсет до трийсет, попаднал съм в пенсионерски клуб...

Наострям уши. Той обяснява за нашата екскурзия. При това не е никак въодушевен, казвам си аз и се питам разсеяно дали ще се сети да спомене за мен.

— Има само едно момиче на моята възраст...

Ето, говори за мен. Тръпна в очакване и се навеждам по-близо до вратата. Не е толкова лесно, когато дупето ти виси над тоалетната чиния, а прашката ти е смъкната на коленете. Подпирам се на дръжката на вратата. Какво ли ще каже?

Следва мълчание. Чувам го как се смее на нещо, което е казал човекът, с когото разговаря, и притаявам дъх в очакване. Мускулите на

бедрата ми горят, а мехурът ми заплашва да се пръсне. Чакай малко, де. Стискам зъби и мускули.

— Не става по никакъв начин. Не е мой тип... Доста е скучна... и съвсем безинтересна...

Олеле.

Истината ме шляпва през лицето. Това беше неочаквано. Предполагах, че ще каже нещо друго... не знам защо... не че аз си падам по него, просто... Мислите ми се отправят в друга посока. Господи, чувствам се като пълна глупачка. Никога не успявам да се усетя каква е истината. Не че в този случай има някакво значение — той е пълен кретен, — просто не очаквах да ме заболи чак толкова...

Неочаквано носът ми засърбява и очите ми се наливат със сълзи. Веднага преглъщам сълзите. Не ставай смешна. За какво се разстройваш? Не съм разстроена, просто... просто съм малко разстроена.

Това е временно, само за секунда.

— Става и по-зле... американка е...

Сега вече побеснявам.

Това е наистина прекалено. Отпускам се на седалката, без да давам пет пари кой ме чува и изобщо не ми пука, че е напикана от някой друг. Няма да позволя на някакъв надут англичанин да си въобразява, че е по-добър от мен единствено защото има готин акцент и страна, пълна със стари къщи. Ние пък си имаме Мадона и Манхатън, казвам си надменно аз, докато си мия ръцете и излизам от тоалетната.

Добре де, Мадона може и да се прави на англичанка, но си е американка.

Тръшвам вратата след себе си, а господин Спайк Надутпуяков Харгрийвс вдига поглед. Все още дрънка по телефона и аз го поглеждам по най-страховития си начин, когато минавам покрай него. Сядам на мястото си и отново грабвам книгата. Докъде бях стигнала? А, да, до онази част, където господин Дарси описва Елизабет Бенет като посредствена.

Отново чувам гласа на Спайк: „скучна и безинтересна.“ Сега вече ми е ясно как се е чувствала Елизабет Бенет и намирам нещо много общо между себе си и героинята на Джейн Остин.

— Но мога да ви уверя — добави тя (госпожа Бенет),
— че Лизи не губи много от това, че не отговаря на неговия
вкус, защото той е изключително неприятен и противен
човек, който не заслужава да му се доставя удоволствие.
Толкова е надменен и надут, че беше направо непоносим!
Само се разхождаше насам-натам, мислейки си, че е
велик!...

Честно казано, и аз нямаше да го кажа по-добре. На кого му пука
какво мисли Спайк? Излиза, че е надут егоист и аз мога единствено да
се радвам, че не ме харесва. Ако ме харесваше, тогава щеше да се
влачи след мен през всичкото време. А това щеше да е ужасно.

Поуспокоена се облягам назад и обръщам страницата.

Честно казано, що се отнася до мен, май ми се размина.

[1] Джон Гилгуд, Лорънс Оливие, Иън Макелън — английски
актьори, отличени с рицарски звания от кралицата — Б.пр. ↑

[2] *C'est la vie* (фр.) — Това е животът. — Б.пр. ↑

[3] Литературна награда „Ориндж“ е една от най-престижните
литературни награди в Англия, която се присъжда за роман на
английски, написан от жена, независимо от националността,
публикуван в Англия предишната година. — Б.пр. ↑

[4] Американски пилот, кинопродуцент, плейбой — известен с
ексцентричното си поведение. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Все едно че съм се върнала назад във времето.

— Джейн Остин е живяла тук през последните осем години от живота си и много хора приемат тази къща за литературния ѝ дом.

Екскурзоводката не спира да приказва, докато ни превежда през тухлената къща от седемнайсети век, сега превърната в музей, и макар да се опитвам да се съсредоточа, вниманието ми непрекъснато шари настрани.

Докато оглеждам изискано обзаведените стаи в Чотън Мейнър, пълни със старинни мебели, имам чувството, че двама и първи век е много далече. Няма ги шумът, блъсканицата, трескавия забързан живот, когато ти са налага все да наваксваш, защото времето вечно не ти достига. Все едно че някой е изключил звука и всичко е забавило хода си. Попаднала съм в този спокоен мирен свят, когато хората са пишели писма с пера и индийско мастило, когато са четели, седнали във фотьойли с високи облегалки, и след вечеря са свирели на клавесин.

Оставам загледана в клавесина и си представям как седя пред него, изпълнала гръб, със стегнат корсет и докосвам леко клавишите от слонова кост. Мога да изсвиря единствено „Пуканки“, въпреки че със срам си признавам, че години наред съм ходила на уроци по пиано, затова май е по-добре да почета. Може би поезия, нещо романтично на латински. Не че мога да чета на латински, но ако живеех тук, щеше да е различно.

Естествено, че всичко щеше да е коренно различно, нали? Нямах да мога да слушам новия албум на Killers на айпода, нямах да мога да сърфирам из интернет, нито пък да проверявам в „Гугъл“ поредния мъж, с когото съм се запознала, нито пък да си поръчам да ми донесат индийска храна и да похапвам пикантни скариди, докато гледам първия сезон на „Изгубени“ на DVD...

Добре, не е чак толкова лесно. Опитвам се да си представя какъв ли е светът без Матю Фокс. Само че човек не може да усети липсата на

онова, което никога не е имал и да си мисли колко чудесно би било да прекарва вечерите си с някакво стимулиращо ума занимание, вместо да се излежава пред телевизора. Например може да напише писмо на далечна братовчедка или да обсъжда качествата на пиесите на Шекспир, или да бродира.

Добре де, след известно време на всеки ще му писне да бродира. Да си бодеш очите с игла и конец, за да напишеш „От дома по-хубаво няма“, не е кой знае колко приятно, но пък който умее, може да избродира каквото пожелае. Например думите на някоя песен на Coldplay върху калъфка за възглавница или портрета на безумната художничка Фрида Кало върху хавлиена кърпа... Знаете ли... Това трябва да е доста трудна работа. Особено ако сте като мен и хич ви няма в изкуството и не можете да зашиете дори едно копче, без да си убодете пръста, но съм сигурна, че все ще измислите нещо.

В момента не се сецам за друго, защото съм затыпяла от часовата разлика.

— ... а пред нас е трапезарията, където тя е прекарвала утрините. Забележете, че вратата скърца. Оставена е така, за да известява обитателите на дома, когато идват гости...

Отново насочвам вниманието си към коментара на екскурзоводката и забелязвам, че тя минава по коридора към стая в предната част на къщата. Всички са се скупчили послушно зад нея и стъпките ми отекват по лъскавото дюшеме. Свеждам поглед и забелязвам, че на места е изтъркано. Господи, направо не е за вярване, че Джейн Остин е живяла в този дом, ходила е по същото това дюшеме. Може дори да е стояла на същото място, на което съм застанала аз, спирала е край някой от многото прозорци, за да се наслаждава на спретнатите лехи в градината и на тихия дъждец. В момента навън е истински порой и вече се стъмва. Май ще има буря.

— ... както виждате, на стената са поставени фотокопия от някои от писмата на Джейн, а над камината е портретът ѝ, правен от Касандра...

Дръпвам се от прозореца и тръгвам след групата към хола. Изправям се на пръсти, за да мога да видя какво става отпред. Въпреки че съм сравнително висока, така и не успявам да видя. Вече забелязах, че възрастните дами, минали шейсетте, за нищо на света не заменят високите токчета с удобни обувки от „Хъш Пъпис“. Все още ми е

трудно да повярвам, но е точно така. Роуз е с ботуши с високи тънки токчета, направо убиец. Мейв се е докарала с кафяви кожени ботуши винтидж, много подобни на онези, с които беше старлетката Линзи Лохан на корицата на последния „Ел“, дето го разнасяше Стела.

Май единствената от цялата група с удобни ниски обувки съм аз.

Решавам да не се замислям над факта, че жени на възрастта на баба ми са облечени и обути по-модерно от мен. В същото време ми се приисква да бях послушала някои от модните съвети на Стела, вместо да се заливам от смях всеки път, когато тя се появеше на работа в нов тоалет. Надничам над въжето и се опитвам да видя какво сочи госпожица Сотин.

— ... до прозореца е оригиналната маса, на която е редактирала „Гордост и предрасъдъци“ и е създала онзи господин Дарси, когото познаваме и обичаме — обяснява тя въодушевено. — Запазено е и пачето перо, с което му е вдъхнала живот на страниците на книгата.

Иха! Оставам загледана за момент в малката дървена маса и се опитвам да осмисля важността ѝ. Просто помисли. Тук е започнала всичко. Направо да не повярваш.

— Невероятно, нали? — прошепна непознат глас зад мен. Трепвам. Журналистът Спайк е застанал до мен. Щом го виждам, си спомням думите му:

Скучна и безинтересна.

Все още ме боли. Ефектът им е същият, както когато ги чух. Отправлям му най-смразяващия си поглед. С този поглед обикновено смачквам разни простаци и знам, че действа безотказно. Веднъж го приложих върху себе си пред огледалото в банята и разбрах, че е доста страшничък.

Обръщам се доволна от себе си. Така, Емили Олбрайт, той няма да ти досажда повече.

— И като си помисля, че е написала онова чудовищно писание на ръка с паче перо. Мама му стара, направо не е за вярване. Аз пиша какви ли не статии на лаптопа и ми отнема цяла вечност — подсмива се той.

Ало, тъпако, ти на мен ли ми приказваш? Не разбра ли, че не мога да те трая? Групата обикаля хола, оглежда изложените старинни предмети и слуша за разните подробности, свързани с тях. Дръпвам се

настрани и зяпвам решително напред. Няма да го поглеждам. Ама в никакъв случай.

— Представяш ли си какво е да не можеш да изтриеш онова, което си написала.

Много ми се иска да му дръпна шалтера, за да го накарам да млъкне. Ако имаше шалтер, досега да съм те накарала да млъкнеш завинаги.

Какво си се разбесняла, Емили, обажда се тънко гласче.

Бързо се стягам. Не съм се разбесняла. Изобщо не съм се разбесняла. Пет пари не давам какво мисли за мен.

— Ти май си голям фен на Джейн Остин, а? — продължава да досажда той.

Това е. Писна ми.

— Слушай, мой човек, пет пари не давам за теб, за лаптопа ти и за тъпата ти статия — срязвам го аз. — Защо не идеш да досаждаш на друг с въпросите си и не ме оставиш на мира?

Добре, взимам си думите назад. Разбесняла съм се. Освен това го погледнах. Мама му стара.

— Както кажеш. — Той вдига подигравателно ръце. — Кой те е дръпнал за опашката?

Преструва се, че отстъпва назад, все още с вдигнати ръце, разкривил подигравателно лице. Господи, не мога да го трая този, фуча безмълвно аз.

Най-накрая започва да се промушва между жените от групата, стиснал бележник в едната ръка и диктофон в другата. Оставам да гледам след него известно време и забелязвам, че подгъвът на кадифеното му сако е разшит, а дънките му са толкова стари, че задните джобове са протрити и отдолу се виждат боксерките му.

Я! Аз пък си мислех, че англичаните са спретнати и стегнати мъже. В най-лошия случай елегантно размъкнати като Хю Грант. Ама погледнете го този. Направо е като клошар.

Още по-ядосана се обръщам и забелязвам чифт викториански обувки, поставени във витрина.

Готини са, казвам си аз.

Четирийсет минути по-късно все още се влачим из къщата. Досега видяхме хола, трапезарията, където Джейн е писала на малката помощна масичка, бяхме в спалните на горния етаж, за да видим кувертюрата, която е ушила заедно с майка си. Тук няма да чуем за тревожен живот, изпълнен със събития, нямало е коктейли от водка и мартини, нито пък дълги неделни утрини, прекарани в леглото заради нетърпим махмурлук, мисля си аз, докато сравнявам безкрайно различния живот навремето с нашето забързано ежедневие. Едно обаче ни свързва — книгите.

Влизам в една от стаите и виждам библиотека с интересна колекция от книги. Оглеждам кожените книги със златни надписи и прочитам заглавията. Също като мен Джейн очевидно е обичала да чете, мисля си доволно аз и усещам, че това е много силна връзка.

Тя е умряла самотна, нашепва гласчето в главата ми.

Добре де, стига приказки.

Обръщам гръб на библиотеката и оглеждам останалите от групата. Вниманието им е насочено към разни брошури и листовки. Мейв се е навела към витрина, на която са изложени сребърните прибори на семейството, докато Роуз оглежда бижута и брошки и си вее с „Разум и чувства“.

Потискам прозявка. Боже, тази разлика във времето направо ме убива. С удоволствие бих подремнала.

— А сега минаваме в стаята на адмирала. Тук са изложени спомени от двамата ѝ братя, Франсис и Чарлс, служили във флота. И двамата са направили забележителна кариера в Кралския флот...

Това не ми е особено интересно. Поглеждам си часовника. Музеят ще затвори всеки момент, така че мога и да пропусна тази част. Дали да не пообиколя малко. Ще изляза да глътна малко свеж въздух, за да се събудя. Поглеждам през прозореца. Продължава да вали, но май видях чадъри до входната врата.

Изоставам, когато госпожица Сотин повежда останалите от групата навън, и се оглеждам, за да се уверя, че никой не ме е забелязал. След това се измъквам тихичко от стаята.

Тръгвам по тесния коридор и слизам на долния етаж към изхода. Сигурна съм, че дойдохме оттук, но пък едва ли има друг на този свят,

който да се ориентира така зле. Завивам, тръгвам по един коридор, после по друг. Странно. Тази къща изобщо не е голяма, дори ми се стори малка, но аз успях да се изгубя. Не е насам, разбирам аз, след като зървам магазина за подаръци, и тръгвам обратно.

Отново завивам. Една от вратите пред мен тъкмо се затваря. Това трябва да е. Отварям, влизам и се озовавам в трапезарията. Тук бях преди малко. По дяволите, тръгнала съм в грешната посока. Потискам нова прозявка и влизам. Тук е приятно и тихо. Дали да не поседна за малко? Тъкмо ще си затворя очите за някоя и друга минута.

Усещам как умората, предизвикана от часовата разлика, ме притиска и замаяно оглеждам стаята. Има един дървен стол, но нали на него е седяла Джейн Остин да пише романите си и той е ограден, за да не го пипат посетителите. Там не мога да седна. Не знам дали е от онова време, но със сигурност изглежда много стар. Все едно е на двеста години, може дори повече.

Само че аз съм направо скапана.

Поглеждам го отново. Не съм от хората, които нарушават правилата, но тук и без това няма никой, при това аз ще поседна само за няколко минутки. Нищо лошо, много ще внимавам...

Прескачам ограждението и се отпускам на дървения стол с огромно облекчение. Така вече е по-добре. Облягам се и отпускам глава назад. Чувам думите на госпожица Стийн: *До прозореца е оригиналната маса, на която е редактирала „Гордост и предразсъдъци“ и е създала онзи господин Дарси, когото познаваме и обичаме. Запазено е и пачето перо, с което му е вдъхнала живот на страниците на книгата.*

Поглеждам малката полирана маса. В единия край се вижда мастилница, на която е подпряно перото. Не бива да го пипам. В никакъв случай не можеш да пипаш изложените предмети, навсякъде има табели, които ти напомнят да не го правиш. Накрая наистина ще си навлека неприятности.

Истината е, че няма нищо по-неприятно от знак, който ти напомня да не пипаш. Тогава ти се приисква неудържимо да пипнеш, нали?

Посягам към перото. Дори да съм очаквала да се случи нещо неестествено, оставам разочарована и в първия момент просто го задържам между пръстите си. Сигурно е репродукция, но дори да е

така, оставам очарована от мисълта, че Джейн Остин е написала с него цяла книга. Представяте ли си? Цяла една огромна книга!

Поглеждам мастилницата и ми хрумва идея. Това е напълно нетипично за мен. Неестествено е дори да си го помисля, но в момента решавам, че ще бъде суперготино да напиша нещо с перото. Каквото и да е. Дори да е само името ми. Защо не.

Естествено, че ще го направя.

Махам капачката, топвам върха и започвам да пиша „Емили“ на празната страница на брошурата. След това добавям „и господин Дарси“. Усмиввам се глупаво. Погледнете ме само. Все едно отново съм на тринайсет и съм се върнала в училище. Просто за собствено удоволствие започвам да пиша Емили Дарси, Господин и госпожа Дарси, Емили обича Дарси и рисувам малко сърце, пронизано от две стрелички.

Усмивката ми се превръща в прозявка. Боже, чувствам се като пребито куче. Оставям перото и потривам насълзените си очи. Клепачите ми са като от олово. Умората ме притиска. Ще затворя очи, само за минутка...

— А-хм.

Сигурно съм се унесла, защото се стряскам, когато някой се прокашля. Отварям очи и виждам някакъв мъж, застанал пред камината. Висок е, с широки рамене, гъста черна коса се къдри над яката, а тъмните му вежди приличат на две мазки, направени с въглен. В момента почти се докосват и издават любопитството му.

— Здравейте, мога ли да ви помогна? — пита той.

— Ами... — Все още полузаспала, аз се изправям и се оглеждам. Трябва ми малко време, за да се опомня къде съм. Всъщност, къде съм?

В този момент се сецам. По дяволите!

Бързо скачам от стола. По дяволите, пак по дяволите и отново по дяволите. Това съм аз, ще заспя, където не трябва и естествено ще ме хванат в най-неподходящия момент.

— Аз... ами... — В същия момент усещам, че по брадичката ми е потекла слюнка. Боже, колко неловко. Бузите ми горят. Избърсвам брадичка с ръкава си. — Много се извинявам... аз... просто... просто си почивах... — заеквам неуверено, а непознатият прекосява стаята и аз чак сега забелязвам странните му дрехи. Облечен е в редингот,

бричове, бяла риза със смешна висока яка и някакво подобие на вратовръзка. Я, какви са тези ботуши?

Наблюдавам го слисана, докато той крачи самоуверено из просторната трапезария. Странно. Масата е сложена за вечеря, но одевете свещите не бяха запалени.

— Загубихте ли се? — Гласът му е дълбок и приятен. Връща тънка книжка в библиотеката и се обръща към мен.

— Ами... — колебая се аз. Вече е до мен и аз веднага забелязвам сексапилната трапчинка на брадичката като на някой готин киноактьор. Не помня някога досега да съм виждала на живо мъж с трапчинка на брадичката. — Не че съм се загубила — започвам аз. — Тук съм на екскурзия...

— Екскурзия ли? — повтаря той и веждите му отново се допират.

Кимам.

— Да, но исках да изляза за малко на чист въздух... — обяснявам аз и соча навън. — Само че вали.

Само че не вали. Поглеждам през прозореца и с изненада установявам, че вместо притъмнялото сиво небе навън е светло и слънчево. Зимното слънце нахлува през витража и лъчите му играят по тапетите.

Същите тези тапети, които одевете ми изглеждаха избелели и стари, сега са пъстри, сякаш лепени едва вчера... Освен това ми се струва много по-топло в сравнение с влагата, която усетих на влизане.

В същия момент забелязвам, че в камината гори огън. Бях готова да се закълна, че не е запалена.

— Някой е запалил камината — посочвам аз нещо, което е очевидно. Да не би да греша? Честно казано, не бях обърнала внимание. Вече съм напълно объркана. Главата ми пулсира и аз притискам пръсти до слепоочията. Сигурно е от часовата разлика. Като замаяна съм. Просто не мисля разумно. Стягам се бързо.

— Да, аз помолих икономката да я запали — кима той напълно спокойно. — Стори ми се доста усойно.

— Сигурно — отвърщам аз, свалям си шала и започвам да го сгъвам. Чак сега се усещам. Бил помолил икономката. Това да не би да е неговата къща?

Ами да! По дяволите! Все на мен ще се случи. Той сигурно е собственикът. Нали всички големи къщи са частна собственост и са отворени, за да се събират такси, с които се поддържат? Господи, той сигурно е някой английски аристократ. Затова е с такива смешни дрехи, решавам аз, докато го оглеждам притеснена. Сигурно е ходил на лов или за риба.

— Много се извинявам за натрапничеството — започвам да се гърча аз. — Нямах представа, че живеете тук: Не исках да преча.

Тъмните му очи пробягват по мен и аз започвам да навивам на пръста си кичури коса, както става всеки път, когато харесам някой мъж. Чувствам се като пълна смотанячка и спирам на секундата. Скръствам притеснено ръце.

— Не ми пречите. Аз съм просто на гости.

— Така ли? — Обзема ме облекчение. — И аз така. — Усмиввам се, подавам ръка и се представям. — Аз съм Емили.

Той май се стъписва и в следващия момент настъпва неловко мълчание. По дяволите! Да не би пак да дрънкам прекалено много? Винаги става така, когато се притесня. Но пък той не ми се вижда притеснителен.

— Простете — извинява се той, — не се представих.

Пристъпва към мен и без да обръща внимание на протегнатата ми ръка, свежда глава. След това вдига поглед и ме фиксира с най-кадифените очи, които някога съм виждала.

— Аз съм господин Дарси.

ОСМА ГЛАВА

Зяпнала съм го напълно изумена.

Какво, по дяволите...

В първия момент съм прекалено слисана и не знам как да реагирам.

В следващия момент избухвам в смях.

— Ха, ха, много смешно — ухилвам се аз. — Това е музей, а ти си от онези, които се обличат в костюми и им е поверена роля. — В този момент всичко ми става ясно. Това е обяснението за дрехите. Затова се държи толкова официално. Затова говори така старовремски.

— РОУШ ли? — повтаря напълно объркан той. — Не разбирам.

Не мога да отрека, че играе страхотно ролята на господин Дарси. Точно така си го представях. И е хубавец. Дори по-хубав, отколкото предполагам.

— Не се сетих веднага — признавам аз. — Хвана ме.

— Къде съм ви хванал? — пита невинно той.

— Говоря за смешните дрехи и всичко останало...

Той се оглежда с недоумение, след това ме зяпва.

— Простете ми, нямах намерение да го споменавам, но аз мислех същото и за вас. — Струва ми се, че събира смелост за онова, което има намерение да каже. — Не искам да съм груб, но това панталони ли са?

Поглеждам се и веднага съжалявам за избора. Намъкнала съм стари провиснали розови гащи. Стела от години ме кара да ги изхвърля, но на мен все не ми се искаше. Да не говорим, че ми стоят ужасно.

Започвам да се притеснявам. Как съм могла да ги обуя? Като се каже „панталони“, човек си представя нещо модерно, което подчертава фигурата ти. А това на мен е истински ужас.

Истината е, че изглеждам ужасно. Все едно съм намъкнала покривало за канапе.

— А, този стар парцал ли? — отвърщам аз и се преструвам, че хич не ми пука. Господи, защо винаги става така? Всеки път, когато съм без грим и не съм си изправила косата, се натъквам на някой готин тип, а когато съм най-неугледна, се запознавам с върховен мъж. Това е някакъв безумен вселенски закон. Същото е като да имаш кредит в някой магазин. Преди да го откриеш, ти се иска да си купиш всичко в магазина, а щом го получиш, всичко, което си желала, просто изчезва. Няма справедливост на този свят.

Ами сега! Под викторианския костюм се крие доста привлекателен мъж. Сигурна съм. Прилича на някой от приятелите на Стела с дълги бакенбарди и дълга коса, която покрива челото му. Знам, че не можеш да имаш такава коса, без да я поддържаш.

— Купих ги от една разпродажба. Нямаха моя номер... — Дрънкам безумно, както обикновено, когато съм в компанията на готин мъж. Езикът ми се развързва и заработва като латерна. — Бяха ги намалили от петдесет на петнайсет кинта, така че просто не устоях.

Това е другата ми грешка — вечно разправам на хората за кое колко съм платила — сякаш като им се похваля, ще им докажа, че умея да пазарувам. Усещам се и млъквам.

— Кинта ли?

— Извинявай, все забравям, че тук сте на лири — поправам се аз и пресмятам бързо. — Трябва да е някъде към десет лири. Или паунда — добавям аз гордо, че съм успяла да пресметна в местна валута.

— Сигурно имате някаква грешка.

— Ами? Нищо чудно. Признавам, че математиката никога не ми е била слабост. — Бързо пресмятам отново. — Не, този път съм сметнала точно. — Усмиввам се притеснено, а той поглежда слисан гащите.

— Искате да кажете, че сте ги купили за десет лири? — Поглежда ме угрижен. — Просто не ми се вярва. Това са много пари.

Това са те мъжете, казвам си аз и си припомням реакцията на всяко едно от гаджетата си, когато му покажех някоя покупка, нищо че това се случваше много рядко. Защо мъжете винаги мислят, че дрехите са на цената на една бира?

— Специална поръчка ли са?

— Не, от „Гап“^[1] са.

— Това пък къде е?

Поглеждам го и не мога да повярвам.

— Да не би да не си чувал за „Гап“?

Той ме поглежда напълно сериозно.

— Трябва ли?

Тъкмо се каня да му отговоря, когато разбирам какво става. Разбира се, че е чувал за „Гап“, просто се преструва. Това е част от ролята му. Сигурно за него е важно да играе, докато е на работа.

— Колко съм глупава — усмихвам се хитро аз.

Той се отпуска и аз решавам, че ще стане забавно.

— Трябва да излизаш повече — шегувам се аз.

Добре де, беше опит за флирт.

— Уверявам ви, че излизам достатъчно — заявява надменно той.

— Миналата седмица ходих на лов с господин Бингли.

Едва успявам да потисна кикота си. Трябва да му кажа нещо, за да може той да изпълни ролята си. Оглеждам се, за да се уверя, че никой не подслушва, и се навеждам към него, за да прошепна нещо поверително. Усецам лекия аромат на афтършейв и стомахът ми похотливо се свива.

— Стига с тази преструвка, а ла Дарси — настоявам тихичко аз.

— Обещавам да не кажа на никого.

Той ме е зяпнал в недоумение.

— Наистина не ви разбирам.

— Сериозно? — ахвам аз и се пуля, а след това намигам.

— Сериозно — отвръща той.

Добре, отказвам се. Този тип наистина приема работата си прекалено сериозно. Няма да успея да го накарам да се отпусне. Сигурно е някой затъпял актьор.

— Както и да е — усмихвам се аз.

Той обаче не отвръща на усмивката ми и ме оглежда с тъмните си очи. Нещо в гърдите ми се стяга. Невероятно сексапилен е, но така и не успявам да разбера какво става. Първо ми се струва срамежлив, после става нагъл, а накрая ме гледа отвисоко. Направо смъртоносна комбинация.

— Откъде сте? Питам заради акцента — любопитства той. — Опитвах се да определя...

— Ню Йорк — избъбрям аз и тъй като не издържам на погледа му, се извързвам настрани. Този тип ме кара да потръпвам.

— Ню Йорк ли? — Удивлението му е напълно искрено. — Вие сте от Америка?

Ама как сладко говори. Има страшно сексапилен дълбок глас, а пък комбинацията с английския акцент е направо убиец. Ехо, Емили, твой ред е да кажеш нещо.

— Ами... да. Тук съм на екскурзия... нали знаеш, за една седмица ще разгледаме английската провинция, ще обиколим музеите, разни интересни места като Бат и Уинчестър...

Усещам се как изброявам местата, включени в маршрута, и се проклинам. Господи, какви ги дрънкам? Държа се като пълна глупачка. Обикновено ръся умнотии или поне разни весели неща, но днес нищо не ми идва наум.

Ти си падна по него, Емили. Това е.

— Досега беше страшно интересно. Запознах се с един куп интересни хора. — Млъквам и забелязвам, че той ме наблюдава очарован. Интересно, има ли си приятелка?

Усмиввам се срамежливо и този път той отвърща на усмивката ми. Чувствам се малко неловко, защото той ми изглежда все по-привлекателен. А и кой иска да му се подсмивват, докато дрънка врелинекипели? Не, тази усмивка беше специална. И аз се чувствам специална.

— Аз броя ли се за интересен? — пита тихо той.

Опа! Стомахът ми пак трепва.

— Ами... да — успявам да избъбря аз. Не може да няма приятелка. Прекалено готин е, за да е сам.

— Позволете ми тогава да ви върна комплимента.

Хайде, давай, щом искаш. Много ми се ще да му го кажа, но се въздържам.

Следва мълчание и ние се споглеждаме. Ако не беше толкова готин, щях да реша, че ме харесва.

— Виж, трябва да вървя — въздишам аз и гласът ми прозвучава остър и изтънял. Преглъщам с усилие и се опитвам да се стегна. Стига, Емили, какво ти става? Май яко си падна по него.

— И мен ме чакат задачи. Освен това обещах да напиша писмо на сестра си.

— Много ми беше приятно да се запознаем, господин Дарси — натъртвам на името аз и му подавам ръка.

Той поглежда протегнатата ми ръка и скланя глава.

— За мен беше удоволствие, госпожице Емили — отвръща той, без да откъсва поглед от мен.

Добре, щом искаш, ще се държим официално. Да, яко хлътнах. Направо място не мога да си намеря.

Оставам за момент, без да помръдна и никак не ми се тръгва, защото знам, че няма да се видим никога повече. Но пък не мога цял ден да стоя и да го зяпам, нали? Трябва да се стегна. За бога, та аз съм двайсет и девет годишна нюйоркчанка, управител на книжарница, зрял възрастен човек, който редовно си плаща пенсионните и здравните осигуровки, а под очите ѝ вече са се събрали първите бръчки. Не ми отива да се държа като някоя полудяла от любов тийнейджърка.

Нищо че в момента се чувствам точно така.

Отмятам коса хем изискано, хем небрежно, обръщам се и се каня да изляза от стаята. На вратата се обръщам. Той е седнал на малката маса и залязващото слънце очертава силуета му. Сигурно е преместил ограждението, защото не го виждам. Гърбът му е изпънат, докато топва перото в мастилницата и изтрива излишните капки на гърлото ѝ. Очевидно някъде е сложил листа, защото започва да пише писмото. Впечатлена съм. Този музей е направо страхотен. Като истински е. Ако не знаех какво става, щях да реша, че истинският господин Дарси е оживял.

— Ето къде си била.

Тъкмо излизам от стаята в тъмния коридор и се блъскам в топла подмишница в кадифено сако.

— Ммм — хлъцвам аз и отскачам назад.

Естествено. Че кой друг би могъл да бъде. Това е кадифеното сако на тъпия Спайк Харгрийвс.

— А... здрасти — мрънкам аз и започвам да приглаждам коса.

— Къде, по дяволите, се дяна?

Пак започвам да се дразня от противното му държание.

— Не ти влиза в проклетата работа — съскам аз.

Той ме поглежда презрително.

— За съжаление ми влиза, защото ме изпратиха да те намеря. — Дори не крие досадата си. — Канят се да затворят музея. Целият рейс

те чака.

По дяволите. Обзема ме чувство на вина. Пет пари не давам какво мисли за мен Спайк, но държа на мнението на останалите.

— Загубих се — оправдавам се аз.

— И как успя да се загубиш? — пита надменно той. — Мама му стара. Това сте вие жените — мърмори той и клати глава.

Все едно, че съм напълно безполезна, мисля си аз, ядосана и на себе си, и на Спайк.

— И си поприказвах с господин Дарси — изтърсвам аз, без дори да се замисля.

Спайк ме поглежда така, сякаш съм напълно луда.

— Да, бе, сигурно. Я измисли нещо по-умно.

— Не те карам да ми вярваш — свивам рамене аз. — Само че в музея очевидно имат човек, който е облечен като него. Защо не вземеш интервю от него. Ще ти свърши работа за статията — усмихвам се аз. — Задай му няколко въпроса и го попитай какво е да си мечтата на всяка жена — зъбя се аз и поглеждам шкембето на Спайк, опънало ризата. Той веднага го глътва. — Вътре е, в стаята.

Забелязвам интереса на журналиста, въпреки че не му се иска да си признае. Тръгвам към изхода.

— Ти бързикаш ли се с мен? — провиква се той след мен.

Обръщам се тъкмо когато подръпва ризата си. Той бързо отпуска ръце.

— Аз? — ахвам престорено възмутено. — Не бих направила подобно нещо. — Обръщам се и отново тръгвам.

Една. Две. Три крачки.

Озъртам се през рамо и виждам как Спайк вади бележник от джоба си и дръпва химикалката, бодната над ухото му. Стяга се и прави крачка към стаята.

Връщам се на пръсти и се лепвам до вратата, за да подслушвам.

Само че...

— Ха, ха, много смешно — сумти Спайк, неочаквано излиза и ме хваща как съм се лепнала за вратата. Аз отскачам назад и той ме пронизва с гневен поглед.

— Кое е толкова смешно? — сопвам се аз.

— Май чувството ни за хумор доста се различава — продължава той, без да отговори на въпроса ми. — Сигурно защото англичаните

имат поне някакво чувство за хумор, за разлика от някои други.

— Да, разбира се, ако говориш за прословутата ирония — отвръщам аз. Честно казано, наистина започва да ми писва от този.

— Поне е нещо по-смислено в сравнение с детинските ти шегички — изстрелва в отговор той.

— Какви шегички? — съскам ядосана аз.

— Много добре знаеш — обвинява ме той. — Разправяш, че имало някакъв господин Дарси вътре. — Той посочва стаята.

— Имаше — изкрещявам вбесена аз. Сграбчвам го за кадифения ревер и го повличам след себе си.

Опа!

Възмущението ми се стопява, когато отварям вратата. По дяволите! Той е прав. Вътре няма никакъв господин Дарси. Няма нищо по-лошо от това един всезнайко да ти докаже, че грешиш.

Нещо кара вътрешният ми глас да млъкне. Чакай малко. Не може да бъде... Оглеждам стаята. Като се замисля, всичко тук е различно, а би трябвало да е съвсем същото. Ограждението е отново на мястото си, а огънят в камината е угаснал. Поглеждам към прозореца и забелязвам колко е притъмняло. Освен това вали. Значи затова тапетите изглеждат толкова мрачни и избелели...

— Както вече казах, смешно и жалко — натяква Спайк.

Гласът му ме връща към действителността.

— Но той беше вътре преди малко — протестирам напълно объркана аз.

Спайк ме поглежда възмутено, клати глава и ме избутва настрани.

— Ще те чакам в автобуса — мърмори той и тръгва по коридора. — Сбогувай се по-бързо с въображаемия си приятел — подхвърля саркастично той.

Господи, какъв изрод. Изчаквам го да се отдалечи, облягам се на стената и впивам поглед пред себе си. Този тип изчезна по много странен начин. Поглеждам към малката врата в ъгъла на стаята. Накъде ли води? Сигурно към помещения, до които посетителите нямат достъп. Оттам трябва да е излязъл. Ама нали преди броени минути се беше настанил на масата, за да напише писмо на сестра си, спомням си аз и поглеждам празния стол.

Хм, жалко. Беше толкова готин.

Пристъпвам към масата и я оглеждам. Всичко си е както одева — и писмото, и пачето перо, и кристалната мастилница. Само че сега на масата има писмо.

Леле, колко бързо го е написал. Навеждам се. Започнал е със „Скъпа сестричке“ и се е подписал „Дарси“. Почеркът е старовремски, с много извивки и завъртулки, четете се трудно, но... Просто не може да бъде. Хартията е пожълтяла, мастилото е избеляло. Това писмо наистина изглежда старо.

Потривам очи и го поглеждам отново. Не е възможно той да го е написал. Просто не е възможно. Сигурно някое от писмата на Джейн Остин е преместено и... Това трябва да е било на масата и аз не съм го забелязала. Нищо чудно, като знам колко съм изморена. Да, наистина съм много изморена, прозявам се аз. Господи, толкова съм гроги.

Тъкмо се каня да изляза и ми хрумва нещо. Възможно ли е Джейн Остин да е писала писмо от името на някой герой?

Замислям се за момент. Нещо не се връзва. Знам, че обяснението е съвсем простичко, но просто не мога да разбера какво. Освен това в момента нямам време. Мятам чантата на рамо и се отправям към изхода. Ако не тръгна веднага, автобусът ще тръгне без мен и Спайк ще ме спуга от майтап. Ще стане още по-противен и нетърпим. Не че това е възможно.

Да ви кажа ли още нещо? От всичко, което видях досега, скапаният Спайк, още по-скапан Харгрийвс може да е много противен и нетърпим.

[1] Среден клас ежедневни мъжки и дамски модели. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Към седем вечерта вече се чувствам много по-добре.

Господи, една баня и нови дрешки направо променят всичко.

Добре де, може би промяната се дължи на чашата „Джак Даниълс“ с кока-кола, която изпих, мисля си аз, докато смуча кубче лед, въпреки това светът ми се струва по-светъл.

Слязла съм на партера, за да се запозная с всички от групата. Стела е права. Всички са по-възрастни от мен. Макар да си въобразявах, че това означава сладки приказки за отминали времена и размяна на рецепти за миникексчета, бързо разбирам, че съм в дълбока грешка.

— Веднага след развода се регистрирах в match.com и се запознах със Себастиан — заявява Хилъри, местна съдийка, която наскоро се е пенсионирала и е зарязала партньорството в една от най-големите адвокатски фирми в Лондон. — Заедно сме от шест месеца и за мен той е като глътка свеж въздух. — Усмивва се щастливо и отпива от червеното вино.

Виж ти! Среци в интернет! На нейната възраст? Впечатлена съм.

— Нищо че синовете ми не са никак впечатлени.

— Да не би просто да се опитват да те защитят? — обаждам се любезно аз. — Поне момичетата се отнасят така към бащите си.

— Не, проблемът е, че Себастиан е по-млад — отвърща тя и въздиша. — Те просто не могат да преглътнат този факт.

— Защо? Много жени излизат с по-млади мъже — провиквам се аз. — Я погледни Деми и Аштън.

Хилъри ме поглежда учудено, сякаш пита: „Кои?“, а след това поклаща глава.

— Не, говоря за мъж по-млад от синовете ми.

Защо не млъкнеш, Емили?

— Той е двайсет и пет години по-млад от мен. И какво от това? — продължава тя. — Когато стигнеш на моята възраст, вече не ти пука какво мислят хората.

— Не, разбира се — грача аз. — И какво от това?

Вече съм пресушила втора чаша „Джак“ с кола и съм в превъзходно настроение. Откривам, че като са по-възрастни, те съвсем не са стари. Истината е, че се чувствам малко неловко. Къде ми е бил акълът? Не знам дали това е погрешното мнение, което са създали у мен киното и телевизията, но съм била убедена, напълно погрешно, че единствено моите връстнички се забавляват чудесно и само техният живот е интересен. Щом побелееш, всичко става сиво и скучно. Все едно че менопаузата е нещо като биологична Берлинска стена, а никой не иска да се озове от скучната страна на застоя.

Само че вече не съм сигурна коя е правилната страна.

— Цял живот практикувам, но започнах да преподавам истински едва след като децата напуснаха дома ни. Догодина заминавам в една комуна в Тоа, Индия — ухилва се Рупинда, йога инструкторката, която е два пъти по-възрастна от мен, но може да се нагъне в пози, за които моето тяло дори не е в състояние да мечтае. — Трябва да дойдеш.

В йога комуна в Индия ли? Невероятно!

— С удоволствие — отвръщам разсеяно аз.

Никога няма да ми дадат отпуска.

За разлика от Инид, стройна дама на седемдесет и няколко, с прошарена коса, която наскоро си е купила каравана фолксваген и има намерение през следващите шест месеца да обикаля Европа заедно със съпруга си. И Мариън няма проблеми като моите. Тя прави великолепни сребърни бижута и си има собствен уебсайт.

Едва сега разбирам, че от цялата група аз съм единствената, която си стои вкъщи с хавлия. Посягам към визитката на Мариън и усещам, че тайничко ме бодва разочарование, че никой не говори за рецепти за кексчета.

Обожавам английските кексчета.

Докато започнат да сервират вечерята, вече съм опознала жените от групата по-добре. Всички, с изключение на Спайк Харгрийвс. Него го избягвах цялата вечер като чумав. Когато го зърнах, че се е насочил към мен, побързах да се спася в тоалетната; тъкмо съм започнала да бистря „проблемите на жените“ с Инид и Рупинда, когато той се опитва да се присламчи към нас на бара. На масата в трапезарията се

опитвам да седна възможно по-далече от него и оглушавам в мига, в който той ме моли да му подам купата с морковите.

Вместо това посягам към нея и си сипвам последните.

Той ми хвърля убийствен поглед.

Усмиввам му се невинно, бодвам малко морковче и отхапвам. Няма да позволя на никого да ме приклеци в ъгъла, мисля си войнствено аз.

Цялата тази работа прилича по-скоро на „Мръсни танци“.

Все тая. Той е и ще си остане един противен грубиян. Ако си въобразява, че ще го оставя цяла седмица да ме обижда и да ми трови живота, просто не е познал. Тази игра се играе от двама. Усещам, че ме е зяпнал, и дояждам морковите.

Не че имам нещо против, просто ненавиждам моркови.

Всички сме доста изморени. Денят беше дълъг, а след няколко ментови шоколадчета, наречени „Афтър Ейт“^[1], всички се изреждат да ми пожелаят лека нощ и се изпокриват по стаите си.

Само че на мен не ми се спи. Изобщо не ми се спи. След изтощението, което ме налегна одеде, вече съм съвсем будна и не ми се ляга. Това е тя часовата разлика. В момента в Ню Йорк е три и половина следобед, така че последното, за което имам желание, е да спя. Днес е първата ми вечер в Англия. Искане ми се да поизляза, да поразгледам, да се държа като истинска туристка. Добре, сега е осем и половина, аз съм някъде в дълбоката английска провинция, въпреки това съм сигурна, че все има къде да се отиде.

Оглеждам трапезарията. Празно е, по масата се търкалят само няколко черни опаковки от „Афтър Ейт“, а часовникът тиктака шумно. Веднага се сецям какво да направя. Разбира се. Кръчмата в селото.

Обзема ме вълнение.

До селото е не повече от десетина минутки пеша. Ще пийна една чаша, ще се запозная с местните хора. Кой знае защо си спомням сцена от „Американски върколак“. Нали го помните филма, когато той влиза в кръчмата и местните не му обръщат абсолютно никакво внимание.

Усещам как самоувереността ми започва да се изпарява.

Я стига, Емили, не се дръж като глупачка. След като сама жена успява да се справи по Амазонка в самоделно кану, значи и ти ще

стигнеш без всякакъв проблем до местната кръчма.

Решително се отправям към фоайето. Ще се справя. Сигурна съм, че всички ще се държат приятелски и много любезно. Но пък щеше да е много приятно да си имам компания.

— Леля ти е. Искях само да кажа здрасти...

Чувам тих глас откъм ъгъла, обръщам се и виждам самотна фигура, наведена над телефона. Та това е Мейв.

— Разбирам, че не си вкъщи. Ще ти звънна утре. Чао. — Тя изпраща звучна целувка и затваря. В първия момент остава до телефона, а по лицето ѝ е изписана тъга. Изглежда се е замислила. В следващия момент усеща, че някой я наблюдава, обръща се и ме вижда.

— А, здрасти... — започва тя, загръща се в жилетката си и ми се усмихва смутено. — Не те видях.

— Тъкмо се канех да си взема палтото — обяснявам аз и соча нагоре. — Мислех да поизляза на разходка и да видя как е в местната кръчма.

— А, ясно — кима тя.

Следва мълчание и аз се чудя дали да не я поканя. Не ми се иска много, но трябва да се държа любезно. Тя е мила и приятна жена, но просто не знам какво да ѝ кажа, тъй като двете нямаме много общо. Като изключим факта, че и двете сме неомъжени, казвам си аз, когато забелязвам, че не носи халка. Докато се опознавахме одеде, се опитах да поговоря с нея, но тя каза пет приказки и седна сама на едно от канапетата. Сега просто не знам как да постъпя. Но пък тя няма да иска да дойде.

— Искаш ли да дойдеш с мен да прием по чаша?

Готово. Поне ще съм с чиста съвест, че съм я попитала.

— О, не — бърза да откаже тя и се свива в жилетката. — По-скоро не... Въпреки това ти благодаря.

Ето, виждате ли!

— Добре, лека нощ — кимам аз и тръгвам по стълбите. На средата съм, когато чувам отново гласа ѝ.

— Емили, нали така?

Обръщам се и забелязвам, че Мейв е застанала на първото стъпало и кърши ръце.

— Просто се колебаех... — започва притеснено тя, — за кръчмата.

В първия момент съжалявам, че съм си отворила устата, след това бързо размислям.

— Ще дойдеш ли? — питам с топла усмивка аз.

Тя веднага се отпуска.

— Ще ми бъде много приятно.

— Супер — отвърщам аз.

Ето как ще прекарам първата си вечер в Англия. Ще бъда с Мейв на чашка шери в местната кръчма. Точно така, момичетата тръгват да полудуват.

След това, най-неочаквано, в гърлото ми се надига кикот. Де да можеше Стела да ме види отнякъде, щеше да се напишка от смях. Тя се е излегнала по бански на някой плаж в Мексико, след като предишната вечер се е удавила в текила, а аз съм намъкнала стария си пуловер и се забавлявам с група бабки насред Англия.

Покривам уста, за да не се изкискам отново. Господи, ужасно е смешно, защото дори да имах избор, пак щях да предпочета да отида на кръчма с Мейв, вместо да се забавлявам с пияни колежанчета.

Мейв ме наблюдава учудено и аз ѝ се усмихвам широко.

— Качвам се да си взема палтото.

Може пък Стела да е права. Може наистина да съм напълно изперкала.

Навън температурата е паднала ужасно много и въпреки че съм навлечена с няколко пласта дрехи и дебело палто отгоре, нахлупила съм вълнена шапка и съм се омотала с мохерен шал, леденият вятър ме пронизва. Земята е покрита с бял скреж и чакълът хруци измъчено, докато минаваме по алеята.

Известно време мълчим и се чуват единствено стъпките ни, отначало по чакъла, след това по асфалтовия тротоар, а накрая по калдъръма на улицата. Вървим една до друга, обгърнати от дъха си, който излиза на бели валма. Добре че съобразих да поискам фенер от рецепцията, защото наоколо е тъмно като в рог. Не говоря за градската тъмнина на Ню Йорк, където нощем небето искри в бебешко розово.

Тук цари непрогледен мрак, на места пронизан от някоя светеща точица.

— Разкажи ми за Ню Йорк — моли Мейв, след като вървим мълчаливо поне пет минути.

Обръщам се да я погледна, но в тъмното не мога да видя лицето ѝ.

— Никога ли не си ходила?

— Не съм ходила в Америка — въздиша тя. — Всъщност никъде не съм ходила, като изключим няколко пътувания до Лондон, когато бях съвсем млада. Веднъж ходих в Париж. — Тя се засмива притеснено. — Страхувам се, че съм много скучна.

— Ето че сега си на литературна екскурзия — изтъквам аз. — Това не е скучно.

Вече сме в началото на селото, където има улични лампи и на светлината им забелязвам, че тя премисля казаното от мен.

— Може и да си права — кима тя и ми се усмихва.

— Освен това отиваме на кръчма и няма да ни е скучно — продължавам аз с опитите да ѝ вдигна самочувствието. Въпреки че имах известни резерви, Мейв започва да ми допада. В нея има нещо, нещо повече от първото впечатление, стаено достойнство и усет към всичко, което ни заобикаля.

— Държа да те предупредя, че не съм най-подходящият човек за компания... — започва да се извинява тя, но аз я прекъсвам.

— Глупости — заявявам. — Това пък откъде ти хрумна?

В този момент имам огромното желание да защитя Мейв. Един господ знае какво ѝ се е случило, за да съсипе самочувствието ѝ, но сигурно е било много неприятно. Как е възможно чак толкова да няма вяра в себе си.

Мейв ме поглежда с огромна благодарност.

— Може и да не ми повярваш, но едно време бях душата на всяка компания, преди...

— Преди кое? — питам аз, след като тя млъква.

Тя се колебае, очевидно води борба с нещо, което крие, след това отсича:

— Преди да остарее — усмихва се тя.

Ето че научих още нещо за Мейв. Не умее да лъже.

Продължаваме напред. Кръчмата е точно пред нас. Осветена е, цялата облечена в бръшлян с наситеночервени листа, също като огромен коледен подарък, а над нея се издига надпис „Главата на стария крал“. Изглежда много примамлива, великолепно убежище от режещия вятър и на мен ми се струва, че усещам топлината ѝ.

— Няма нищо общо с това място.

— Моля?

— Ню Йорк — обяснявам аз и се обръщам към Мейв. — Нали ме попита за Ню Йорк. — Опитвам се да подбера думите, с които да го опиша, след това се отказвам. — Ако попиташ един милион човека, ще получиш един милион различни мнения. Трябва да го видиш, за да прецениш.

— С удоволствие — отвърща замечтано тя и очите ѝ блестят весело зад очилата.

В този момент ми се струва, че виждам истинска искра у Мейв, искрата на младо момиче, което таи големи мечти и го очакват велики възможности.

— Може би, ако бях по-млада, ако имах време, ех!

Ето че искрата угасна и тя отново се скри в черупката си. Все едно е твърдо решена да потиска всичките си мечти. Защо ли? От какво се страхува толкова? Какво ли ѝ се е случило, за да се откаже от всичко и да живее без капка самочувствие? Защо е толкова самотна и тъжна?

Няма как да я попитам, нали? Познаваме се от пет минути. А и не е моя работа. Освен това не съм психоложка. Посягам към бравата, отварям дървената врата и двете влизаме смело.

[1] After eight (англ.) — След осем. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Посреща ни гълчава, топлина и цигарен дим. Таванът е нисък, от чворести греди, а грубите стени са боядисани в тъмнокафяво и по тях са окачени подкови, избелели литографии и еленови рога. В единия ъгъл е поставена елха, разперила клони над масите.

Като че ли цялото село се е събрало тук. Двойки на средна възраст вечерят на бара, групи старци надигат халби с бира, а огромна тълпа двайсетинагодишни са се докарали в прилепнали дънки, добре наплескани с грим.

Очаквах да видя обичайните местни посетители, които дремят по масите. Не предполагах, че ще има толкова модерни хора. Да, има двама-трима румени фермери с кални ботуши и шапки, които играят на домино, сякаш излезли от книга на писателя Джеймс Хериът.

Само че неговите герои са от Йоркшир, а не от Хампшър и действието се развива през Втората световна война, напомня ми гласчето в главата ми.

Започвам да се притеснявам. А пък аз си мислех, че всички ще ме зяпнат като типичната американска туристка. Ако не внимавам, в най-скоро време ще се докарам в къси панталонки и ще започна да наричам всички „странни“ като някоя дъртачка.

— Какво да ви донеса?

След като най-сетне се промъкнахме до бара и си проправихме път с лакти, успявам да привлека вниманието на бармана.

— Мейв, какво ще пиеш? — питам аз, смъквам шапката и ръкавиците, след което се заемам с безбройните пластове дрехи, които съм намъкнала. Преди да ми отговори, чувам познат мъжки глас.

— Дай да ги взема.

Обръщам се. Мъж в карирана бархетна риза е застанал до мен. Пуши лула. Струва ми се познат, но в първия момент не мога да се сетя откъде.

— Ърни. Шофьорът на автобуса — обяснява той, когато усеща объркването ми.

— Да, разбира се — усмихвам се аз. — Извинявай, просто за секунда...

— Знам. По мен няма нищо забележително — шегува се той и очите му искрят.

Веднага ми става симпатичен. Избухвам в смях.

— Аз съм Емили... а това е Мейв. — Соча Мейв, а тя се изчервява.

— Мейв значи. Какво интересно име — отвърща Ърни и насочва цялото си внимание към нея.

Струва ми се, че на Мейв ѝ се иска подът да се отвори и да излезне. Избягва погледа му и свежда очи.

— Ирландско е — отвърща тя толкова тихо, че едва успявам да я чуя.

Той продължава да дими с лулата и кима.

— Означава „опияняваща“ — добавя компетентно той.

Тя вдига стреснато поглед към него. Той се усмихва топло, а на Мейв не ѝ остава друго, освен да отвърне на усмивката.

Наблюдавам ги отстрани и оставам с впечатление, че това не е случайност, поне от страна на Ърни. Въпреки това съм впечатлена. Това е първата истинска усмивка на Мейв тази вечер.

— Кажете, дами. — Ърни отново насочва вниманието си и към двете. — Какво да ви поръчам?

Обикновено знам какво искам. Винаги пия бира „Корона“ или „Совиньон блан“, или „Джак“ с кола, в зависимост от настроението. Само че този път решавам да пробвам сайдер. Не че в Ню Йорк няма сайдер, но предлагат единствено с аромат на ябълка или круша. Тук имат най-различни видове, с разни причудливи имена като „Квиченето на старото прасе“, „Напий се с пунш“, „Напитка за язовци“...

Събирам кураж и поръчвам нещото, наречено „Без крака останах, но усмивката запазих“.

— Как е? — пита Ърни и извива рошавите си вежди.

Поглеждам кехлибарената напитка и отпивам предпазливо. Топла е, има вкус на жито, полепва по зъбите ми, сякаш съм яла ревен. За момент задържам глътката в уста, накрая преглъщам. Усещам парене, което подсказва, че вътре има солидно количество алкохол.

— Вярвай ми, че „Без крака останах, но усмивката запазих“ си заслужава името — обажда се барманът, който се е подпрял на бара и

очаква отговора ми.

— Кажи — подканя ме Мейв, която отпива от чаша шери.

— Харесва ми — отвърщам след малко аз.

— Аз какво ти казах! Нюйоркчанката има топки — заявява гордо Ърни.

Барманът клати глава и ме поглежда с уважение.

— Да ти призная, не са много хората, които могат да преглътнат този коктейл.

— В такъв случай на мен ми направи в халба.

Гласът се връзва в разговора ни и четиримата се обръщаме. Забелязвам позната фигура малко по-встрани на бара и сърцето ми се свива. Браво! Точно тук ли трябваше да дойде? Това е тъпият Спайк Харгрийвс. Откъде се взе?

Забелязва, че всички сме го зяпнали, и кима приятелски.

— И по още едно за дамите — продължава той към бармана, без да обръща никакво внимание на Ърни.

Очевидно не го вижда, решавам аз, след това забелязвам как двамата се споглеждат. Какво, по... А пък аз си помислих, че навън е студено.

— Много благодаря, на мен ми стига... Няма нужда... благодаря — отвърща Мейв, докато Ърни се оглежда и измърморва нещо като „досадник“.

Веднага наострям уши.

— За Спайк ли говориш? — съскам аз.

Ърни ме поглежда и разбирам, че не е трябвало да чуя какво е казал.

— Защо го каза? — питам любопитно аз.

— Журналисти. Нали ги знаеш? Вечно се врат, където не им е работа. — Свива рамене, но аз оставам с впечатлението, че крие нещо.

— Не е възможно, просто не си преценил правилно господин Харгрийвс — негодува Мейв, готова да защитава Спайк. — Той не е такъв. Много е чаровен.

— Не и с мен — сопвам се аз. — С мен се държи кретенски.

Поглеждам Ърни, който кима одобрително. Нямам търпение да го разпитам, но забелязвам, че на Мейв ѝ е неудобно. Затова не питам повече, но когато Ърни заговаря за внуци, забелязвам, че Спайк отпива от халбата сайдер. Жалък тип. Да си поръча цяла халба, защото аз

поръчах половинка. Отново кипвам и оставам загледана в него, след това, преди да разбере какво ме прихваща, поемам дълбоко дъх и пресушавам чашата до дъно.

— Още едно — грача аз към бармана, докато преглъщам утайката. Оставям предизвикателно чашата на бара и все едно съм хвърлила ръкавицата. — Този път халба.

Забелязвам как всички наоколо ме оглеждат, но не им обръщам никакво внимание.

— Мислех, че американците не пият — подсмивва се Спайк. — Нали сте луди по фитнеса и разните смахнати диети.

— Така е в Ел Ей. Аз съм от Ню Йорк — сопвам се аз.

Не че ти знаеш кое къде се намира, тъпако.

— Браво — отвърща с напрегнат глас Спайк. — В такъв случай защо не си поръча двойна халба?

Боже, той да не би да е ядосан заради тъпите моркови?

— Защо не — отвърщам аз и му отправям най-чаровната си усмивка.

Докато наблюдавам как барманът налива огромна халба, започвам да се плаша, но веднага се стягам стига. Три години в колежа се наливах с какво ли не. Няма място за притеснение. Ще се справя, казвам си аз, когато чудовищната халба се озовава пред мен.

— Наздраве! — Спайк вдига своята и ме поглежда право в очите.

Все едно че съм на бойното поле.

— Наздраве — отвърщам аз и вдигам халбата.

Я стига, колко по-силно може да е това питие от всичко друго, което съм пила.

Оказва се, че е доста по-силно.

Десет минути по-късно си лафя с Ърни и Мейв и започвам да усещам, че нещо не е наред с устните ми. Много странно усещане. Същото е, както когато отида на зъболекар, той ми сложи упойка и устата ми изтръпне.

— А това е Тереза. Смело момиче е тя. Вече е почти на деветнайсет. Учи за медицинска сестра...

Освен това ми е много трудно да се съсредоточа. Ърни вади снимки на внуците си от портфейла, а аз бляя някъде.

— А малкият Томас е само на шест, но какъв разбойник е само.

— Ти имаш ли внуци, Мейв?

— Не, нямам.

Може би трябва да се запозная с хора на моята възраст. Да, идеята си я бива. Взираме се през мъглата, обгърнала бара. Тук май всички познават другите. Може да се окаже неприятна работа. Какво да правя? Да се лепна за някой напълно непознат и да го побутна по рамото ли?

Някой ме побутва по рамото.

Обръщам се и погледът ми попада на дребна закръглена блондинка с пъстра тениска и обезоръжаваща усмивка.

— Тъъ... здрасти. — Тя ми маха с ръка, след това натъпква ръка в джоба на войнишките си панталони. — Приятелят ти ни каза, че сте отседнали в стария манастир...

— Приятел ли? — пуля се аз.

— Да. — Тя кима към Спайк, който е потънал в разговор с висок тип с бръсната глава.

— Не ми е точно приятел — признавам аз.

Тя ме поглежда доволно.

— Знаех си! — Навежда лице, за да се скрие зад косата си, и чак сега забелязвам вплетените тънки плитчици. След това тя се приближава и съска: — Казах му аз на Лий, че няма начин тези двамата да са просто приятели.

Какво?

— Веднага личи. Веднага.

Сайдерът е забавил реакциите ми, затова ми трябва няколко секунди, за да осъзная, че тя не е на прав път.

— Такава съм си аз. Хората са като отворени книги за мен.

— Не, имах предвид, че...

— Аз съм Каролайн.

— Здрасти. Аз съм Емили — усмихвам се аз и се опитвам да не издам колко съм пияна. Чак сега разбирам, че сайдерът е получил напълно заслужено онова засукано име.

— Приятелите ме наричат Кат. Като Кат Дийли, нали се сещаш, онази от телевизията... — Тя млъква и възкликва шумно: — Мама му стара, ама и аз каква съм тъпачка. Ти сигурно не я знаеш. Нали си от Америка...

— Тя води някои предавания и в Щатите.

— Сериозно? — Кат посреща новината с такъв захлас, че човек би казал, че Кат Дийли ѝ е първа приятелка. — Браво. Страшно я харесвам. А пък е толкова готина. Всъщност много ми се щеше да имаме повече общи неща от името. — Тя се киска и бързо покрива носа си с ръка. Забелязвам, че между палеца и показалеца има малка татуировка на звезда.

— Ей, Кат.

Прекъсва ни рев от другия край на бара и аз се обръщам към обръснатия тип, който одева беше до Спайк, а сега се е преместил до масата за бiliarд и ѝ маха.

Кат се ухилва широко.

— Това е гаджето ми, Лий — обяснява тя. — Идваме — провиква се тя и отново се обръща към мен. — Всъщност дойдох, за да те поканя при нас, докато играем бiliarд, но като се разприказвам... — Тя извива очи. — Какво ще кажеш?

Поканата ѝ ме сварва неподготвена. Дали? От една страна, нямам желание да съм толкова близо до Спайк Харгрийвс, но, от друга, Кат ми се струва толкова приятна, а пък бiliarдът е голямо забавление...

— Защо не. Супер, идвам — отправям ѝ аз пиянска усмивка. — Само да ти кажа, че Спайк...

— Не се притеснявай, разбирам — прекъсва ме тя и най-неочаквано става сериозна. — Няма да издам, че съм разбрала. Мога да съм много дискретна, когато се налага. — Преди да успея да обясня, тя ме хваща под ръка и ме повежда към масата за бiliarд.

Четири игри по-късно, след като съм изяла пакетче свински пръжки, които си мислех, че ще бъдат гадни, но след като пробвах едно и открих, че наистина са гадни, но също така великолепни — научих, че Кат обича Лий, групата Killers и „Топ шоп“ (За втори път чувам за този магазин. Също като Стела, тя говори за него шепнешком, с някакво страхопочитание) аз допих огромната халба сайдер.

Това ще рече, че съм изпила завидно количество алкохол и съм качествено пияна. Или както казват в Англия, поне според Кат, натряскана. Няма значение, защото играя страшно добре. Странното е, че при последните три удара така и не успях да фокусирам топката, но

това не е никакъв проблем, защото открих много лесен начин да се справя с проблема. Просто затварях едното си око. Хитруша съм аз, нали?

Затварям едното си око и наблюдавам Кат, която се върти около масата и нанася удари по топките с невероятна лекота. За момента ние печелим — момичета срещу момчета.

— Браво, малката, давай — викам аз и вдигам празната халба. — Стисни ги за топките.

Господи, на това му се казва забавление. Топки. Билярд. Мъже. Започвам да се кискам.

— Стига, Кат — мрънка Лий и се преструва, че се моли, когато тя нанася удар на последната топка. — Смили се над нас.

— Я, стига, говори от свое име — мърмори Спайк и ме поглежда намръщен, сякаш току-що е изял цял лимон с кората. Не знам защо, но физиономията му ме кара да се разкискам още повече. — Не ни трябват повече услуги от тях.

— Трябват ни, приятел, трябват ни — ухилва се добродушно Лий. — Кат е шампиона на кръчмата.

— Личи й, но мъкне след себе си тежък товар — изтъква Спайк.

— Както при голфа ли? — провиквам се въодушевено аз, въпреки че сама не знам защо, тъй като нито играя голф, нито пък познавам човек, който да играе голф, да не говорим, че този спорт не ме интересува ни най-малко. Ухилена от ухо до ухо, задавам въпроса на Лий, който също като Кат е абсолютен сладур. Ама наистина. Тези двамата са просто страхотни. Такава сладка двойка. Ще взема да ги поканя да ми дойдат на гости в Ню Йорк.

— А, не — отвръща с известно неудобство Лий и поглежда Спайк.

— Значи не разбирам...

Млъквам, защото се сещам. Аз съм товарът.

— По дяволите. Пропуснах — ядосва се Кат и привлича вниманието на всички, преди да успея да накълцам Спайк както заслужава. Знаем, че ще се сетя за нещо остроумно, просто в момента ми избяга от ума.

Всички поглеждаме към масата и виждаме как последната топка се плъзва покрай далечния ъгъл и спира настрани.

— Лош късмет, дами — обажда се Спайк, който се протяга лениво. Ризата му се измъква от панталоните и аз виждам шкембето му, цялото обсипано с лунички, покрито с руси косъмчета. Растат под пъпа му и стигат чак до...

Гадост!

— Беше на една крачка.

— И въпреки това остана много далече. — Навежда се, за да избегне удара на Кат, и поглежда Спайк. — Я им покажи как се прави.

Спайк се стяга.

— Остави на мен, приятел — намига той.

Докато чакаме, той започва да обикаля масата и да обмисля следващия си удар. Не спира да се върти, обляга се ту от едната, ту от другата страна, докато най-сетне започва да почиства върха на щеката, сякаш е Том Круз в „Цвета на парите“.

Я стига. И това го прави човек, който успя да вкара само три топки. Две, от които бяха наши.

— За бога, няма ли най-сетне да направиш нещо — съскам аз. Мислех, че съм го казала шепнешком, но май е било по-високо и Спайк ми хвърля убийствен поглед. Леле, колко сме страшни.

Обръщам се настрани и срещам погледа на Кат, която ми отправя „тайна усмивка“, сякаш се опитва да ми каже „Виждам, че само се преструвате“. Мръщя се и поклащам глава, за да ѝ покажа, че не е разбрала, но тя се ухилва доволно и прегръща Лий.

Поглеждам ги замечтана, двамата са толкова щастливи и усещам прилив на надежда, че може и аз да срещна някой свестен мъж тук, а след това поглеждам към масата. Спайк се кани да нанесе удар, подпрял се е на масата и шкембето му се е сплескало. Леле, каква гадост!

Докато Спайк размахва голия си корем пред мен, си припомням странната следобедна среща в музея и съм готова да се обзаложа, че неговото шкембе няма да се сплеска така. Сигурно под странните дрехи се крият релефни мускули.

Спайк прокарва щеката между пръстите си.

На този му личи, че си гризе ноктите. Много мразя изгризани нокти.

Това поне помня ясно за мъжа в музея. Имаше изящни ръце, с дълги пръсти като на пианист. Знам, че наложих вето на мъжете, но

онзи беше различен. В него имаше някакво... От него се излъчваше достойнство.

Нямаше нищо общо със Спайк, който грухти като прасе.

Този тип е истинска торба, мисля си аз и се оригвам. Моля да ме извините. Виновен е сайдерът.

— Тъъф — продължава да грухти Спайк, нанася удар, пропуска бялата топка и нацелва черната.

— Леле, мой човек — ахва Лий и в същия момент гласът на Кат изригва като вулкан и за малко да ме повали.

— Кеф, абсолютен кеф, пак победихме!

— Върхът! — чувам аз собствения си глас и двете с Кат плясваме победоносно длани.

Тя се киска доволно.

— Много ме кефите вие американците, когато го правите.

— Знам — смея се и аз, въпреки че не знам, защото никога досега не съм пляскала длани с когото и да било. Дори не знам какво ми става, та го направих с Кат.

— Заслужихме си напитка — продължава да се смее Кат. — Вие черпите, момчета.

В този момент звънецът бие два пъти. Странно. Не го ли чух преди нищо и никакви пет минути.

— Съжалявам, вече не сервират — хили се Лий. — Не беше достатъчно бърза. — В този момент забелязва учуденото ми изражение и бърза да обясни: — Камбанката означава, че ще затварят.

— Ооо — пъшка Кат и се цупи. — Ще трябва пак да го повторим някой друг път.

— Задължително. — Направо невероятно. Познавам Кат и Лий от няколко часа, но са ми като стари приятели. Дори се разхълцах.

Поглеждам към бара, където Мейв и Ърни са потънали в разговор, почти допрели чела, обърнати един към друг. Само слепец не би разбрал какво означава езикът на телата им. Когато срещам погледа на Мейв, тя се изчервява като тийнейджърка на първа среща. Вижете ги само. Толкова са сладки.

Давам ѝ знак да ме почака, обръщам се към Кат и Лий, прегръщам ги, казвам им довиждане и си обещаваме да поддържаме връзка. Накрая ни разделя барманът, който идва, за да прибере чашите.

— Заповядай — хълцам аз и му подавам празната си халба. Изправям се и с олюляване се насочвам към вратата, но забелязвам, че халбата на Спайк е наполовина пълна.

— Не можа да го допиеш, а? — заяждам се пиянски аз. Господи, май ме е хванало много повече, отколкото си мислех. Той обаче не забелязва.

— Не — отвърща и без да ме погледне, подава халбата на бармана.

Колко съм доволна само. Супер! Първо го бих на билиард, след това го надпих. Да види той с кого си има работа!

— Не нося на алкохол. Не мога да търпя махмурлука — ухилва се доволно.

Какво? Какви ги дрънка? Хълцам шумно и вдигам ръка към главата си, защото е започнала да пулсира болезнено.

— И пий много вода — съветва ме през смях той. След тези думи тръгва към вратата и ме оставя да хълцам и да се олюлявам сама.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Бийп-бийп-бийп... бийп-бийп-бийп...

На следващата сутрин не намирам сили да стана, след като часовникът звънва, и когато все пак се надигам, забелязвам, че са ми останали някакви си десет минути, за да стигна навреме на закуска. Не че мога да хапна и хапка. Махмурлукът ми е убийствен. Езикът ми прилича на малко космато животинче, имам гнусен вкус, а пък будилникът ми действа като парен чук, който се забива в мозъка ми.

— Я да млъкнеш.

Натискам копчето за деветдесет и девети път и отпускам ръка извън леглото. Тя тежи като олово. Все още ми се струва, че е посред нощ. Сигурно защото в Ню Йорк е посред нощ... За момент си представям, че съм си вкъщи и мога да спя часове наред и още много часове...

Само че не съм. И не мога да се наспя.

Трябва да стана.

Будилникът отново се включва.

Омръзна ми.

Надигам се от леглото и залитам като някое зомби със затворени очи и протегнати ръце, пъшкам шумно и влизам в банята. Щом взема един хубав горещ душ, ще ми стане по-добре. Няма по-добър лек за махмурлук от петминутен душ, казвам си аз и си представям душа вкъщи, който ме е спасявал безброй пъти. Господи, имам нужда от този душ. Смъквам си пижамата и отварям очи. Трябват ми няколко секунди, за да фокусирам и тогава...

Не е възможно. Просто не може да бъде.

— Това ли е душът?

Няколко минути по-късно стоя разтреперана в розово пластмасово корито и се обливам с някакво невиджано досега маркучоподобно приспособление. Насапунисах си косата и се опитвам да я изплакна, но това не е никак лесна работа. Май поливам цветята по стената вместо косата си. Да не говорим, че не успявам да си

наглася температурата. Въртя кранчетата. Или става леденостудена, или...

— Ааа...

Ще получа изгаряне трета степен.

Изпускам приспособлението. То пада с трясък и по някакъв начин се отразява на налягането на водата, която се превръща в Ниагара и започва да се върти като змия и да пръска навсякъде студена вода.

— Господи!

Опитвам се да се дръпна настрана, но губя равновесие и си удрям пиццала във ваната.

— Мама му стара! — крещя аз и подскачам на един крак, но се подхлъзвам на розовото пластмасово корито и се просвам на килимчето.

Оставам да лежа, притиснала буза към килимчето, краката и ръцете ми са разперени както по криминалните филми. Затварям очи. Имам желание да остана и да си доспя, но не мога. Нали съм във ваканция. По носа ми се стича пяна и аз потрепервам. Няма да позволя на мизерния махмурлук да ми развали приятното прекарване, нали?

Няколко минути по-късно съм готова. Успях да си изплакна косата на мивката с една чаша, но реших да не обръщам внимание на космясалите си крака. Насред зима е, няма кой да ги види. А и допълнителният пласт ще ме топли. Потрепервам, когато влизам в трапезарията, защото тук цари страшен студ.

Това е другото, което разбрах за англичаните. Като ледени висулки са. В Ню Йорк, щом температурата падне под нулата, ставаме роби на централното отопление, а тук просто обличат още един пуловер.

Аз вече съм намъкнала три.

— Добро утро — прогърмява гласът на Роуз. Тя усилено дъвче препечена филийка.

Забелязах, че Роуз не общува с останалите дами и тази сутрин не е изключение. Седнала е сама на празна маса, облечена в черно поло, накичена с повече диаманти от Елизабет Тейлър. Като гледам колко

салфетки са захвърлени, колко трохи и празни чаши има, повечето вече са приключили със закуската.

Още няма девет и половина, забелязвам аз. Някой ще ми каже ли какво става тук? Защо старите хора толкова обичат да стават рано? Нали са пенсионери? Могат да спят до обяд. Защо останалите от нас са готови на какви ли не жертви, за да останат още нищо и никакви пет минути в леглото, а те стават по първи петли, въпреки че никой не ги гони.

Това е една от тайните на живота. Дръпвам стол.

— Наспа ли се? — пита Роуз.

— Да — отвърщам аз. — Като изключим, че имам махмурлук...

— На това му се вика късмет. Аз нямам — прекъсва ме тя, налива си нова чаша чай и добавя три лъжички захар. — Стаята ми беше прекалено студена, а матракът — на буци. Не можах да мигна.

— Боже — съчувствам ѝ аз и пропускам да спомена, че когато се събудих в четири сутринта заради часовата разлика, я чух как блажено хърка. — Горкичката.

— Наистина, горката аз — мърмори Роуз и дрънка с лъжичката по чашата. — Както и да е, другите вече се веселят. — Привежда се към мен и ме оглежда с плътно очертаните си с черен молив очи. — Едно птиченце ми подшушна, че ти, заедно с нашия приятел журналист сте си изкарали забележително в доста интимен разговор в местната кръчма.

Пламвам от неудобство.

— Не беше точно така. Случайно се видяхме в селската кръчма — протестирам аз и се питам трябва ли да ѝ обяснявам, че нищо не се е случило. — Играхме билиард.

Роуз извива изрисуваната си вежда.

— Сигурно — цъка тя. Пъхва пръсти в дръжката на чашата, обляга се назад и отпива глътка чай. Очевидно е, че не ми вярва, а ако продължа да отричам, ще стане по-подозрително. В това време пристига сервитьорка тийнейджърка в униформа с къдрички.

— Госпожата ще поръча ли закуска? — пита тя притеснено, а очите ѝ се стрелкат като на уплашено птиче.

Стомахът ми се опитва да се направи на центрофуга в пералня машина и ми подсказва, че няма смисъл да ям. Знам обаче, че трябва. Единствено за да глътна два ибупрофена.

Бързо преглеждам менюто. За закуска обикновено похапвам нискомаслена кифла от италианската пекарна до книжарницата, но тук всичко е готвено.

— Какво ще ми препоръчате? — питам напълно объркана аз.

Сервитьорката ме зяпва със страховит поглед.

— Имаме английска закуска — отвърща тя.

Нямам никаква представа какво е това, но нямам нищо против да пробвам местната традиция.

— Чудесно — усмихвам се аз и затварям менюто.

Тя се изчервява от облекчение и драсва нещо в бележника си.

— Как искате яйцата, госпожо?

— Рошки — отвърщам автоматично аз. Винаги така ги ям.

Тя ме поглежда напълно слисана.

— С течен жълтък — опитвам по друг начин аз и я поглеждам, за да съм сигурна, че ме е разбрала правилно, но тя ме гледа недоумяващо и аз започвам да се чувствам като кръгла глупачка. Господи, сигурно отдалече ми личи, че съм туристка.

— Бъркани — продължавам неуверено аз.

В този момент тя ми се усмихва и аз усещам облекчение.

— Може ли... — Каня се да помоля за омлет от белтъци, но решавам да си мълча. Не искам да ме приемат за някоя от онези капризни американки, които искат всичко да е обезмаслено. Какво каза Спайк снощи? — и обезмаслено капучино — поръчвам аз.

По дяволите! Изплъзна ми се.

— Всъщност... чай също става — соча аз чайника в средата на масата. — Когато си в Рим... — смея се аз, но сервитьорката ме поглежда като извънземно и се спасява към кухнята.

— Няма нищо по-хубаво от чаша чай — кима одобрително Роуз и сръбва шумно, сякаш за да ми докаже. — Въпреки че чаят, който сервират тук, е просто ужасен.

— Наистина ли? — питам аз и се правя, че не обръщам внимание на махмурлука си, който настоява да получи чаша кафе.

Както вече казах, решила съм да опитам всички английски традиции, а тази е една от тях.

Посягам към чайника и стисвам фината порцеланова дръжка. Държа я внимателно, също както държах новородената дъщеря на братовчедка си Лиза — на една ръка разстояние, далече от гърдите,

ужасена, че ще падне и ще се счупи. Чайникът се оказва изненадващо тежък и китката ми потреперва. Сигурно треперя от алкохолно отравяне, което никак не ми помага.

— Казвай.

— Чудесен е — усмихвам се аз и отпивам глътка от слабия чай с мляко. — Много е освежаващ.

Господи, готова съм да убил за един „Старбъкс“. Роуз стиска устни.

— Изобщо не те питам за чая — ядосва се тя. — Интересува ме... — тя се колебае каква дума да подбере — срещата ти.

Господ да я благослови, добро попадение. Оказва се, че под дуднещия глас и черния вампирски молив за очи се крие очарователна възрастна дама, мисля си с обич аз.

— Нищо не се е случило. Беше съвсем невинно — уверявам я аз.

— Сигурна съм, че е било така, миличка — кима тя. — Само че от мен да знаеш, че мислите на мъжете никога не са невинни.

Опитвам се да скрия усмивката си. Сега сигурно ще ми дръпне една лекция за мъжете и как да защитавам честта си. Сладурана.

— И аз съм била млада навремето.

Кимам с усмивка и се отпускам назад на стола. Колко приятно. Роуз се кани да ми разказва стари истории за ухажване и романтика. Сигурно са й пращали любовни писма, рецитирали са й поезия под някой разлистен дъб...

Представям си сцени от стари романи и ме обхваща тъга за отминалите дни. Колко е било романтично да си млада и неомъжена в онези години. Сигурно е било съвсем различно.

— Много преди да стана известна актриса в театъра, се запознах с Лари, първия си съпруг...

Я виж ти, на това му се казва изненада. Първият, значи. Колко съпрузи е имала Роуз, питам се аз.

— Беше американски военен, който служеше тук по време на войната...

Ясно. Всичко си идва на мястото. Вероятно е загинал в някой бой и сърцето й е било разбито. Сигурно се е омъжила отново, за да не бъде сама, но никога не е забравила първата любов, нежността, неповторимото ухажване.

— Бях едва на деветнайсет...

Ето, виждате ли? Знаех си аз.

— ... и никога не бях виждала пенис...

Всичките ми представи рухват. Чакай малко. Тя да не би току-що да каза пенис?

— Бях малко позакъсняла в това отношение. Най-добрата ми приятелка, Тили, вече го беше правила с нейния човек...

Не може да бъде! Сигурно има някаква грешка. Къде отидоха любовните писма?

— При това няколко пъти. И в мисионерска поза, и отзад...

Ужааас!

— За мен беше истински шок, честна дума.

Мили боже! Трябва да я накарам да спре. Имам силен махмурлук.

— В онези години единствената ми цел беше да се докопам до чифт найлонови чорапи, а пък Лари искаше само да лепне големите си ръчища върху...

— Английска закуска. — Сервитьорката пристига като ангел с къдрички.

За малко да извикам от облекчение. Слава богу! Още една секунда и нямаше да издържа.

— Благодаря... много благодаря — усмихвам се с благодарност аз, когато тя оставя огромна чиния пред мен.

Ама като казвам голяма, разбирайте много голяма.

Стомахът ми роптае. Това е много храна за един човек. Зяпвам нервно купчината яйца, наденички, бекон, боб и нещо пихтиесто. Ами хлябът! А всички разправят, че американците поглъщали огромни порции.

— Не гледай. Нападай! — кара ми се Роуз. Добре че се разсея и забрави, че ми разказваше за сексуалния си живот. — Трябва да позагладиш малко кокал.

Можете да ми вярвате, че имам достатъчно по кокалите и като нищо ще изкарам един гладен сезон в „Сървайвър“, но нямам никакво намерение да споря с Роуз. Посягам към вилицата и предпазливо оглеждам чинията. Какво ли е това пихтиестото?

Бодвам малко и пробвам.

Приятна изненада!

— Това е направо фантастично — ахвам аз. Бодвам по-голяма хапка. — Какво е това? — питам аз, докато се наслаждавам на сочния вкус. Махмурлукът ми започва да се спасява нанякъде.

— Черен пудинг — грейва Роуз. — И на мен ми е любим.

— Пудинг — повтарям аз и преглъщам с апетит. Тези шантави англичани, мисля си с обич аз. Какъв вкусен десерт за закуска. Какво ли още са измислили. — Страшно е вкусно. От какво се прави?

— От кравешка кръв — обажда се мъжки глас зад мен. Обръщам се настрани и с периферното си зрение забелязвам, че Спайк дърпа стол и се настанява.

Не смея да сдъвча хапката.

— Моля?

— Черният пудинг се прави от кравешка кръв — повтаря спокойно той, вади опърпания си бележник и си налива чаша чай.

Имам чувството, че ще повърна върху масата. След това разбирам. Естествено. Това е той — Спайк и неговото нескопосано английско чувство за хумор.

— Много смешно — отвръщам аз и продължавам да дъвча.

— Не се шегувам. — Той свива рамене и се прозява широко, без да си покрие устата с ръка. Още по-неугледен е от обикновено. Облякъл е смачкан пуловер с огромно леке, а под кървясалите му очи личат сини кръгове.

— Питай Роуз, ако не ми вярваш.

— Ще я питам. — Поглеждам към нея. — Роуз, можеш ли да повярваш, онзи тип ми каза, че това... — соча пудинга с вилицата — се правело от кравешка кръв! — Изсумтявам презрително.

Роуз стиска алените си устни.

— Глупости — заявява тя и клати гарвановочерната си коса. — Няма никаква кравешка кръв.

Знаех си. Поглеждам доволно Спайк. Кравешка кръв! Как ли пък не! Да не съм луда да се вържа! Лапвам и последната хапка и сумтя доволно.

— Ммм... ммм...

В следващия момент Роуз изрича нещо, което нямах никакво желание да чуя.

— От свинска се прави.

Гадост!

Два пъти си измих устата, изчистих си зъбите с конец, жабурих се с вода за уста и все още усещам вкуса на... онази гадост. Признавам, че беше невероятно вкусно, въпреки това... Свинска кръв! Това е най-противното нещо, което някога съм чувала. Все едно да ядеш струпеи.

Отпивам глътка диетична кола и я задържам в уста, докато гледам през прозореца на автобуса. Пътуваме към Уинчестър, за да разгледаме катедралата, където е погребана Джейн Остин, и докато криволичим по тесните улици, се опитвам да се съсредоточа над пейзажа и да не обръщам внимание на стомаха си, който не спира да се бунтува.

Мястото до мен е празно; Мейв е някъде отзад, за да може Спайк да я интервюира за статията си. Знам, че се кефи за случката на закуска, но аз взех решение. Повече няма да си губя времето и да го оставям да ме дразни. Той просто не заслужава. Отсега нататък ще го изхвърля от ума си и ще си гледам екскурзийката.

— Ще прекараме следващите два часа в катедралата на Уинчестър, така че ако ви трябва нещо от багажа... — острият глас на екскурзоводката кънти от микрофона, докато влизаме на паркинга.

Гледам през прозореца към впечатляващата архитектура с удивителни каменни стени и великолепни витражи.

Страхотна е. Щом вратата се отваря, си грабвам палтото и ставам. Виждам, че Мейв се отправя по пътеката към мен. В първия момент ми се струва, че ще ме подмине. Май не ме е забелязала.

— Здравсти — усмихвам ѝ се аз и се настанявам от другата страна на пътеката. — Как си?

Тя не се обръща и за частица от секундата имам чувството, че няма да ми отговори, но накрая все пак ме поглежда и кимва.

— А, Емили, здравей. — Струва ми се разсеяна и притеснена, но аз не обръщам внимание. Мейв често изглежда притеснена.

— Кажы как беше снощи с Ърни? — питам аз и се привеждам към нея, за да съм сигурна, че ще чуя. Нямах търпение да я попитам, но досега все не оставахме сами. Когато се върнахме в хотела, след като си тръгнахме от кръчмата, оставих двамата с Ърни да си бърбят във фойето и си легнах, а днес тя прекара цялата сутрин със Спайк.

— Ааа... въз... добре — отвръща уморено тя.

— Добре ли? — шегувам се аз и я побутвам. — Според мен вие двамата сте чудесна двойка.

— Много ще ти бъда благодарна, ако задържиш мнението си за себе си — сопва се тя.

Поглеждам я и не мога да повярвам. Не знам дали тя е шокирана, че ми се е сопнала, или аз.

— Извинявай, Мейв. Не исках... — Млъквам, щом забелязвам, че очите ѝ са пълни със сълзи. — Добре ли си? — питам тихо аз.

Следва мълчание и тя преглъща с усилие. Вече сме в предната част на автобуса и се каним да слезем, когато забелязвам, че поглежда уплашено Ърни, който е все още зад волана. За частица от секундата имам чувството, че ще ми каже нещо, но в следващия момент извърща поглед, преди той да я е видял.

— Извинявай, нещо не съм в настроение. Сигурно съм понастинала — мрънка тя и слиза бързо, а на паркинга се лепва за Рупинда и Роуз.

Силно учудена тръгвам след нея. Нито ѝ тече носът, нито пък киха. Тук нещо става. Какво ли? Снощи, на връщане от кръчмата, ми се стори спокойна и весела. Аз бях толкова пияна, че едвам успявах да ходя, но си спомням как се смееше на шегите на Ърни и как му разказваше за племенниците и племенничките си. Какво ли се бе случило?

Поглеждам към паркинга и виждам позната фигура да вади от джоба си пакет „Марлборо“. В този момент се сещам. Спайк ѝ е развалил настроението, няма кой друг.

Натъквам дълбоко ръце в джобовете си и тръгвам по асфалта. Спайк е застанал настрани от останалите, навел е глава над свитите си длани и се опитва да запали цигара.

— Я кажи какво си казал на Мейв? — съскам гневно аз.

Какво стана с решението ми?

— Моля? — Той вдига поглед, а незапалената цигара виси в ъгъла на устата му.

— Не ми се прави на невинно агънце — срязвам го аз и забелязвам, че трепва. — За какво си говорехте в автобуса?

— Аз съм журналист — отвръща той, вади цигарата от устата си и я пъхва зад ухото. Изпъва рамене и ме поглежда високомерно. —

Провеждах интервю.

— За Ърни ли?

Лицето му си остава безизразно.

— За господин Дарси — отвърща спокойно той. — Ти няма ли да ми отговориш на някои въпроси? Предлагам да стане, след като се успокоиш и махмурлукът ти мине.

— Какъв махмурлук? — питам остро аз. В същия момент започва да ми се гади. — Не знам за какъв махмурлук говориш.

Без да обръщам внимание на застрашително надигация се стомах, аз профучавам покрай него. Не му вярвам. Не вярвам на нито една негова дума. Сигурна съм, че е казал на Мейв нещо за Ърни. За едно обаче е прав — имам махмурлук.

Чувствам се като замаяна, затова се облягам на едно дърво. Страхувам се, че всеки момент ще припадна.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Измъквам се тихо от групата и бързо си намирам полянка със замръзнала трева зад катедралата, след което присядам на дървена пейка. Всичко около мен се върти и аз затварям очи. Господи, сега вече ще повърна. Отпускам глава между коленете си и започвам да поемам дълбоко въздух.

Вдишвай. Издишвай. Вдишвай. Издишвай. Вдишвай. Издишвай...

Нямам представа колко време съм стояла така, но по едно време чувам стъпки. Преставам да дишам и задържам дъха си. Сега пък кой е? Напрягам се и отварям очи. Сигурно е Спайк, който се връща, за да ме тормози за интервюто, казвам си аз и пак ми призлява.

Не помръдвам. Продължавам да държа глава между коленете си, впила съм очи в земята и също като дете си пожелавам да не ме види. Когато бях петгодишна, се получаваше всеки път, когато играех на криеница с баба и дядо, казвам си обнадеждена аз.

Стъпките приближават и спират точно пред мен. Виждам нечий крака. Само върховете на обувките. След това застивам на място.

По дяволите!

— Хм.

Той прочиства гърлото си и чака да вдигна очи. Сигурно сега ще злорадства, казвам си аз и ми се иска да не му обърна никакво внимание, за да се сети сам, че не желая компанията му. Знам много добре, че е журналист и няма да ме остави на мира. Толкова е досаден.

Гледам лъскавите му ботуши и се стягам за поредната подигравка, след като ме е видял в такова състояние. Вдигам глава. Трябват ми няколко секунди, за да разбера, че нещо не е наред. Чакай малко. Ботушите на Спайк са изтрити, да не говорим, че той никога не си връзва връзките.

Вдигам поглед, обзета от нетърпение.

Това не са ботушите на Спайк.

— Не се ли чувствате добре?

Той е. Това е мъжът от музея. Гледам безпомощно към квадратната челюст и сексапилната трапчинка на брадата и ми трябват още няколко секунди, за да разбере какво става. В същото време в ума ми кръжат две мисли.

1. Какво странно съвпадение. Какво търси той тук?

2. Какъв невероятен късмет. Не предполагах, че ще го видя отново.

— Струвате ми се бледа.

— Нищо ми няма. Малко ме се зави свят.

Той ме поглежда загрижен, след това вдига ръце към слепоочията си и ги разтрива.

— И на мен малко ми се вие свят. Имате ли нещо против да седна до вас?

— Ами... да, заповядай — кимам аз и се премествам малко, за да му направя място. В този момент усещам, че ми е нервно, както става всеки път, когато съм привлечена от някой мъж. Поглеждам го тайно. Той е облечен в същите странни дрехи, с които бе вчера, въпреки това няма какво да го усуквам. Шантави дрехи или не, той си остава страхотно парче.

Замята дебелилото си зимно палто и сяда до мен. Сърцето ми е готово да изхвъркне. Какво от това, че е с риза с къдри, с прилепнали бричове и ланец за часовник? Излизала съм с мъж, който не сваляше белите си каубойски ботуши, нали помните?

Ало, Емили, ти не излизаш с него.

Напротив, приглася досадното гласче в главата ми.

Господи, какво ми става? Откога се превърнах в такава хищница?

Следва дълго мълчание, а ние двамата стоим един до друг. Аз съм си прегърнала коленете и се опитвам да го огледам, без той да ме хване. А той седи, изпънал гръб, масажира слепоочията си и се мръщи.

Поне ми се струва, че това прави, но я кажете, случвало ли ви се е да оглеждате някого с периферното си зрение? Очите ви направо се скапват.

— Доколкото си спомням, се запознахме в Чотън Мейнър — заявява той, обръща се настрани и вижда, че съм го зяпнала.

Цялата се изчервявам. Ама как може да съм такава смотанячка?

— Точно така — отвръщам неочаквано аз и се питам какво следва.

— Госпожица Емили, американката, нали така?

Докато ме наблюдава, забелязвам как светлината се отразява в очите му и подчертава кехлибарения ореол по края.

— А вие сте... — обаждам се смутена аз.

— Дарси — подсказва ми той. — Господин Дарси.

А, да, така беше. Значи продължаваме с игричките. Зяпвам го и се опитвам да го преценя.

— Ами ти... ъъ... това професия ли ти е? — питам аз.

— Кое? — пита невинно той.

Да се правиш на сексапилен чаровник пред американски туристи.

— Ти актьор ли си?

— Актьор ли? — Той ми се струва изненадан. — Не, защо? — Усмива се, очевидно развеселен от въпроса ми.

Усмивам му се и аз, този път объркана. Просто не знам какво да мисля. След като не е актьор, с какво се занимава?

Все още малко замаяна аз се опитвам да открия логично обяснение защо е тук. Да не би да си прави майтап с мен? Да не би някой да изскочи иззад пейката и да изреве: „Скрита камера!“ или каквото там викат в Англия?

Оглеждам се, но наоколо е съвсем тихо. Не се мярка жива душа. Сама съм с тъмнокосия красив англичанин.

В следващия момент ми хрумва страшничка мисъл. Ами ако е някой изперкал убиец, който се преструва на господин Дарси, за да привлича доверчиви жени като мен?

Представям си заглавието във вестник, който се завърта на екрана, както става в старите черно-бели филми:

ТРАГИЧНАТА СМЪРТ НА БЕЗНАДЕЖДА РОМАНТИЧКА — УБИТА ОТ ЛЮБОВТА СИ
КЪМ ЛИТЕРАТУРАТА.

Молихме я да дойде с нас в Канкун — разказва близката ѝ приятелка Стела, наскоро сгодена за двацет и девет годишния Скот, изпълнителен директор на рекламна фирма. — Но тя искаше да се запознае с господин Дарси.

Стига вече. Просто трябва да си изясня нещата.

— Я ми кажи какво става тук? — надигам глас аз и го поглеждам право в очите.

Я стига, та аз съм американка. Ние казваме каквото трябва направо.

Той е шокиран от остротата ми.

— Моля да ме извините, но просто не ви разбирам.

— Ти непрекъснато се появяваш незнайно откъде. Разправяш, че си господин Дарси — продължавам аз вече по-смело. — Ако не си актьор, тогава какъв си?

— Господин Дарси — отвърща протичко той.

Поглеждам го и се опитвам да разбера що за птица е, но просто не успявам.

— Извинявай, но това е просто невъзможно.

— Как така?

— Ти не съществуващ — отвърщам протичко аз. — За съжаление — добавям унило.

— В такъв случай как ще обясните, че седя до вас? Да не би да твърдите, че съм призрак? Може би съм рожба на въображението ви? — отвърща остро той.

След като представя нещата по този начин, май не е възможно.

Ало! Да не би да е възможно той да е господин Дарси?

— Ако ще ви успокоя, и аз намирам присъствието ви за доста обезпокоително — признава той, когато забелязва смущението ми. Привежда се напред, подпира лакти на коленете си и прокарва пръсти през косата си. — Освен това не разбирам защо пътищата ни все се пресичат.

Поглеждам настрани към присвитата му фигура и усещам неочакван прилив на обич.

— Аз съм още по-объркана — отвърщам тихо.

— Вчера, след като ви видях в хола, започнах да се питам дали изобщо съм ви видял.

— И аз така — кимам енергично.

— Изниквате от нищото и изчезвате като дим.

— Именно — ахвам аз. Усещам облекчение. Значи не съм луда. За тази работа очевидно има логично обяснение.

Само че какво?

Няколко секунди оставаме неподвижни. И двамата мълчим, въпреки че въпросите ни напират като снежинки в преспапие. Как? Защо? Кой? Затварям очи. Отново се чувствам замаяна.

— Питам се дали не съм си ви представил.

Чувам спокойния му глас и отварям очи. Той ме наблюдава така, сякаш не може да повярва. Обляга се назад и скръства ръце.

— Трябва да ви призная, госпожице Емили, всичко свързано с вас, от дрехите до говора и маниерите ви, е напълно ново и непознато за мен.

— И аз мога да кажа същото за теб — усмихвам се срамежливо. Освен това между нас определено става нещо и съм сигурна, че не си въобразявам.

— Наистина ли? — пита той, без да откъсва очи от мен.

— Наистина — кимам аз.

Чувам, че се изчервявам. Той да не би да флиртува с мен? Потръпвам. Леле, на това му се казва шантова работа. Дали да не се ощипя?

Ощипвам се.

Той е все още при мен. Седи на пейката. Седнал е точно до мен.

И флиртува.

Усещам, че започвам да се увличам, вдигам очи към него и няколко секунди оставаме така. Само че не са просто няколко секунди — все едно времето е спряло и секундите са се проточили. Стават толкова много, че всичко се променя и по гърба ми плъзва нова тръпка...

— И какво правиш в Уинчестър? — питам аз отчасти подозрително, отчасти, за да стане разговорът отново нормален. Колкото и да ми е приятно да седя тук с този красив непознат, трябва да се стегна поне малко.

— Пътувам с приятели, които останаха очаровани от витражите. Само че аз не проявявам интерес, затова предпочетох да изляза навън. Имах намерение да си прочета вестника...

Показва ми доказателството, че не ме преследва. В този момент забелязвам нещо. Задъхвам се. Какво, по...

В ъгъла на вестника виждам датата. Само че вместо 29 декември 2006 година, там пише „29 декември 1813 година“. Гледам, потривам очи, след това отново го поглеждам.

— Датата не е вярна.

— Вие все отказвате да повярвате на очевидното. Първо бях аз, сега „Таймс ъв Ландън“. — Черните му очи заблестяват.

— Просто не е вярно... — протестирам аз, грабвам вестника и прочитам заглавията. Чакайте малко, не е само датата, ами и статиите. Те са за събития от историята. Имам чувството, че съм попаднала на двестагодишен вестник. Нещо не се връзва. Освен ако...

Отново ми се завива свят и аз поглеждам към мъжа до мен, плъзвам очи към лъснатите ботуши и тесните бричове, редингота и часовника с ланец, високата колосана яка, вратовръзката, трапчинката на брадичката... Връщам се двацет и четири часа назад в музея, огънят в камината, стените, официалния начин, по който се представи, как ограждението изчезна...

Сега образите ми се струват позамъглени, май съм забравила някои от нещата, които се опитвам да си спомня. Остават само дреболии, незначителни неща, за които не успявам да намеря обяснение. Писмото до сестра му, вестникът от 1813 година, как неочаквано изчезна, когато Спайк влезе в стаята, и днешната му ненадейна поява. Оглеждам се. Наоколо не се мярка никой. Двамата сме сами.

Може би е някой доста сложен номер, но — поемам си дълбоко дъх, за да се стегна за онова, което предстои — какво ще стане, ако допусна, че не е. Поколебавам се, защото знам, че наистина ще се замисля над немислимото. Ами ако наистина е онзи, който твърди, че е?

Ами ако наистина е господин Дарси?

— Треперите, искате ли моя шал?

Сепвам се и го виждам да развързва белия копринен шал на врата си. Кимам, без да кажа и дума. Трябва да има някакво разумно обяснение, просто трябва да има, но аз не успявам да го измисля. А пък онази част от мен, която е влюбена в господин Дарси и прекара цяла година в ходене по скапани срещи, няма никакво желание да измисля разни обяснения.

Без да каже и дума, той се навежда към мен и нежно загръща раменете ми с шала. Притаявам дъх. Цялата тази работа ми се струва напълно безсмислена, но пък понякога нещата просто са безсмислени. Когато не можеш да обясниш нещо, не означава, че то не е истинско.

Същата работа като с летящите чинии, призраците, кръговете в житните ниви и... оживелия герой от някоя книга.

Престани, Емили! Ставаш смешна. Това е лудост. Този тип е напълно смахнат и се забавлява с теб! Хайде, момиче, стегни се веднага.

Неочаквано ми хрумва идея и аз бъркам в чантата, за да изровя „Гордост и предразсъдъци“. Дръпвам я навън и я размахвам под носа му като доказателство.

— Господин Дарси е герой от книга. От ето тази книга — заявявам на висок глас аз, за да заглуша напълно полуделите си мисли.

Той ми се струва силно изненадан.

— Аз ли? Писали са за мен в книга?

— Да, книгата е от Джейн Остин. Цялата книга е за теб... искам да кажа, за господин Дарси — бързам да се поправа аз. Господи, ама и аз съм една. — Виж — настоявам нетърпеливо. Тиквам книгата в ръката му. Сега ще трябва да чуя някакво смислено обяснение. Той не би могъл да обори доказателствата, нали?

За момент остава напълно спокоен, все така изпънал гръб, стиснал тънкото томче, а по лицето му пробягва сянка от съмнение.

— Това книга ли е?

Кима бързо.

— Странно. Няма корица — отвърща той и аз се слисвам.

— Ти не си ли виждал книга с меки корици досега? — питам с досада аз.

В този момент се сещам. По времето на господин Дарси книгите са били подвързвани в кожа, меките корици не са съществували, което ще рече...

Бързо отблъсквам тази мисъл. Както вече казах, невъзможно е.

Той бавно обръща книгата, прокарва палец по корицата, смръщил е чело, след това внимателно я отваря на първата страница. Наблюдавам го, докато очите му шарят по текста. Напълно погълнат от написаното, той обръща още няколко страници. Личи му, че е слисан.

— Да, права сте — заявява спокойно той след малко.

— Знам — отвърщам доволно аз. Има и още нещо — разочарование. Той почти ме убеди, че цялата тази работа е истина, покрай дрехите и вестника. Добре, пълна лудост е, откачена фантазия,

но на кое момиче не му се е искало да срещне истинския господин Дарси? Представяте ли си? Би било наистина невероятно.

Той вдига поглед към мен. Станал е много сериозен.

— Писали са за мен в книга. И за скъпите ми приятели господин Бингли и сестра му... — Отворил е книгата на коляното си, поглежда отново надолу, потънал в мисли, след това в крайчеца на устата му се появява едва забележима усмивка. — Трябва да призная, че съм поласкан, дето някой е написал книга за мен.

Чакай малко, изобщо не очаквах подобна реакция.

— Благодаря ви, че ми я показахте. Чувствам се невероятно горд. Това е изключителен комплимент — продължава той и ме поглежда. В гласа му се долавя нескрита гордост и ми се струва, че той е изключително доволен от себе си. — Въпреки че теорията ви, че не съществувам, никак не ми допада — добавя той и очите му греят весело. — Не само че съм пред вас от плът и кръв, ами ме има и черно на бяло.

Напълно сломена, аз отварям уста, за да кажа нещо, макар да не съм сигурна какво. Този тип е напълно луд. Не мога да отрека, че изглежда съвсем нормален, като изключим облеклото, и че е невероятно привлекателен... Господи, това е той моят късмет! Най-сетне се запознавам с готин тип, между нас прехвърчат искри, а той се оказва пълно куку.

— Има нещо, което не разбирам...

Обръщам се към чернокосия красив непознат. Той продължава да рови книгата, но усмивката му се е стопила.

— Защо останалите страници са празни?

— Празни ли? — повтарям аз. Господи, права бях. Той е напълно луд.

— Вижте.

Защо сърцето ми се сви? Той ми подава книгата и разлиства втората половина.

Това е, всичко е яс...

Чакай малко.

Не мога да повярвам. Вместо страниците да са напечатани, те са съвършено бели.

— Как е възможно? Не мога да повярвам!

Веднага се разколебавам и съмненията отново започват да ме измъчват. Тук става нещо странно. Нали четох същата книга в автобуса? Одеве беше нормална, а сега...

— Как го направи? — ахвам аз и я дръпвам от ръцете му.

— Нищо не съм направил — отвърща спокойно той.

Разлиствам книгата, сякаш очаквам останалата част от романа да се появи, но страниците си остават празни. Поне сто са. Бели листа. Гледам ги и не мога да повярвам, а през всичкото време се опитвам да намеря смислено обяснение. Само че не успявам. Как е възможно думите да изчезнат. Просто да ги няма?

— Това някакъв фокус ли е? — питам напълно объркана аз. — Баща ми прави номера с карти, които изчезват в ръкава му, но напечатан текст... Ти да не би да си фокусник или актьор... като Дейвид Блейн.

Той ми се струва притеснен.

— За съжаление не познавам въпросния господин Блейн, но ви уверявам, че съм господин Фицуилям Дарси. Защо не ми вярвате?

— Стига де! — Млъквам. — Просто не се връзва — мърморя аз и клатя глава.

— Госпожице Олбрайт?

В този миг усещам, че над мен е паднала сянка и се завъртам. Госпожица Сотин е застанала точно до нас.

— Вие изобщо чухте ли какво казах?

От колко време е тук? Така се бях прехласнала по господин Дарси, че не чух кога се е приближила. Обръщам се към господин Дарси, за да му обясня...

Само че пейката е празна...

— Казвах, че тръгваме след минута. Ако не побързате, ще изпуснете възможността да посетите най-важните за литературата места.

Ама той къде се дяна? Усещам смазващо разочарование. Сърцето ми блъска оглушително и аз прокарвам ръка по пейката до мен. Мястото, на което бе седнал, е все още топло. Не е възможно да съм си го представила. Въпреки това — вдигам ръка към гърлото си — шалът му го няма.

— Госпожице Олбрайт?

— А, да, идвам — отвърщам аз малко объркана.

— Тръгвайте. Хайде — пляска тя с ръце. — Може и да си мислите, че само така говоря, но витражите ще ви харесат изключително много. — Тя замълчава и ме поглежда с подозрение. — Добре ли сте?

— Да, малко ми се зави свят, но вече съм добре — отвърщам аз и се старая гласът ми да прозвучи небрежно и естествено. Притискам пръсти към пулсиращите си слепоочия. Така и не се уговорихме да се срещнем отново. Изправям се с разтреперани крака. Можехме да се уговорим, ако той беше истински.

— Простете, че се натрапвам, но разбрах, че снощи сте били в местната пивница.

Господи, какво им става на всички? Всички ли ще говорят за мен?

— Ами... да, ходих с Мейв. Две сами момичета — обяснявам шеговито аз.

Очаквам неодобрението ѝ, но се оказва, че греша.

— Чудесно. Приятелството е най-подходящият балсам за болката от несподелената любов — заявява мъдро тя, след това добавя поверително: — Аз лично ви препоръчвам да стоите далече от сайдера.

Господи, кой ѝ е казал?

— Така. Готови ли сме? — надига глас тя, очевидно приключила със съветите.

— Ами... да, напълно.

Поемам си дълбоко дъх, натъпквам ръце в джобовете си и тъкмо да потегля след госпожица Сотин, когато тя се провиква:

— Вижте! — Посочва нещо скрито в тревата под пейката.

— Какво е това? — питам аз развълнувана.

— Сигурно той си е изпуснал шала — отбелязва тя и продължава с бърза крачка към катедралата.

Тя поема с ритмични стъпки по чакъла, а аз се навеждам, за да го вдигна. Значи не съм си представила. Потръпвам цялата, когато го притискам до лицето си. Има неговия аромат. Този характерен мирис на парфюм и крем за бръснене.

Бързо натъпквам шала в джоба на палтото си и забързвам след екскурзоводката. И в този момент се сещам за нещо. Я чакай малко.

— Госпожице Сотин?

Тя се обръща от вратата.

— Да!?

— Казахте, че той го е изпуснал.

Тя ме поглежда, изражението ѝ е спокойно и напълно неразгадаемо. Можех да се закълна, че забелязах миг на несигурност, някакъв проблясък, но той изчезна и тя побърза да влезе.

— Наистина ли? Просто грешка на езика — отвръща разсеяно тя.
— Искала съм да кажа вие. — Без повече приказки пъхва някаква листовка в ръката ми и започва да обяснява: — Ако погледнете право напред, ще видите впечатляващия готически неф, построен през 1858...

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Полудявам.

Не, това абсолютно не е вярно. Аз съм луда. Напълно луда, все едно, че съм се върнала в колежа и се наливам с текила и пафкам трева.

Същата вечер съм в хотела, лежа, зяпам тавана и си мисля за следобедните събития. Почти единайсет вечерта е и аз се опитвам да заспя вече цял час, но просто не се получава. Умът ми действа на пълни обороти и шантавите мисли се въртят като мръсно бельо в пералня. Каква беше онази работа? Някакво преживяване извън тялото ли? Да не би въображението ми да си прави разни шегички? Герой от роман незнайно как оживял.

Пъшкам тежко, стискам възглавницата, обръщам я наопаки и се опитвам да намеря хладно място. Емили, това наистина е смешно. Започвам да се въртя, мятам се в леглото и дървената рамка скърца шумно. Роуз започва да блъска по стената.

— Моля те, престани — оплаква се тя. — Някои от нас се опитват да спят.

Браво! Сега ме обвинява, че правя секс. Нямаше да имам нищо против, ако наистина правех секс, но не е това. Лежа си в бархетната пижама, цялата на черешки, с пластмасова шина, която не ми позволява да скърцам със зъби, и си мисля за срещата с господин Дарси...

Среща с господин Дарси ли казах?

Стига вече. Трябва да стана.

Грабвам „Гордост и предразсъдъци“, намъквам си дънките и стар пуловер и слизам долу. Хотелът е притихнал. Изглежда всички са си в леглата и спят дълбоко. Влизам в празната трапезария.

Осветена е от най-различни лампи с абажури, каквито сигурно е имала баба ви, по стените са закачени десетки ловни сцени и помещението ми се струва невероятно уютно. Няма нищо общо с тузарските хотели в Ню Йорк, с минималистичните ултрамодерни

мебели, стоманен блясък и сив бетон. Тук всичко искри, лъщи и проблясва, забелязвам аз, докато поглеждам към две неудобни на пръв поглед канапета край вертикалните колони на прозореца и стар кожен фотьойл. Тук ми харесва.

Приближавам до каменната камина, където е запален истински огън. Вече е прегорял, но зад решетката продължават да тлеят дърва. До нея са натрупани вестници. Бодва ме чувство на вина. Боже, каква съм глупачка! Това е вторият ми ден тук, а не съм отворила нито един английски вестник.

Изключи днешния, той беше отпреди двеста години, прекъсва ме гласът в главата ми.

Стряскам се, но въпреки това посягам към „Дейли Таймс“ и се настанявам на кожения фотьойл. Кеф, вижте ме само, чувствам се като господарката на имението, мисля си развеселена аз. Усмиввам се, отварям вестника и започвам да преглеждам страниците за нещо интересно.

Любовница на опозорен член на парламента си спомня връзката им. Медицинските сестри заплашват със стачка. Разкрита измама затри милиона лири.

Какво излиза, че независимо от коя страна на Атлантическия океан живееш, новините са все същите — букет от потискащи случки и клюки. Бавно преглеждам статиите. Нищо не привлича интереса ми. Преглеждам по-развлекателните страници. Май ще почета, и без това съм стигнала до...

Спайк Харгрийвс.

Името сякаш само изпъква. Мигвам и го поглеждам. Под интервюто с ирландски актьор е написано с малки букви:

Интервюто проведе щатният ни журналист Спайк Харгрийвс.

Леле, той бил истински журналист. При това в „Дейли Таймс“! Значи е истина. Впечатлена съм. Не ми е приятно да си призная, но наистина съм впечатлена. Той не работи в някой провинциален парцал, ами в национален ежедневник.

Всъщност няма защо да се вълнувам чак толкова. Не работи в „Ню Йорк Таймс“, нали? Не е чак толкова впечатляващо. Прехапвам устни и преглеждам статията. От една страна, ми се иска да не ѝ обърна никакво внимание, въпреки това...

Как да се въздържа?

Зачитам, обзета от любопитство, въпреки че нямам никаква представа кой е въпросният актьор. Не че има значение. Просто се опитвам да се убедя, че статията е зле написана. Щом съм сигурна, веднага ще хвърля вестника. Истината е, че след няколко реда...

Хм. Началото не е чак толкова зле. Нищо, по-нататък ще се издъни.

Само че той не се издънва. Напротив, става още по-добре. На третия параграф съм силно впечатлена. Спайк определено има характерен стил. Нито е многословен, нито прекалено описателен, напротив, написаното от него е превъзходно. Задълбочен е, проявява необходимото уважение и представя нещата по доста чаровен начин.

По дяволите! Оставам силно разочарована. Много ми се искаше да го разкъсам на парчета.

Още по-лошо е, че на места е дори смешно, разбирам аз, докато се кискам на забележките за мъжете, които изглеждали по-добре на токчета, отколкото жените. Кой да предположи? Спайк Харгрийвс имал забележително чувство за хумор.

— Нещо смешно ли четеш?

Вдигам поглед и откривам, че авторът е застанал зад мен, понесъл чаша двойно бренди в ръка.

— А, не. Не бих казала — отвърщам смутено аз, вбесена, че ме е хванал, докато се смея на нещо, което той е написал.

— Това не е ли „Дейли Таймс“?

— Не знам. Я виж ти! — преструвам се аз. Бързо и шумно затварям вестника и го натъпквам при облегалката, за да скрия уличаващото доказателство.

Спайк поглежда от мен към вестника. Без да каже и дума повече, приближава до камината, обляга се на полицата и свежда замислен

поглед към напитката.

Господи, така ли смята да стои? Дразня се, че ме е прекъснал, и се изкушавам да стана и да си изляза. Само че гордостта ме възпира. Аз дойдох тук първа, така че няма да си тръгна. Освен това, нали вече обърнах нова страница. Няма да му позволя повече да ме дразни. Ще се преструвам, че го няма. Тра-ла-ла...

Небрежно посягам към „Гордост и предрасъдъци“. Докъде бях стигнала? Преглеждам страниците. А, да, Дарси тъкмо започваше да обръща внимание на Елизабет.

Заета да наблюдава вниманието, което господин Бингли оказваше на сестра ѝ, Елизабет не подозираше, че самата тя започваше да предизвиква интерес у неговия приятел. Отначало господин Дарси не беше успял да види нещо хубаво във външността ѝ и я беше погледнал, без какъвто и да е интерес, затова когато се срещнаха отново, погледът му се насочи към нея само за да почерпи идеи за нова критика...

Хм, и днес ги има такива. Все още съм вбесена заради забележката за мен, която направи в автобуса.

Но едва уверил и себе си, и приятелите си, че не намира нещо хубаво в лицето ѝ, той забеляза, че красивият израз в тъмните ѝ очи го правеха необикновено интелигентно. Откритието бе последвано от други, също толкова разстройващи. Макар критичното му око да беше отбелязало не един недостатък в пропорциите на фигурата ѝ, той беше принуден да признае, че тя излъчва лекота и привлекателност. И независимо от мнението му, че обноските ѝ бяха далеч от изискванията на светското общество, тяхната естествена игривост му хареса...

Спайк прочиства гърлото си, сякаш се кани да каже нещо, но аз не вдигам поглед. Ако си мисли, че може да започне разговор с мен, май нещо се е объркал.

Продължавам да чета:

Елизабет нямаше ни най-малка представа за всичко това. За нея той беше мъжът, който не оставяше приятно впечатление у никого и който не я беше сметнал за достатъчно красива, за да танцува с него.

— Двамата с теб не започнахме познанството си добре, нали?

За момент решавам да се престоря, че не съм го чула, след това си казвам, че съм обърнала нова страница. Затова ще бъда непукистка и много надменна.

Небрежно прегъвам горния ръб на страницата, за да знам докъде съм стигнала, затварям книгата и вдигам поглед.

Спайк е подпрял брадичка на ръба на чашата и ме наблюдава със светлите си сини очи. Подобни погледи ме притесняват.

— Не сме започнали добре ли? — повтарям хладно аз.

— Така се казва — обяснява той.

— Знам как се казва — сопвам се аз.

Той ме наблюдава, усмихва се развеселен и за пръв път виждам белите му, чудесно подредени зъби. За англичанин са добри.

— Очевидно идва от стари времена, когато хората са вярвали, че началото е най-важно. Невероятно, нали? Много са интересни всички думи и изрази, които използваме днес, свързани с някакъв момент от историята.

Гледам го и не мога да повярвам. Той да не би да се държи мило? Струва ми се, че говори искрено, но аз просто не съм сигурна.

— Много интересно — отвръщам с половин уста аз.

Не забравяй, Емили, нали си обърнала нова страница. Чисто нова.

— Нали? — съгласява се Спайк. Изглежда, не е забелязал сарказма ми. — Това май е една от причините, поради които станах журналист... — Той млъква и се усмихва срамежливо. — Извинявай, аз май те отегчавам. Виждам как ме гледаш и разбирам какво си

мислиш. Тоя тип какви ги дрънка? Само че като започна, не мога да се спра. Според мен английският е чудесен език. Какво ще кажеш?

Оказва се, че не е лесно да продължа да му се сърдя. Разбирам, че двамата със Спайк имаме повече допирни точки, отколкото ми се иска да призная. Усещам как започвам да омеквам и за момент съм готова да започна обсъждане за литература, автори и стилове на писане. След това си спомням. „Скучна и безинтересна... освен това е американка.“

Веднага се наострям отново.

— Нямам представа — отвърщам сопнато аз. — Все пак съм американка.

Дори да разбира за какво намеквам, той не го показва.

— Значи не мислиш, че говорим същия език, така ли? — пита с любопитство той.

— Не.

— Наистина ли? Защо?

Добре, сега е моментът да смениш темата, шепне гласчето в главата ми. Само че аз не съм от хората, които се вслушват в съвети, дори в собствените си съвети.

— Не съм аз тази, която ръси гадости за хората — избъбрям аз.

Спайк трепва и свива вежди. Подготвям се за гневен изблик. Той започна, аз да не съм като някое дете, си казвам.

Няма никакъв гневен изблик. Бурята отминава и той се ухилва. Нямах представа, че може да се усмихва така. Усмивката е в ъгълчетата на очите му, ноздрите му се разширяват и всичките му бели зъби лъсват.

Само че не всичките са прави. Забелязвам, че долните са криви. Положението не е чак толкова зле, но дори зъболекар не би могъл да ги оправи, казвам си аз, защото ми трябва причина, за да го оплюя. Но това пък не е достатъчно добра причина. Той е дразнещо привлекателен. Нищо, че долните му зъби са криви.

— Не си подбираш думите, а? — отбелязва той, клати глава и почесва наболата си брада.

— Нито пък ти — отвърщам аз.

Той ме поглежда. Очевидно е, че не разбира за какво говоря.

— Вчера. Бяхме в автобуса, ти говореше по телефона — започвам аз и знам, че имам пълното право да му дам да се разбере. —

Аз бях в тоалетната.

Той смръщва чело и се опитва да си спомни.

— Нямам представа за какво става въпрос... — започва той и ненадейно млъква. В същия момент усмивката му замръзва и той си поема шумно дъх през зъбите. — Мама му стара!

Толкова му е неудобно, че не мога да си намеря място от задоволство. След това нещата се променят. Мислех си, че ще съм предоволна, но притеснението му не се оказва балсам за душата ми. А пък гневът, който изпитвах към него, май се е стопил и вече... Опитвам се да си спомня какво казвах. Честно казано, вече забравих.

— Мислех си, че става въпрос за статията в „Дейли Нюз“. Видях, че я четеше, когато влязох.

Усещам как бузите ми пламват, когато той посочва скрития вестник.

— Слушай, знам, че ме мислиш за пълен гадняр...

— Сега вече говорим на един език — прекъсвам го безжалостно аз.

Той не обръща никакво внимание на сарказма ми.

— Слушай, дай да ти обясня. Не си ме разбрала. Извадила си казаното от мен от контекста. Не съм искал да кажа подобно нещо. Бях в кофти настроение, бях се скарал страшно с приятелката си...

— Ти имаш приятелка? — подигравам се аз и се преструвам на силно изненадана.

Следва мълчание и аз виждам, че той едва се сдържа да не ми го върне, но успява да стисне зъби и да продължи:

— Говорех с един приятел, просто се бъзикахме, лафехме си. Така се разтоварваме. Такива сме ние англичаните — добавя той.

Струва ми се отчаян.

— Може и да съм американка, но не съм глупава — тросвам се аз. — Скучна и безинтересна.

Той се мръщи.

— За разлика от готиното ти френско гадже — не се стърпявам аз.

Това пък откъде дойде? Защо го казах? Не че тя беше кой знае колко готина. Беше с червено червило, страхотно поло и шал. Какво от това?

За момент Спайк ми се струва шокиран, след това си спомня.

— Това ли било? — Изпъва рамене и се кани да нанесе удар.

— Кое?

— Нищо.

— Опа... — Протягам ръка и той остава на място. — Не ми ги пробутвай подобни приказки като „нищо“. Да не би да забрави, че съм жена? Нищо винаги означава нещо.

— И аз се чудя защо никога не съм разбирал жените — измърморва той и глътва от брeндитo.

Присвивам страховитo очи.

— Слушай, дай да престанем — предлага той.

Замислям се. За частица от секундата наистина се замислям.

— Не става — инатя се аз. Въпреки това знам, че не съм права. Това е най-големият ми недостатък. Инатът ми е магарешки.

Той се поколебава, сякаш преценява дали говоря сериозно.

— Ти ревнуваш — заявява той.

— Да ревнувам ли? — ахвам аз и усещам как гневът ме завладява отново. — От кого?

— От Еманюел — отвърща той, сякаш е очевидно.

В същия момент осъзнавам две неща: не само че тя изглежда страхотно, когато си сложи червено червило, от което на мен зъбите ми изглеждат жълти, ами изглежда елегантна в черно поло и шал на „Ермес“, докато аз се разхождам в евтини дрешки като някоя удавница и се заглеждам по всичко, което блести, ами името ѝ е красиво и сексапилно, много по-хубаво от тъпото Емили и, че този е пълен кретен.

Спирам се на второто.

— Ти си пълен кретен — заявявам аз.

Спайк отмята глава назад също като боксьор, на когото са нанесли фатален удар.

— Изобщо не ревнувам от жена, която излиза с мъж, който не само че няма никакъв чар, ами се държи отвратително и се облича в кадифени сака с кръпки на лактите.

И двамата поглеждаме сакото му.

— Не харесваш ли кръпки?

Невинният му въпрос ме обезоръжава и разпилява гнева ми. Искам да се ядосам. Трябва да се ядосам. Имам пълното право да съм ядосана. Кой знае защо, не мога.

Оглеждам сакото му и смръщвам нос.

— Същата работа като Саймън и Гарфънкъл.

Той се замисля над думите ми.

— Аз харесвам Саймън и Гарфънкъл — отвърща протичко той.

— И аз — признавам на свой ред.

Той среща погледа ми и се усмихва. Усмихвам се и аз, макар и с нежелание. Настъпва кратко мълчание.

— Така че кога...

— То май...

И двамата заговаряме едновременно и спираме едновременно.

— Ти първа — замахва с ръка той.

— Не, хайде ти.

Той свива рамене.

— Питам се кога ще ми разкажеш за господин Дарси.

Въпросът му направо ме убива. Опитвам се да не се издам, но имам чувството, че някой току-що е натиснал сърцето ми с един тон.

— За господин Дарси ли? — изписквам аз. Мама му стара! Откъде е разбрал? Кога ни е видял?

Спайк ме поглежда любопитно.

— Трябва да те интервюирам за статията.

— Да, разбира се — кимам аз и ме облива облекчение.

— Утре става ли?

Нервна съм, но успявам да се прикрия.

— Да, както кажеш — свивам рамене аз като нацупена тийнейджърка.

— Сега е твой ред.

— Моля?

— Какво казваше?

Казвах, че днес отново срещнах господин Дарси и той наистина ми допадна, и не мога да спра да мисля за него, и ми се струва, че полудявам.

— А, нищо. Вече е късно.

Опитвам се да се съсредоточа. По-лесно е да го кажеш, отколкото да го изпълниш, след като мислите препускат из главата ми като обезумели коне. Спайк. Еманюел. Господин Дарси. Спайк. Господин Дарси. Господин Дарси. Господин Дарси. Господин Дарси.

В този момент огромният часовник започва да бие. Звънецът ме спасява.

— Леле, полунощ е. Трябва да си лягам. — Отпускам бързо колене и се надигам от удобното кресло. — Преди да съм се превърнала в тиква — шегувам се аз, макар и не особено успешно.

— А аз — в красивия принц — усмихва се тъжно Спайк.

Поглеждам го напълно объркана.

— Шегувах се — добавя той.

— Очевидно — отвърщам аз.

Следва мълчание и той ме поглежда, сякаш обмисля нещо, но така и не разбирам какво.

— Ами, лека нощ.

— Лека нощ.

Той повдига чашата с бренди, а аз му махам с ръка. Слязох, за да помисля на спокойствие, а само стана по-зле.

Прозявам се и в този момент разбирам колко съм уморена. Нищо чудно, че съм толкова объркана. Чувствам се така уморена от часовата разлика, че едва мога да произнеса собственото си име. Притискам книгата към гърдите си и излизам от стаята. Щом се наспя, ще се почувствам по-добре.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се събуждам и имам чувството, че съм съвсем различен човек. Пълна съм с енергия и мислите ми са ясни и чисти. Вчерашният ден ми прилича на сън. Чувала съм, че часовата разлика оказва страхотно влияние върху хората. Веднъж прочетох, че някаква англичанка си съдрала всичките дрехи на „Хийтроу“, настанила се в скута на бизнесмен и настояла веднага да правят секс, защото, поне така твърдеше адвокатът ѝ, не била спала петнайсет часа, докато пътувала от Сингапур — а това е просто ужасно. Но да се запозная с господин Дарси! Я стига!

Освобождаваме стаите си в хотела след закуска (след вчерашното фиаско си поръчвам континентална закуска) и поемаме към Бат. Денят е великолепен. Студено е, но пък небето е яркосиньо и слънцето грее весело. В такива дни ти идва да запееш. Почти.

Лепвам се на прозореца и наблюдавам тополите, живия плет и селцата, които свършват, преди да успея да произнеса странните им имена като Горно Поничково или нещо подобно. Все още не мога да проумея как е възможно Англия да е толкова различна от Америка с правите пътища и безкрайния хоризонт. Тук всичко е миниатюрно, с тесни, виещи се пътища, задънени улички (все още не мога да свикна, че хората карат от лявата страна, и все още се стряскам, когато видя кола в насрещното движение), обработените поля и кулите на църквите. Много е симпатично.

Симпатично ли? Каква проста дума. Лошото е, че не мога да измисля по-подходяща. След хаоса и бетона в Ню Йорк всичко тук ми се струва спретнато и чисто и както вече казах, симпатично. Погледнете малките овчици, пръснати по полето. Ами онази малка птичка с червените гърди. Не е ли това червеношийка? Присвивам очи, докато минаваме. Господи! Никога през живота си не съм виждала червеношийка, само по коледни картички.

Чуйте ме само. Човек би казал, че никога досега не съм стъпвала сред природата, а съм ходила на Хаваите, в Мексико, на къмпинг в

Монтана. (Не беше точно къмпинг, защото бяхме на вилата на една приятелка, но пък нямаше душ и аз трябваше да спя в спален чувал.) Тук обаче е различно. На нищо и никакви осем хиляди километра съм от Ню Йорк, а ми се струва, че съм поне на един милион от живота си там. С всеки изминат километър имам чувството, че се отдалечавам все повече и навлизам по-надълбоко в напълно непознат свят.

Поглеждам през прозореца и по устните ми плъзва усмивка. Боже, имах огромна нужда от тази ваканция.

Когато пристигаме в Бат, пред погледа ми се разкрива картина, сякаш откъсната от страниците на роман на Дикенс. Синьото небе е побеляло и вали сняг. По едрите павета са се настанили продавачи, които продават печени кестени и греяно вино, по старите улични лампи висят пъстроцветни лампички, а магазините са украсили витрините си в златно и сребърно.

Кълна се, че всеки момент някой просяк с патерици ще мине покрай нас.

Автобусът ни е прекалено широк за тесните улици, затова слизаме и затътряме багажа си на неколкостотин метра към хотела — грегорианска къща, украсена с изкуствен сняг по прозорците.

— Прекрасно е — ахват в един глас Рупинда, Мейв и Хилъри, когато влизаме във фоайето, където ни посреща коледна елха, така отрупана с играчки и лъскави гирлянди, че има опасност да се килне на една страна.

— Ако харесваш подобни неща — обажда се заядливо Роуз.

Вече разбрах, че Роуз е малко снобка и не казва нищо хубаво за никого и за нищо. Добре де, съгласна съм, че елхата няма да спечели награда за стилна украса, но пък тя прекалява. Къде отиде празничното ѝ настроение?

Тя се обръща неодобрително намръщена към другия край, където са подредени подписаните снимки на звездите, които са отседнали тук. Веднага живва.

— Ето я и любимата ми приятелка лейди Джуди^[1] — граква тя и посочва снимката.

Никой не ѝ обръща внимание. Всички са заети да гукат около елхата, докато Хилъри им обяснява как да попречат на игличките да

окапят като ги напръскат с лак за коса.

— Пръскате обилно още щом я купите, не от най-силната фиксация, нещо средно. На всяка цена да е средно.

— Тя ми беше дубльорка — продължава Роуз на по-висок глас.

Настанявам се на малко канапе край рецепцията и я поглеждам. Застанала е настрани от останалите дами, облечена в дълго кожено палто, което е по-подходящо за ескимос, сложила си е прекалено много руж и ми изглежда тъжна и изоставена. Малко ми е жал за нея.

— Наистина ли? Това е страхотно, госпожице Биърман. — Спайк ѝ се притичва на помощ.

Тя грейва, сякаш светлините на прожекторите са насочени към нея. Роуз се променя изцяло, когато вниманието му се насочва към нея, усмихва се ведро и се преструва на изненадана, че някой е чувал за нея.

— Не че се хваля, разбира се — добавя кокетно тя.

— Не, разбира се — кима Спайк. Приближава до нея, натъпкал ръце в джобовете, и разглежда снимките на стената. — Трябва да сложат и ваша снимка — подхвърля след малко той.

По напудреното лице на Роуз плъзва доволна усмивка.

— Много си миличък. — Тя се киска като момиче и притиска обсипаната си с диаманти ръка към гърдите. — Само че много отдавна вече не съм излизала на сцена...

Докато наблюдавам как Спайк обръща внимание на Роуз, започвам да се размеквам. Наистина е много мил. Не беше нужно да го прави.

— Глупости — заявява категорично той. — Обзалагам се, че с удоволствие ще сложат снимката ви.

Може пък да съм била несправедлива към него. Първите впечатления невинаги са верни. Може би не е чак толкова лош, колкото изглежда. От друга страна, не бива да подкокоросва Роуз да си закачва снимката.

— О... mais non^[2], mais non... — протестира Роуз. Навежда скромно глава и се скрива зад косата си за частица от секундата, след това отново вирва брадичка. — Наистина ли? — Очите ѝ блестят от вълнение.

— Да, наистина.

— Май ми се намира една черно-бяла снимка — признава тя и се опитва да се престори на небрежна, но отваря чантата на „Луи Вюитон“ и без да търси, вади папка от крокодилска кожа.

Прави се на силно изненадана.

— Да не повярваш! Нося.

— Какво съвпадение — отвръща шеговито Спайк. Поглежда към мен и забелязва, че ги наблюдавам. Не се стърпявам и се усмихвам.

— Това са съвсем непретенциозни снимки — обяснява небрежно тя, докато вади няколко лъскави черно-бели снимки. — Не изглеждам много добре на тях...

— Едва ли имате лоша снимка, госпожице Биърман — успокоява я Спайк.

Роуз се изчервява.

— Хайде да вървим да видим как става.

— Щом настояваш — въздиша тя и му ги подава без колебание.

— Моля за вашето внимание...

Толкова съм се заплеснала по Спайк и Роуз, че забравих за останалите. Обръщам се към госпожица Сотин. Тя приближава с енергична крачка и се опитва да събере всички като овчарско куче.

— Оставете си багажа тук, персоналът ще се погрижи — нарежда тя. — А сега бихте ли ме последвали, ще отидем пеша до Сидни Плейс, стария дом на Джейн Остин.

Надигам се от канапето и поглеждам към Спайк. Няма го никакъв. Роуз разказва на някого за приятелството си с Джуди Денч.

— И аз ѝ казвам, *Джуди, миличка, не се притеснявай от бръчките си, имаме ги дори най-добрите.* Тя ми беше толкова благодарна, защото по онова време бях много известна театрална актриса. Дори от хотела ще закачат снимката ми с автограф на стената...

По дяволите! Тъкмо от това се страхувах. Сега Роуз ще се надява напразно.

Къде се дяна Спайк? Очевидно му омръзна да се бързика с нея и хукна да си прави интервютата. Започвам да се ядосвам. За него всичко е просто шега, стига да е за чужда сметка.

Горката Роуз ще остане толкова разочарована, мисля си аз, обръщам се към нея и ѝ отправям весела усмивка.

— Каква невероятна история! Разкажи ми още нещо. — Хващам я под ръка и тя започва да ми разказва как двете с актрисата Талула Банкхед се напили. Тръгваме през фойето и заедно излизаме на улицата.

Два часа по-късно ми е писнало да се правя на туристка.

В Бат се оказва пълно с исторически забележителности и прекрасна архитектура. Първо се започна с дома на Джейн Остин, собственикът ни изнесе лекция, последваха нови забележителности, докато стигнем до центъра „Джейн Остин“. Отначало всичко ми се струва интересно и очарователно, но след известно време имам чувството, че започвам да се задушavam.

По-точно казано, отегчена съм до смърт.

— А това е колекция от бродерии, направена в края на 18-ти век...

Не ме разбирайте погрешно. Обичам архитектурата и историята, но донякъде. Истината е, че всяко момиче си има предел, особено ако не е обядвала. Нямам търпение да вляза в някоя традиционна английска книжарница и да пообиколя бутиците, които мярнах одеде. Те са сгущени из разни тесни калдъръмени улички и в тях продават какви ли не старинни мебели, ръчно изработени средства за писане, картички, а пък великолепните фенери във формата на чайници спокойно могат да се закачат на някое дърво в градината.

Не че имам градина, да не говорим, че сигурно магазинерите са се поувлекли в цените. Въпреки това бяха невероятно красиви...

Това съм аз. Може и да не се сещам да си купя дрешка, затова пък другите неща са моята страст.

Мотая се безцелно из магазинчето за сувенири и пръстите ме сърбят да похарча малко пари. Днес е третият ден от ваканцията ми, а все още не съм си купила нищо и кредитната карта направо ще ми прогори джоба. Разлиствам разни пътеводители, след това оглеждам безкрайните полици. Възглавници с бродерии, комплекти за бродерия, шалове с пера, сапуни „Господин Дарси“ (представяте ли си?), камеи... Замислям се дали да не купя брошка камей за Стела, защото четох някъде, че всичко викторианско било страхотен хит. Дали? Господи, просто не мога да си спомня.

Забелязвам стойка с картички. Така вече е по-добре. Завъртам стойката и разглеждам различните картички. Я, ето една хубава. Дали да не пратя на нашите? В следващия момент се усещам. Тях ги няма. Бодва ме нещо като разочарование, но бързо се стягам. Мама не е от хората, които ще сложат картичката на вратата на хладилника, че тя не обръщаше внимание дори на детските ни рисунки. Нищо чудно да попадне в купа поща, която ще трябва да преровят, когато се върнат. Няма значение, ще изпратя една на господин Макензи. Той поне ще ѝ се зарадва. И една за леля Джийн, решавам аз. Завъртам стойката.

Тя обаче се врътва обратно.

Какво става?

Завъртам я отново. Тя остава в това положение няколко секунди, след това се завърта сама надясно. Я! Сигурно има някой от другата страна. Бавно следвам стойката и продължавам да разглеждам. Тази става... Стойката отново се завърта.

Този път усещам раздражение. Врътвам я към себе си, но вече по-силно. Така, доволна съм. В същия момент картичките отново се завъртат. Поглеждам ги вбесена. Някои хора просто са нетърпимо груби. Стисвам стойката, но тя отказва да се помести. Започва кратка борба.

— Извинете — надигам глас аз и отново дръпвам. — Точно разглеждах... Ау!

Стойката поддава, килва се на една страна и за малко да се катурне.

Отскачам назад, когато иззад нея се подава лице. Та това е Спайк.

— А, ти ли си? — мръщи се той.

Нахлупил е плетена вълнена шапка и дъвче карамелен бонбон. Поглежда ме, след това размахва под носа ми картичка, сякаш е бяло знаме.

— Тази е супер.

Поглеждам я. На нея е Матю Макфейдън в ролята на господин Дарси. Великолепен е, въпреки това аз не си представям господин Дарси точно така.

— Честно да ти кажа, досега така и не успях да разбера защо всички вдигат толкова много шум — обяснява Спайк, смръщва вежди и оглежда картичката.

Усмихвам се. Ревност ли долових в гласа му?

— Как да разбереш? Ти си мъж — свивам рамене аз.

— Какво? Да не би да искаш да кажеш, че и ти си съгласна с жените от анкетата? И за теб ли е съвършеният мъж, с когото да излезеш на среща?

— Аха — кимам аз. Имам чувството, че повече не мога да опазя тайната си. — Откакто се помня си падам по него.

— Доста си вдигнала летвата.

— Как така?

— За нас, обикновените мъже — отвърща той и продължава да дъвче бонбона. — Никога няма да се изкачим на неговата висота. Така е с всичко. Реалността ти носи много повече разочарования от фантазията.

Зяпвам неугледния Спайк. В този случай има пълно право.

— И аз съм същият. Първата ми любов беше героинята от онзи стар френски филм, Бети Блу. Обожавах я. Страстна, сексапилна, францужойка. Обикновените момичета не можеха да ѝ стъпят на малкия пръст. В действителност искам ли да излизам с някаква откачалка, която си вади очите?

Усмихвам се.

— Повярвай ми — продължава той, — страстна връзка с францужойка може и да изглежда супер във филмите, но истината е, че няма нищо сексапилно в непрекъснатите кавги и изпочупените чинии и чаши.

— От собствен опит ли говориш? — питам аз и си спомням разправията му с гаджето на паркинга.

— Еманюел изпочупи всички чинии в апартамента ми. Сега ям от картонени. — Той ми се усмихва замислен и аз разбирам, че не се шегува. — Искане ми се да имам до себе си жена, с която да проведе нормален разговор, която ще ми помогне да реша кръстословицата във вестника, която ще се смее на тъпите ми шеги и ще се кефи заедно с мен, когато гледам уестърни.

— Защо тогава не излизаш с такова момиче?

— Това е добра идея — отвърща той и накланя глава на една страна, сякаш идеята му е хрумнала току-що. — Не знам. Може би защото такова момиче ще бъде истинско. А това ще означава, че и връзката ни трябва да е истинска — отвърща той, като набляга на всяка

дума и извива очи към тавана, сякаш е обзет от неописуем ужас. — Не съм сигурен дали съм готов за подобна връзка. Честно да ти призная, страх ме е. — Отправя ми глупава усмивка.

— Повече ли, отколкото да те замерят с чинии?

— Да — кима той. — Когато ме замерят с чиния, винаги мога да се наведа. Мерникът на Еманюел е гола вода.

Той ми се усмихва и ме поглежда така, сякаш очаква да кажа нещо, но откровеността, с която ми разказа за връзката си, направо ме слиса. Не очаквах подобно нещо.

И двамата мълчим и се чувстваме неловко. Обръщам се към стойката с картичките и продължавам да избирам. С крайчеца на околото си забелязвам, че Спайк ме гледа замислен.

— Може ли да ти задам един въпрос? — пита след малко той.

Поглеждам го леко намръщена.

— За статията ти ли става въпрос?

— Не, просто съм любопитен. — Не успява да откъсне парче от бонбона, затова го навира чак до кътниците си и тегли.

— За какво?

— Защо момиче като теб има намерение да прекара Нова година сама на екскурзия? — започва да дъвче шумно.

— Какво момиче съм аз?

Добре, признавам, че веднага заех отбранителна позиция, но какво пък? Досега бях „скучна и безинтересна“.

— Не исках да кажа... просто... — Той се отказва и въздъхва. — Не ми казвай. И ти като мен си репортер и пишеш статия.

Поглеждам го с досада и решавам да не го тормозя повече.

— Управител съм на книжарница в Ню Йорк — обяснявам аз и се старая да не проличи колко се гордея с това.

— Я, че това е чудесно — възкликва очарован Спайк.

Какво удоволствие само, не че ще му призная.

— Видях една обява и... — Не знам какво друго да кажа. Просто нямам желание да му обяснявам как реших да тръгна на тази екскурзия. Защо да му казвам, че се отказах от мъжете след последната си кошмарна среща и нямах никакво желание да замина с разни малки таки на по двайсет, които са тръгнали на лов за мъже, готови да участват в някое състезание „Мис Мокра фланелка“. — Стори ми се интересно — отвърщам простичко аз.

Той ме поглежда също като Стела.

— Виновни са нашите. Те са книжни плъхове. Затова и името ми е такова: Емили Бронте Хемингуей Олбрайт.

— Леле — хлъцва той.

— Знам, бая име, а?

— Не е чак толкова зле, колкото моето.

Поглеждам го любопитно.

— Наполеон Цезар Нелсън Харгрийвс — избъбря той сериозно.

— Баща ми е бил във флота. Бил е луд по военните лидери. — Откъсва ново парче от бонбона.

— Ясно — кимам аз и едва успявам да не се ухилия. — Сигурно, след като са те кръстили така.

— Аха — мляска Спайк.

— Я кажи, защо ти казват Спайк? — питам аз.

— Странно, че питаш — отвръща той, без дори да трепне.

— Чак пък странно. — Едва потискам кикота си.

— На името на... една битка — отвръща напълно сериозно той.
— Битката при Спайк.

— Говориш за прочутата битка при Спайк ли? — влизам в тон аз.

— А, значи си чувала за нея, така ли? — пита той развеселен.

— Да, в Америка няма човек, който да не е чувал за нея — кимам сериозно аз. Следва кратко мълчание. — Я ми напомни къде точно се биеха.

— Ами... — Той присвива едното си око, сякаш се е замислил.
— Беше нещо във връзка с картичките.

— Точно така, бях забравила — отвръщам аз. — Картички. Очите ни се срещат за миг и веднага проличава, че се забавляваме искрено.

— Та като каза картички. Прав си.

— Така ли? — Струва ми се изненадан.

— Да, това е хубава картичка. — Дръпвам я от пръстите му и се врътвам към касата. Битката при Спайк, как ли пък не. Щом му обръщам гръб, устата ми се разтегля в усмивка. Това му е лошото на Спайк. Може да е много готин, когато пожелае.

[1] Лейди Джуди — английската актриса Джуди Денч. — Б.пр. ↑

[2] Mais non (фр.) — но не. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Скъпи господин Макензи,
Пиша ви от Бат, Англия, домът на една от най-продаваните ни писателки! Прекарвам чудесно. Много ми се иска и вие да бяхте...

По дяволите! Не мога да напиша „с мен“ в картичка до шефа си. Изобщо нямам желание да е с мен. Въпреки че е симпатичен старец със странен вкус към папийонки и не го чувствам като шеф. Задрасквам написаното и го заменям с:

Много ще ви хареса. Дано всичко в магазина да е наред.

Щом се замислям за магазина, ме бодва тревога. Този магазин е като мое творение. Преди да тръгна, написах купища лепящи се листчета и ги разлепих навсякъде, в случай че изникне някой спешен случай, но дори така да е...

Емили, престани да се паникьосваш. Става дума за най-обикновена книжарница. Какъв спешен случай може да има, за бога? Може би ще свършат бройките на „Той не си пада по теб“.

Това се случи веднъж и аз трябваше да се разправам с цяла орда възмутени жени, но оттогава винаги осигурявам повече от достатъчно запаси. Както и да е, сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

Дъвча края на химикалката и поглеждам отново картичката. Остава още много свободно място. Какво да пиша? Господи, никога не знам какво да напиша на една картичка. Все ми се иска да е нещо забавно, весело, а накрая пиша очевидното. Същата работа е и сега. „Пиша ви от Бат, Англия.“ Че то е очевидно, че съм в Бат, Англия, защото го пише отпред на картичката. Предавам се.

ВРЪЩАМ СЕ СКОРО.

С обич, Емили

— Заповядай, миличка.

Обедно време е и аз съм се настанила в уютно традиционно кафене с тапети на стада овчици. Вдигам поглед към сервитьорката, която носи поднос, отрупан с едро нарязани картофи, панирана треска и нещо, което в менюто бе описано като пюре от грах.

— Риба с пържени картофи, нали?

Стомахът ми се обажда доволно.

— Ммм, да, благодаря.

Бързо прибирам картичката, за да направя място за поръчката, и тя поставя чинията пред мен, последвана от огромна пластмасова бутилка кетчуп и нещото, наречено оцет „Сарсън“, след което се врътва и дебелият ѝ чорапогащник прошумолява под изкуствената пола.

Вдъхвам дълбоко. Ароматът изостря още повече апетита ми и аз едва сега разбирам колко съм била гладна.

Ето ги и прочутите английски риби с картофки. Развивам ножа и вилицата от розовата салфетка и поглеждам алчно порцията. Би било невъзпитано от моя страна да не пробвам нещо традиционно, нали?

Изстисквам малко кетчуп в чинията. Това му е най-хубавото на ваканцията — изобщо не се чувстваш гузна, че не броиш калории. Същата работа като парите по летищата. Там парите не са истински пари, а калориите тук не са истински калории.

Отправлям безмълвна благодарност към Всевишния, че не съм на мястото на Стела и не ми се налага да се тъпча в символичен бански прашка, оставям вилицата и посягам към един картоф. Това е единственият начин да се ядат картофи — с пръсти — нали? Парчето е горещо, пари, но това не е в състояние да ме спре. Това са истински картофи, едри, сочни, не като тънките резенчета, които сервират у нас.

— Струва ми се, че обядът ти харесва.

Обръщам се и забелязвам, че Ърни е седнал на съседната маса и ме наблюдава. Облечен е в карирана риза с навити ръкави, под които се подават татуировки. Чете вестник.

— Ммм... ммм. — Не мога да кажа нищо друго, защото устата ми е пълна с горещи картофи.

Ърни избухва в смях.

— Разбирам, че отговорът е „да“.

Спирам да дъвча и преглъщам.

— Извинявай, но са толкова вкусни, че нямах търпение.

— Сигурно — кима той. — Само че лекарят ми е забранил да поглеждам към риба с картопки — ръмжи той и поглежда с известна гордост малкия си корем. — Поръчал съм си печен картоф, риба тон и царевица. Без масло.

Поглеждам с нескрито съчувствие.

— Ама как хубаво ухаят тези картофи.

— Искаш ли един?

Той се поколебава.

— Какво пък — прошепва той. — Един няма да ме убие.

В този момент сервитьорката донася печения му картоф и рибата тон. Въпреки че има нещо като салата за гарнитура, обядът му никак не му допада. Ърни го поглежда, руменото му лице помръква и в очите му се появява тъга.

— Защо не седнеш при мен? — предлагам весело аз. — Тъкмо ще си откраднеш някой и друг картоф. И без това са ми много, така че ще ми помогнеш.

— Как така? — пита той и извива рошавите си вежди.

— А, това е стар женски трик — признавам аз и се отдръпвам, за да му направя място. — Поръчваш си салата, но караш гаджето да си поръча пържени картофи. След това през всичкото време му крадеш от порцията, докато накрая ги изядеш всичките. Само че това не се брои. Не се чувстваш виновна. Нали си поръчала салата?

Ърни се усмихва.

— Това ще го запомня.

— Да, страшен номер. И с други неща се получава. Десерти в ресторанти, пуканки, когато сте на кино, хотдог на мач... — Премествам печения му картоф настрани и поставям чинията си в средата на масата, за да си взимаме и двамата. — Направо да не повярваш.

Ърни избухва в смях.

— Така ли постъпваш с гаджетата си в Америка?

— А, не — поклащам глава аз. — Аз нямам гадже. Не съм и омъжена.

Гребвам си пюре от грах. Има същия вкус като мексиканския пържен боб. С тази разлика, че е зелено. Честно казано, никак не ми допада. Ърни обаче е очарован.

— Не ти вярвам!

Мой ред е да избухна в смях.

— Направо невероятно — подхвърлям иронично аз.

Той гребва пюре и мляска доволно.

— Обзалагам се, че се тълпят около теб.

Спомням си как преди няколко седмици стоях на тротоара пред заведението, докато Джон, архитектът, се опитваше да си навре езика в гърлото ми.

— Случва се. — Хапвам риба и предлагам парче на Ърни. Невероятно вкусна е. Мълчим, докато се храним.

— Не си ли набелязала някой?

Сърцето ми трепва, когато си спомням за красивия непознат край катедралата в Уинчестър. Моят господин Дарси.

— Да, набелязала съм един — отвърщам аз и се старая да не се изчервявам, но така и не успявам.

— В Америка ли?

— Не, запознах се с него тук, на екскурзията.

Ърни неочаквано пребледнява и усмивката му угасва.

— Много да внимаваш — предупреждава ме той.

— Защо? — смея се аз и едва сега разбирам, че той говори напълно сериозно. — Ърни?

Той извърща поглед.

— А, нищо — мрънка той.

— Каж ми какво става? — настоявам аз.

Той се поколебава, след това въздиша.

— Не какво, а кой.

Поглеждам го учудено.

— Виж, не е моя работа да казвам каквото и да било, но не ми се иска да те наранят.

Въздъхвам облекчено. А, ясно, това са те старите с техните приказки и натрупания с годините опит.

— Физически, имам предвид...

Оставям виллицата, физически ли каза той? Мама му стара! Да не би да намеква, че сред нас има убиец? Веднага се сещам за господин Дарси. Не е възможно.

— За кого говориш? — питам тихо аз и се навеждам към него.

— За Спайк Харгрийвс, разбира се — мръщи се Ърни.

Не знам дали да въздъхна облекчено, или да ахна от ужас.

— Спайк Харгрийвс ли? — повтарям аз, неспособна да повярвам. За частица от секундата съм готова да приема думите му, след това избухвам в смях, защото твърдението му е нелепо. — Нещо си се объркал. Знам, че е пълен кретен понякога, но...

— Веднъж ме удари.

— Ударил те е? — ахвам аз.

— Счупи ми носа.

— Счупил ти е носът?

Не само че съм в шок от чутото, ами съм изгубила уменията да говоря и повтарям думите на Ърни с писклив неуверен глас.

— Случи се преди пет години, а все още не мога да дишам нормално...

Боже! Зяпнала съм Ърни, докато притиска с пръст всяка ноздра, за да ми покаже, че септумът^[1] му е завинаги увреден. Гласът му става носов и го чувам някак отдалече, сякаш съм някъде под водата, а след това единственият звук, който чувам, е бесният ритъм на сърцето си.

Спайк е ударил Ърни.

Говорим за приятния, весел човек, който е на възраст, същият Ърни, който похапва сандвичи с бекон въпреки нарежданията на лекарите, който кара с четирийсет километра в час и ми показва снимки на внуците си. Не мога да повярвам.

— Защо? — успявам да заекна най-сетне аз.

Ърни тъкмо описва как са му правили ринопластика. Поглежда ме удивен.

— Той не ти ли е казал?

— Не.

— Ухажвах майка му.

Застивам от изненада. Картофките и рибата сякаш плуват пред очите ми.

— Майка му? — повтарям аз.

По дяволите! Не мога да повярвам.

— Бях един от шофьорите в „Дейли Таймс“. Така се запознах с Айрис. На няколко пъти идва при сина си, заприказвахме се и... — Той млъква за няколко секунди. — Бяхме много влюбени. — Забелязва, че го гледам слисана и очевидно разбира погрешно реакцията ми — и увисналата челюст, и широко отворените очи, затова добавя: — И хора на моята възраст могат да се влюбят.

— Разбира се — бързам да го уверя аз.

— Това, че си на моята възраст, не ти пречи да си романтик — обяснява тъжно той.

— Знам, и аз съм романтичка — признавам от солидарност аз. — Приятелката ми Стела ми казва, че съм непоправима романтичка.

Ърни се усмихва нещастно. Не знам какво точно се е случило, но той сякаш се смали в карираната си риза, а очите му се наляха със сълзи.

— Синът ѝ прецени, че не съм достатъчно добър за нея.

Гневът ми напирва.

— Господи! Как смее? — възкликвам аз и оставям шумно ножа и вилицата. Подозирах, че Спайк е сноб, но чак толкова! Положението е много по-зле, отколкото очаквах. Неочаквано разбирам защо Мейв така ненадейно промени мнението си, след като разговаря с него. Нищо чудно, че ми се видя толкова странна. Един господ знае какви лъжи ѝ е наприказвал Спайк за Ърни. — Нямах представа. Какъв мръсник — съскам тихичко аз.

Ърни похапва замислен печен картоф и риба тон.

— Каза ми да стоя далече от нея, иначе...

— Заплашил ли те е? — Не може да бъде. Става все по-зле.

— Само че аз не устоях. Обичах я. Тогава ме удари.

— Какво? Без да си го предизвикал?

— Предизвиках го, защото бях влюбен в Айрис.

Наистина не мога да повярвам. Това е ужасно. Да набиеш човек единствено защото е влюбен. Имам желание да прасна един на негодника Спайк Харгрийвс. Можете да ми вярвате, че не съм от хората, които прибягват към насилие. Дори паяк не мога да убия, а един се е настанил в банята ми и си живее там от година и половина и ме тероризира всеки път, когато вляза под душа.

— Да си го предизвикал? Това не е предизвикателство! — провиквам се аз. — Обзалагам се, че е ревнувал, защото майка му ти е

обръщала внимание.

— Предполагам, че като син се е чувствал длъжен да защитава майка си — опитва се да го извини Ърни.

В този момент откривам, че харесвам този човек.

— Значи имаш желание да защитаваш майка си и затова се превръщаш в побойник — негодувам аз. — Та ти си два пъти по-възрастен от него.

— Не точно...

— Той е едър мъж... Как може да прибегва до насилие?

Ърни кима безмълвно.

— Отвратително.

Ръся обидни думи и се отпускам назад на стола. Наблюдавам как Ърни похапва печен картоф и се опитвам да осмисля новата информация. И като си помисля колко любезно се държах с него. А и дамите от екскурзията са решили, че е мил и приятен, без да знаят какви ги върши.

— Айрис разбра ли?

— Не. — Ърни клати глава. — Не й казах. Не исках да мисли лоши неща за сина си и да се срамува от него. Обичах я прекалено много, затова не можех да й причиня подобна болка.

Господи, Ърни наистина е свестен човек. Сърцето ми ще се пръсне от мъка.

— Измислих някакво извинение, казах, че се местя да живея другаде, че съм си намерил нова работа като шофьор на автобус. При това положение просто не можех да остана. — Той обира останалото в чинията с хапка хляб, поглежда ме и въздъхва. — Всъщност на никого не съм разказвал досега... Не искам хората да разбират, да не би да стигне до Айрис. А сега, когато видях Спайк отново — Той поклаща глава. — Реших да те предупредя, в случай че си решила да започнеш връзка с него...

— О, не. Господи, не е това — протестирам възмутено аз.

— Ще те помоля да не разказваш на никого. Правя го единствено заради Айрис, за да не й причинявам мъка. А и не искам нови неприятности със сина й — обяснява притеснен той.

— Разбира се, че няма да кажа нито дума — обещавам аз. Пресегам се през масата и стискам ръката му. — Съжалявам, Ърни.

— Знам.

Поглеждам стария човек. Шокирана съм. Напълно шокирана. Никога досега не бях чувала по-ужасна история. Просто не знам какво да кажа. Слисана съм.

— Няма ли да ядеш повече, миличка? — Розовобузестата сервитьорка е застанала до мен и ме наблюдава любопитно.

Поглеждам обяда си. Рибата и картофките са изстинали, а аз почти не съм хапнала. Пюрето не прилича на нищо. След всичко, което чух, напълно забравих, че съм гладна.

— Тъъ, не... благодаря — успявам да изпелтеча аз. — Загубих апетит.

В този момент кафенето ми се струва тясно, задушно, усещам пристъп на клаустрофобия и нямам търпение да си тръгна. Мислите ми са в пълен хаос. Просто не знам какво да кажа.

Измрънквам някакво извинение към Ърни, оставям пари на масата и изскачам навън. Кучешки студ е. Поемам си въздух няколко пъти и се опитвам да прочистя мислите си. Само че те непрекъснато се връщат към Спайк. Невероятно е колко много го мразя. Едва ли някога съм мразила друг човек повече.

[1] Септум — преграда на носа. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След вечеря екскурзоводката ни е планирала „Тематични разговори за Джейн Остин“, но аз пропуснах „събитието“ и си легнах. От една страна, едва държах очите си отворени и дори не стигнах до десерта, от друга, защото започвам да разбирам, че макар да съм страхотен фен на Джейн Остин, има фенове и фенове.

Подпирам се на възглавницата си и започвам да чета. По-точно казано, въобразявам си, че чета, истината е, че зяпам страницата и не спирам да мисля за днешния следобед. Тайната на Ърни направо ме разби и все още не мога да повярвам.

Спайк да набие Ърни!

Как е възможно да е такъв кретен и да постъпи така долно със симпатичния възрастен човечец, който не може да се защити?

Колкото повече мисля, толкова повече нещата се връзват. Спомням си как Спайк реагира, когато видя Ърни за пръв път, спомням си и странното държание на Мейв след интервюто със Спайк... Знам, че Спайк има гаден характер, защото го чух да крещи на приятелката си още първия ден на паркинга. Но чак да удари човек и да му счупи носа? И то единствено защото въпросният човек е бил влюбен в майка му.

Господи, та това е отвратително. Той е същият като негодниците в книгите. Все едно, че се бе разиграла велика шекспирова трагедия. Представете ли си, Айрис и досега е убедена, че Ърни я е изоставил, а той я е обичал и я е защитил, като не ѝ е позволил да научи истината за сина си.

Очите ми парят от сълзи. Толкова е тъжно. Идва ми да ревна с глас.

Може и да ревна, след като прасна един на Спайк. Обзета от заслепяващ гняв, аз си поемам дълбоко въздух. Успокой се, Емили, просто се успокой. Обещах на Ърни да не издавам пред Спайк, че знам какво се е случило. Затова по време на вечеря се държа любезно, сърдечно, усмихвам се на смешките му и подавам соса. Господи, колко

ми е трудно. Можете да ми повярвате, че едва се сдържах да не излея горещия сос върху тениската му. Накрая все пак устоях. Докога ли ще ми стигнат силите?

Потискам изкушението да скоча от леглото, да отида до другия край на коридора в стаята на Спайк и да го лепна за стената, както става във филмите, където доброто ченге сгащва мръсника. Грабвам „Гордост и предразсъдъци“ с надеждата четенето да ме успокои. Това ми напомня, че утре трябва да пусна имейл на господин Макензи и да му съобщя, че са ни докарали дефектна пратка. След като се върнах от катедралата Уинчестър, проверих внимателно, за да съм сигурна, че празните страници не са ми се привидели, но те все още си бяха празни. Очевидно е станала грешка при печата. Добре че забелязах, мисля си аз.

Всъщност забеляза я господин Дарси, по-точно казано, тайнственият мъж, който се нарича господин Дарси. Ето го отново. Представям си го. Той е висок, мургав и невероятно готин. Умът ми веднага препуска към вчера следобед, когато седях на пейката пред катедралата. Чувам гласа му, усещам аромата на парфюма му, усещам топлината на тялото му. Сега вече съм спокойна, хормоните ми не вилнеят и случката ми се струва сюрреалистична, макар да не мога да си спомня някога да ми се е случвало нещо по-истинско.

Нека бъдем честни, цялата тази работа намирисва на „Кейт и Леополд“^[1], съгласни сте, нали?

Изключвам, че аз изобщо не приличам на Мег Райън и моят човек е много по-сексапилен в старинните одежди от Хю Джакмън. Аз може и да намеря разумно обяснение за празните страници, но не мога да кажа нищо смислено за господин Дарси.

Сгушвам се под одеялата и насочвам вниманието си към книгата. Все още съм на първата част, където Елизабет се е запознала с Уикъм, готиния рус военен. Всички си падат по този тип, включително и тя. (Господи, кажете, не е ли „падам си“ най-свежият лаф на този свят? Кат ме научи на него и той ми допада много повече от „хлътнала съм по“.) Както и да е, става въпрос за разговора, в който Уикъм разказва на Елизабет, че Дарси бил негодник, който му измъкнал наследството с измама.

... Поведението му към мене е възмутително, но аз бих му простил всичко, само и само надеждите на баща му да не бъдат опропаствени, а паметта му — опозорена.

Господи, страхотен актьор е, нали? Продължавам да чета бързо нататък, за да стигна до реакцията на Елизабет.

— Това е невероятно! Той заслужава да бъде изобличен публично.

— Все някога ще бъде, но не от мен. Докато пазя спомена за баща му, не мога да си позволя да го изложа. Елизабет изпита уважение към чувствата му и в този момент той й се стори по-красив от всякога.

Много обичам Елизабет, но понякога е кръгла глупачка. Въобразява си, че умее да преценява хората, че през повечето време е права, а понякога напълно обърква нещата. Уикъм е страхотен гадняр, а тя му вярва сляпо. Как е възможно да е толкова сляпа? Как може да се остави да бъде така заблудена?

Никога не съм си представяла, че господин Дарси може да е толкова лош. Въпреки че не го харесвам, мнението ми за него никога не е било толкова крайно. Предполагах, че като цяло изпитва презрение към хората, но не съм подозирала, че може да падне до подобна злонамерена отмъстителност, до такава несправедливост и безчовечност!...

Обзема ме възмущение. Тя дори не успява да прецени Дарси. Той е човек на честта. Като че ли би се принизил да направи подобно нещо!

Умората започва да ме притиска и аз поглеждам будилника. Господи, минава два след полунощ. Трябва да поспя, но знам, че

заради часовата разлика ще се събудя по никое време, както ставаше през последните две нощи. Отново се прозявам. Така, стига толкова...

Посягам към нощното шкафче и вадя малко шишенце. Донесла съм си приспивателното, което пазя още откакто ми извадиха мъдреца. Не ми е приятно да го пия, но то няма да ми навреди и със сигурност ще ме нокаутира. Ставам от леглото, шляпам боса към банята и си донасям чаша вода, а на връщане забелязвам, че не съм дръпнала завесите. Дръпвам ги плътно, лягам си и лапвам хапчето. Глътвам го с малко вода, след това се сгушвам под завивката.

Ммм. Лека нощ. Сладки сънища...

Сигурно съм заспала веднага, защото в следващия момент чувам яко дрънчене по прозореца.

Дан-дан-дан-дан-дан.

Иха! Толкова е силно, че ме хваща страх да не се счупи стъклото. Отново се сгушвам под тежката завивка. Добре че не съм отвън.

Само че най-неочаквано настъпва тишина. Я, странна работа. Сигурно е някоя от онези шантави бури. Ето че отминава, решавам аз, свивам се и гушвам неудобната възглавница.

Сега поне ще се наспя.

Дан-дан-дан-дан-дан.

Скачам. По дяволите! Пак ли се започва? Само че този път ми се струва още по-силно.

Обзета от любопитство, аз отмятам завивките и ставам от леглото. Стаята ми е леденостудена и въпреки че съм с бархетна пижама, потрепервам, докато отида до прозореца. Притискам нос към стъклото и се вглеждам в тъмното. Сякаш имаше буря, а сега вече...

Та това е господин Дарси!

Сърцето ми трепва, когато го забелязвам в храстите под прозореца си. Мярвам бялата му риза, след това той отново потъва в сенките. Потривам очи, за да се уверя, че не ми се привиждат разни неща, и ги отварям отново — тъкмо навреме, за да видя как гребва шепа чакъл от алеята и я мята по прозореца ми. В този момент ме вижда и застива на място.

— Чакай малко — нареждам му аз и дръпвам прозореца. Той е заял заради дебелия пласт боя и отказва да се помръдне. По дяволите!

Сърцето ми бие до пръсване. Давам му знак, че ще изляза, след това се втурвам, за да си обуя дънките и пуловера — розовия лъскав пуловер, който така хубаво подчертава тена ми — и бързам надолу. Господин Дарси ме чака. Направо не е за вярване.

Всъщност това е просто чудесно. От вчера в катедралата просто не знаех нито как, нито кога, нито къде ще го видя отново. Просто знаех, че ще се срещнем.

Измъквам се навън и той се показва от сенките. По-висок е, отколкото го помня, но си е все така готин. Гърдите ми се стягат и аз усещам силна възбуда.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин — подхвърлям небрежно аз.

Господин Дарси ме поглежда недоумяващо.

— Това е просто лаф — обяснявам аз и се усмихвам предпазливо. Застанала съм срещу него на чакълестата пътека и се чувствам много неловко.

— А, ясно. — Той кима, макар да е повече от очевидно, че изобщо не му е ясно.

Следва мълчание, двамата с него се гледаме и никой не проговаря.

— Как разбра къде да ме намериш? — Знаех си аз, че любопитството ще надделее.

Той си сваля шапката и прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Не съм съвсем сигурен — признава той. — Разхождах се покрай вашия хотел и ви видях на прозореца. Прииска ми се да привлека вниманието ви... — Той млъква и навежда глава. — Моля ви да извините нетактичността ми.

Толкова е възпитан и внимателен, че започвам да се разтапям.

— Прощавам ти — отвърщам аз шеговито.

Той ме поглежда с умислените си очи.

— Искате ли да дойдете с мен?

Господи, той наистина е чудесен!

— Разбира се — усмихвам се аз.

Хващам го под ръка и усещам тръпка, която ми стига чак до слабините. Нямам представа дали става въпрос за феромони или за най-обикновена старомодна похот, но той е просто невероятен.

— Къде отиваме?

— До езерото — отвърща убедено той.

Езеро ли? Ставам нетърпелива. Имам чувството, че ще се получи много по-добре, отколкото, на която и да е първа среща, на която съм ходила.

Тръгваме бавно. Наоколо е толкова спокойно. Сякаш целият свят е заспал и единствените будни сме двамата с господин Дарси. Тази вечер има пълнолуние и всичко е обляно в млечна белота. Сякаш сънувам, казвам си аз и го поглеждам тайничко, за да се убедя, че е все още до мен и не е изчезнал като дим, не се е превърнал в тиква или нещо подобно.

Все още е тук.

Плъзвам очи по стиснатата челюст, римския нос, тъмните очи, които гледат право напред, белотата на ризата му, която изпъква дори на светлината на луната. Усецам топлината на тялото му. Все още нещо не се връзва. Господин Дарси не би трябвало да е истински. Въпреки това...

Без да ме поглежда, той, изглежда, е усетил, че го наблюдавам, и покрива ръката ми със своята. Странното е, че господин Дарси ми се струва по-истински от всички мъже, с които някога съм излизала.

Не знам за колко време се стига до езерото. Времето сякаш се размива и аз не го усещам как минава. Езерото пред нас прилича на бледо сребристо петно. Господин Дарси се навежда, вдига камък и го мята към водата, аз го наблюдавам как отскача по повърхността веднъж, два пъти, три пъти, четири, пет пъти, а след него плъзва лунната пътека.

— Я да видим колко можете да направите — обажда се той и ми подава камък.

Смея се и обяснявам, че не мога.

— Нито веднъж — пъшкам аз, когато камъкът ми пада във водата и потъва.

— Пробвайте отново. — Подава ми нов камък, застава зад мен и обвива пръстите ми със своите. — Ето така.

Усецам, че дъхът не ми достига.

— Разбрах — прошепвам аз и усещам топлия му дъх по врата си, стегнатото му тяло зад моето. Господи, няхах представа, че мятането на камъни може да е толкова весело и забавно.

Оставаме така известно време и господин Дарси открива стара лодка с гребла под плачещата върба, качваме се и стигаме чак в средата на езерото. Не мога да повярвам, че се случва. Имам чувството, че съм попаднала в сцена от романтичен филм — нали се сещате, онези сантиментални моменти, които са придружени от песен на Coldplay — само че в моя случай саундтракът е плискането на водата около веслата.

В този момент господин Дарси престава да гребе, вдига глава и посочва:

— Това е Орион.

Вдигам очи към кадифения мрак и проследявам точиците светлина. Приличат на милиони малки диаманти. Никога досега не бях успяла да различа някое съзвездие, но този път то се вижда съвсем ясно, виждам ловеца и пояса му. Обзема ме радост и изведнъж ми хрумва, че макар да нямам представа какво става и да не мога да намеря никакво обяснение, в момента се чувствам великолепно и нищо друго не ме интересува.

— Ще ти призная, че съм мечтала да преживея подобен момент — шепна аз. — Искях да те срещна.

Отговор няма и аз отдръпвам очи от небето и поглеждам господин Дарси. Той ме наблюдава с напрегнат поглед и очевидно не смята за необходимо да каже каквото и да било. Усещам как по гърба ми пробягва тръпка. Господин Дарси е напълно различен от останалите мъже, с които съм излизала — свикнала съм с тъпите им шеги, с нищо незначещите приказки и какви ли не измишльотини, но мъжът до мен е просто невероятен.

Ако можех да открия дори едно нещо, заради което да критикувам господин Дарси, щях единствено да кажа, че е прекалено невероятен, казвам си аз, започвам да се притеснявам и извърщам очи. Това романтично поведение е прекрасно, той е много красив както е смръщил чело, истински мъж с тежест.

Не че не обичам мъжете с тежест. Нищо подобно. Хубаво е мъжът да има тежест. Особено след като някои от идиотите, с които съм излизала, се заливат от смях, когато пръднат и не могат да останат сериозни дори за минута. Е, от време на време е хубаво да поразпуснеш. Малко празни приказки за какво ли не — може да е за

текущите събития, клюки за знаменитости, какво дават по телевизията. Може би дори да оплуюеш някой от участниците в „Америкън айдъл“.

Говоря пълни смехории. Това е господин Дарси. Той не знае какво са това празни приказки; той обмисля всяка дума, преживява всичко, което се случва, а където и да мине, пулсът на жените се ускорява. Нали затова съм влюбена в него!

След малко той ни връща на брега, подава ми ръка като истински кавалер и аз слизам от лодката. Двамата заедно поемаме към града. Преди да се усетя, сме отново пред хотела и господин Дарси заявява:

— Не бива да ви задържам цяла нощ.

Напротив, можеш да ме задържиш колкото искаш, нашепва гласчето в главата ми, ала аз само кимам и му се усмихвам. Честно казано, тази вечер ме остави в нещо като транс.

— Лека нощ, Емили — покланя се любезно той.

Няма никаква целувка за лека нощ. Бодва ме разочарование. Какво да се прави? Ама и аз какво очаквах? Той е джентълмен, нали не си забравила?

— Лека нощ, господин Дарси — наблягам аз на името му. Той ме изчаква да се изкача по стълбите и да извадя ключа от джоба си. Пъхвам го в ключалката и отварям вратата. След това се поколебавам. Не мога да вляза в хотела просто така и да хлопна вратата, да го оставя да изчезне в нощта, без да знам какво ще стане. Просто не мога.

— Кога ще те видя отново? — питам аз и се врътвам към него.

Гласът ми е напрегнат и писклив. Нищо не става от мен. Въпреки това трябва да го попитам.

Той тъкмо е поел нанякъде, спира под уличната лампа, обръща се напълно спокойно и отвърща загадъчно:

— Скоро.

[1] „Кейт и Леополд“ — филм с участието на Мег Райън и Хю Джекман, в който героят попада от осемнайсети век в съвременното. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Събуждам се рано на следващата сутрин.

Скоро.

Това пък как да го разбирам?

Опитвам се да разбера, лежа в леглото и гледам към тавана. Думата е заредена с толкова много разочарование. Тя е толкова относителна. Толкова двузначна. Всеки може да я разбере както си поиска. Може да означава десет минути, както когато казвате „Ще съм готова след малко“, но също така може да означава няколко седмици или няколко дни, както когато казвате „Доскоро“. Нали казах на леля Джийн, че ще се видим в най-скоро време, а това беше миналата Коледа.

Браво!

Мръщя се и се обръщам по корем, за да заровя глава във възглавницата.

Ама той не можа ли да каже нещо по-точно? Какво толкова, ако кажеш довечера, за бога?

Според мен думи като „скоро“ не трябва да бъдат употребявани, когато става въпрос за любов и романтика и сърдечни вълнения. Трябва да бъдат строго забранени. В противен случай ще прекараш половината си живот в чакане на това „скоро“.

Или пък ще си лежиш по корем в леглото и ще си задаваш подобни въпроси.

По дяволите!

Дразня се от себе си, защото правя точно това, което си казах, че няма да направя никога повече, когато става въпрос за мъж — който и да е мъж, не говоря конкретно за господин Дарси, — поемам си дълбоко дъх няколко пъти, както правим в часовете по йога (което е и единственото упражнение, което правя успешно в часовете) и се стягам.

Точно така, решавам аз. Всичко това ще бъде забравено. Голяма работа. Ще се видя с него, когато се случи. Отново си поемам дъх.

Виждате ли, всичко си идва на мястото.

Чувам, че телефонът ми тихо звъни.

Господи, ами ако е той!

Вдигам рязко глава и пред очите ми изплуват черни точки, въпреки това се хвърлям към леглото. Трескаво ровя в чантата си, която се оказва затрупана от дрехи, измъквам я, пъхвам вътре ръка и прехвърлям всичко, което прилича на телефон. По дяволите, сега ще спре да звъни, ще...

Намерих го.

— Ало... добро утро — започвам аз и снишавам глас с няколко октави. Опитвам се да говоря спокойно и прелъстително.

Вместо това гласът ми звучи като на брат ми.

— Емили, ти ли си?

— Здравсти, Стела — отвърщам с престорена веселост аз и се тръшвам обратно на възглавницата.

Господи, каква съм глупачка. Къде ми е акълът? Естествено, че не е той.

— Какво става? — питам аз и се опитвам да скрия разочарованието си.

— Може ли да ти кажа нещо важно?

Сърцето ми натежава. Много добре знам какво следва.

— Мъжете са пълни смрадливци!

Стела ми звъни, за да си изплаче мъката. Не иска да си говорим. Не я интересува как прекарвам и какво съм видяла. Дори не желае да чуе съветите ми.

Не, Стела е просто подразнена. (В този случай са мъжете, въпреки че в миналото сме обсъждали и въпроси като „тъпото джавкащо чихуахуа на съседите, дето не ме остави да мигна“ или „Как е възможно чаша чай да струва три долара в кафенето, след като пликчето струва нищо и никакви десет цента?“)

— Тази вечер трябваше да се видя със Скот, а той ме разкара...

Не е нужно да казвам каквото и да било. Важното е да слушам, без да я прекъсвам, освен обичайното „аха“ или „сериозно“ в подходящите моменти.

Както например сега.

— Сериозно?

— Да, можеш ли да повярваш? Разбрахме се довечера да излезем на вечеря — щеше да ме води в някакъв готин ресторант на Плая дел Кармен, — но изобщо не ми се обади...

Изправям се, измъквам крака изпод одеялата и се опитвам да си събера мислите. Не съм от хората, които щом скочат от леглото, ококорват очи и навирват опашки.

— Помислих си, че няма да остана в стаята си и да се тръшкам заради някакъв си...

— Аха.

Прозявам се безшумно и поглеждам часовника си. Пак ставам точно десет минути преди края на закуската. Трябва да се приготвя.

Втурвам се в банята, подпирам лакти на мивката и се вирам в отражението си в огледалото. Олеле! Гледката е ужасна. Много ми се иска да кажа, че светлината е виновна (сигурно всички електротехници на този свят са мъже, защото нито една жена не би инсталирала толкова ярка светлина, насочена право в очите ти), но май така си изглеждам. Нищо чудно. Почти не съм спала.

Нямаше работа да обикаляш улиците на Бат в малките часове заедно с господин Дарси.

При спомена усещам как в гърдите ми се разлива топлина.

— Затова тръгнах с Беатрис за „Амиго“ да потанцуваме...

Решавам, че е време да напомня за присъствието си.

— Сериозно?

— Точно това направих! — възкликва тя.

Внимателно завъртам кранчето за студената вода и мокря кърпата си. Едно от правилата, когато слушам Стела, е, че трябва да й отделя цялото си внимание. Нищо че може да ме прекъсва в особено важен момент. Щом тя иска да говори, значи трябва да зарежа всичко останало. Не ми е позволено да върша каквото и да е друго.

— Сложих си новите невероятни панталони, онези със сребърното райе отстрани, а на циците си сложих страхотния саронг, дето го взех от Чайнатаун. Получи се страхотен топ...

След като съм си натискала лицето, започвам да си мия зъбите. Хм, тук вече може да ме хване.

Изстисквам малко паста и се опитвам да си измия зъбите със затворена уста. Получава се. Въпреки че пастата се пени прекалено много.

— Аха... аха... — продължаваш да муча аз с пълна уста.

— Както и да е, двете с Беа бяхме в клуба и си пийвахме маргарити...

Плюя в мивката и се отказвам да си изплакна устата, за да опазя приятелството си. Засега всичко върви добре. Ако продължавам с това темпо, ще успея да сляза на закуска.

— Познай кого видях!

Първо трябваше да се изпишкам.

— Скот! — изписква тя в слушалката.

— Сериозно?

Защо винаги ми се пишка в най-неподходящите моменти? питам се аз и си спомням деня, когато ми се допишка в автобуса и подслушах разговора на Спайк. Дали да не започна да пия сок от боровинки или грейпфрут, нали казват, че били много добри за пикочния ти мехур.

Тихо вдигам капака на тоалетната чиния. Мускулите ми може и да са като от стомана, но този път няма начин да стискам. Само за пет секунди нуждата да си свърша работата е вече неудържима. Моят мехур е като истинско ферари.

— Заварих го там с цяла сюррия момичета. Беше там, представяш ли си? Кълчеше се на дансинга.

— Сериозно? — Тихичко започвам да развивам ролката тоалетна хартия, като внимавам да не вдига шум и да не ме издаде.

— Сериозно! — провиква се тя. — Висяха му на врата, той не спираше да ги опипва, а аз за малко да не го видя покрай всичката пяна.

Пускам тоалетната хартия в тоалетната, за да съм сигурна, че няма да има много шум.

Нали се сещате, че не ми се случва за пръв път да пишкам, докато говоря по телефона.

— Затова отидох при него и му плиснах маргаритата в лицето. Знаем какво ще кажеш, Ем...

Ами? Защото аз не знам, мисля си безмълвно, сядам на кенефа, поредната дума, която научих от Кат.

— Жалко за хубавата текила, но бях невероятно ядосана...

Аз пускам едно съчувствено „аха“.

— Гадина мръсна!

Този път се обаждам по-ентузиазно:

— Аха.

— Копеле!

Следва изпълнено с омраза „аха“.

— Скапаняк!

Накрая ѝ пробутвам едно енергично „аха“, което има за цел да ѝ вдъхне увереност.

Невероятно е какво можеш да постигнеш с интонация.

— Загубеняк! — продължава тя, накрая уточнява: — Всъщност той не е загубеняк, нали? — заявява сухо тя — Той е богат, красив, постига успехи и в момента се кефи, защото участва в оргия.

Изпишквам се и ставам. В този момент се сецам, че не трябваше...

— Господи, каква съм глупачка — добавя тихо тя и аз забелязвам, че гласът ѝ трепери. — Бях се захласнала по него. Реших, че наистина му харесвам.

Следва мълчание и я чувам как подсмърча. Мой ред е да заговоря.

— Ти наистина ли го харесваше? — питам тихо аз.

— Да. — Тя подсмърча отново, този път по-шумно и аз си я представям как седи на леглото в хотелската си стая и попива сълзите си с китайския саронг. — Беше малко арогантен... — тя млъква, обзета от съмнения.

За пръв път признава, че Скот може и да не е бог, за какъвто го мислеше, затова аз използвам възможността.

— Само малко ли? — пробутвам ѝ аз. Чувствам се като Харви Кайтел в онзи филм с Кейт Уинслет — нали го помните, онзи, в който тя беше в някаква секта и той трябваше да я убеди да ги зарече.

— Ммм — мънка тя и продължава да подсмърча в саронга, но вече усещам, че се замисля. Следва кратко колебание, а след това заявява: — Разправя ми за премиите си, как тази година бил изкарал истинско състояние на компанията си, затова очаквал огромен бонус...

— Сериозно? — питам аз и се старая да звуча изненадана.

— Абсолютно — отвърща, сякаш и тя е изненадана. — Да не говорим, че не спря да размахва платинената си кредитна карта „Амекс“...

— Тъпак — поддържам я аз. В момента трябва само малко да я подкрепя и тя ще каже каквото има като лавина. — Ами дрехите му?

— питам я аз и стискам палци.

— Господи, не ми казвай, че съм забравила да ти кажа за дънките му — провиква се тя.

Бинго! Готово. Сега ще разбие напълно вкуса му. Магията е развалена.

— Бяха с подгъв!

Не разбирам какъв е проблемът да си с подгънати дънки, но очевидно според Стела това е по-зле, отколкото да си сериен убиец.

— Освен това имаше колан с огромна сребърна тока. — Тя вече крещи. — Ем, беше ужасно. — Тя отново рева: — Господи, къде ми беше умът? Бях толкова впечатлена... — Тя млъква и въздиша. — Беше толкова забавен — признава накрая.

— Падаме си по големите вълни, но по някое време започва да ти прилошава от тях.

Стела избухва в смях.

— Благодаря, Ем.

— Защо ми благодариш?

— Задето ме изслуша.

— Винаги съм насреца. — Потискам поредната прозявка.

— Леле, ама аз нямам никаква представа кое време е там. Да не би да съм те събудила?

— Да... нещо такова... снощи малко позакъснях. — Грабвам лъскавия розов мохерен пуловер от пода, където го хвърлих снощи, и го навличам през глава. Мирише на нощ, на дим и на него.

— Чакай да позная. Играла си на домино — шегува се тя.

— Не, бях с един мъж.

Ето, казах го.

Следва пълно мълчание. Оказва се, че тя не намира сили да реагира.

— Мама му стара! — писва тя, след това повтаря „Боже“ безброй пъти (а аз използвам момента да пусна водата в тоалетната и да си измия ръцете). Най-сетне ахва. — Да не би да си била на среща?

Замислям се. Досега не ми се струваше, че е среща, но...

— Да... може и така да се каже.

— Не мога да повярвам! — ахва тя.

И аз не мога — мисля си аз, докато се реша и оглеждам отражението си. Спомените от снощи ме връхлитат. Двамата вървахме

хванати под ръка, хвърляхме камъни, гребяхме в езерото, гледахме звездите... Снощи ми се струваше невероятно, но сега звучи доста банално.

— Не мога да повярвам, че не си ми казала веднага.

Можех ли да взема думата от нея?

— Разкажи ми за него — настоява Стела.

Естествено. Сега ще започне да разпитва за подробностите. Как не се сетих? В този момент вече съжалявам, че ѝ казах.

— Малко е сложно...

— Не ми казвай. Сецям се. Той е женен — прекъсва ме тя.

— Разбира се, че не е — сопвам се аз.

— Колко съм глупава, аз съм омъжена — смее се тя презрително.

— Какъв тогава е проблемът?

По дяволите! Откъде да започна? Той е герой от книга и в същото време е съвсем истински. Срецали сме се два пъти, но той всеки път изчезва нанякъде и аз никога не знам дали ще се появи отново. Освен това е безкрайно известен и всяка жена иска да излезе на среща с него. Да не забравяме, че живее в Ню Йорк, а той — в Англия, при това преди около двеста години.

Объркано ли звучи?

И аз съм объркана.

— Това е връзка от разстояние — обяснявам аз, като се опитвам да подберам много внимателно думите си.

— Връзка ли? Това вече ми се струва сериозна работа — заявява впечатлената Стела. — Откога го познаваш?

— Той е първата ми любов.

Не можете да отречете, че съм откровена.

— Ти майтапиш ли се с мен? — възкликва тя, след това избухва в смях. — Чакай малко. Да не би да ми говориш за Алън Бейтмън? Не беше ли онзи тип, който ти дърпал опашката?

— Не е той! — възмуцавам се аз, след това започвам да се колебая. Дали да ѝ кажа? От една страна, много ми се иска, от друга, помия разговора ни в Ню Йорк. Нали тя настояваше, че господин Дарси не съществува. Може би ако ѝ обясня за неочакваната среща, за празните страници в книгата, за вестника, за самия господин Дарси...

Стига, Емили. Я се чуй. Тя никога няма да ти повярва. Не можеш да я виниш. Ти самата все още не вярваш, а видя всичко със

собствените си очи.

— Кой е той? — настоява подозрително Стела — Как се казва? Ако не й кажа истината, какво да й кажа? Нямам никаква представа. Нямам желание да я лъжа, но...

— Ами... — Връщам се в банята и забелязвам картичката, която Спайк избра вместо мен. Все още е на тоалетката. Все още не съм я дописала. Разсеяно я грабвам и я обръщам. На гърба й пише „Матю Макфейдън в ролята на Фицуилям Дарси“.

— Фицуилям — казвам аз.

— Не, питам те какво е първото му име — продължава тя.

— Това му е първото име.

— Що за шантаво име? — отвръща тя. — Готино е — добавя решително.

Обзема ме странно облекчение. Той получи одобрението на Стела.

— Виж сега, сладурче, много ми се иска да ми разкажеш още, но трябва да си лягам. Почти три сутринта е, а ако не се наспя, няма да съм красива. Да не говорим, че роумингът ще ме докара до фалит. Ти имаш ли представа колко струват международните разговори на минута?

— Много — отвръщам облекчено аз. Добре че няма да има повече неудобни въпроси.

— Кълна ти се, че този разговор ми струва колкото чифт обувки „Прада“.

Настанявам се на края на леглото и навличам чорапите и ботушите.

— Добре, лягай си. Следващия път аз ще ти се обадя. Мой ред е.

— Добре. Чао. Целувам те.

— Тук е сутрин. Ставам.

— Както кажеш. — Тя се смее сънено. Тъкмо когато си казвам, че съм успяла да се измъкна, тя се усеща. — Чакай малко. Как е възможно да е връзка от разстояние, след като си била с него снощи? Нищо не разбирам. Нещо не се връзва.

Усмиввам се хитро.

— Вече ти казах, че е доста сложно.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Нещата стават още по-сложни.

По-късно следобед, след като прекарах по-голямата част от деня в обиколки на забележителности, включително и магазин, в който изработваха надписи с мастило (оказа се доста интересно, но цялата станах на мастилени петна), се връщам към хотела с Мейв и похапвам топли печени кестени, които си купих от някакъв тийнейджър с ръкавици без пръсти.

Станало е още по-студено. Върхът на носа ми е замръзнал, не чувствам пръстите на краката си, въпреки че съм с два чифта вълнени чорапи. Въздухът е леден, прорязва ме всеки път, когато си поема дъх, мирише на зима, на дим и на кръчми. Минаваме покрай една, вратата се отваря, група чиновници излизат навън и се заливат от смях.

Сигурно са обърнали поне по шест халби, казвам си аз, докато ги наблюдавам как се клатушкат, прегърнати през раменете, навили на вратовете си гирлянди, също като сребърни и златни вратовръзки.

— Много обичам това време на годината — прошепва Мейв. — Нова година сякаш носи магия, нали?

Стряскам се, защото съвсем съм забравила.

— Нова година — прошепвам аз. — Леле, ама аз забравих.

— Забравила ли си? — повтаря слисаната Мейв. Поглежда ме невярващо. — Ама довчера е балът.

— Господи, разбира се, че е довчера — ахвам аз. — Изгубих представа за времето покрай часовата разлика и пътуванията...

И срещите с господин Дарси, мисля си аз и отново се сецам за снощи. Само преди няколко часа вървах с него по този площад и нямаше жива душа. Истинска магия. Сърцето ми пърха развълнувано и аз заравям нос в белия копринен шал, който непрекъснато нося. Вдъхвам нежния аромат.

— Разбира се — кима Мейв, макар да няма никаква представа. — Много е трудно, когато семействата са разделени. Понякога ми се иска да забравя за празника. — Тя гали ръката ми, за да ми вдъхне

увереност, а лицето ѝ е като на стар, мъдър бухал, скрито зад огромните очила.

Тъкмо се каня да ѝ кажа, че греша, че съм много доволна, че не съм със семейството си, когато осъзнавам, че тя говори за себе си.

— Семейството ти в Ирландия ли е? — питам любопитно аз. Не искам да реши, че прекалявам с въпросите. От онзи ден, когато ми се сопна в автобуса, много внимавам да водя с нея сравнително неангажиращи разговори, затова решавам да не споделям с нея онова, което Ърни ми каза. От една страна, ми се иска тя да е наясно, но, от друга, се страхувам да я намесвам. Знаете, че вестносецът често го отнася. Освен това той ме накара да обещава, че няма да казвам. Но все си мисля, че Ърни и Мейв щяха да са чудесна двойка.

— А, само брат ми Пади е там, но ще прекара Нова година на вилата на дъщеря си в Испания...

Усмивва се ведро, докато говори, но в очите ѝ се таи тъга. Още от самото начало си мисля, че Мейв е неомъжена или вдовица. Тъкмо затова гледа така тъжно, все едно скърби за някого, решавам аз и поглеждам безименния ѝ пръст. Знаем, че досега не носеше пръстен, но може...

— Никога не съм се омъжвала — обяснява тя, когато забелязва погледа ми.

— Не исках да...

Мейв забелязва неудобството ми и бърза да ме успокои:

— Всичко е наред, миличка, хората често ме питат.

— Никога ли не си искала? — любопитствам аз.

Тя се поколебава за момент, сякаш мисли за нещо друго, след това заявява спокойно:

— Просто не се получи.

Натъпква ръце в джобовете на семплото си вълнено палто и сочи група деца, които правят снежен човек на площада.

— Господи, виж ги само! Нали са чудесни?

С това разговорът ни приключва и ние спираме за малко, за да ги погледнем, увити в пъстри шалове и вълнени ръкавици, лицата им грейнали от възбуда, докато поставят копчета за очи и морков за нос. Разговорът ни щеше да мине на съвсем друга тема и аз щях да забравя напълно, но се обръщам към нея и забелязвам тъгата в очите ѝ, която

усмивката не успява да скрие. В този момент разбирам, че Мейв крие нещо от мен. Просто не знам какво е.

Решавам, че трябва на всяка цена да разбера.

— Какво има, Мейв? — питам невинно аз.

Тя не отговаря и продължава да гледа напред, но аз забелязвам как мускулите на челюстта ѝ се стягат. Обзема ме съжаление. По дяволите! Защо ми трябваше да я питам? Изобщо не трябваше да се обаждам. Какво ми влиза в работата?

— Виж, много се извинявам — бързам да замажа положението аз. — Не е моя работа...

— Имах дъщеря.

Млъквам.

— Бях на осемнайсет. Тя бе най-прекрасното създание, което съм виждала. Кръстих я Орла — продължава тя в минало време. — Позволиха ми да я подържа няколко минути, след това ми я взеха.

Притиска ме тъга. Господи! Това ли било? Значи затова е толкова тъжна. Мейв е имала дъщеричка, която е починала. Ужасно!

— Няма ден, в който да не мисля за нея.

Поглеждам Мейв. Очите ѝ са пълни със сълзи и на мен ми се иска да кажа нещо, с което да я успокоя, но просто не знам какво. Всички изтъркани лафове ми се струват напълно неподходящи. Тя е събрала в себе си огромна мъка. Дори не мога да си представя какво е преживяла.

— Питам се къде ли е, какво прави, дали има свои деца — продължава Мейв. Говори бързо, сякаш разказва на себе си.

Започвам да се обърквам.

— Тя пораснала ли е?

Мейв кима.

— Тази година е навършила трийсет и седем.

— Мислех... стори ми се, че... — млъквам.

— Че е починала ли? — довършва вместо мен Мейв и се усмихва тъжно. — Не — клати глава тя. — Дадох я за осиновяване. Аз бях тази, която умря в този ден. — Тя ме поглежда в очите, забелязва, че не разбирам, и добавя тихо: — Умрях в мига, в който я отнесоха.

В този момент всичко ми става ясно. Тъгата, която забелязах у Мейв още от самото начало, усещането, че скърби за нещо, е било заради дъщеря ѝ, не заради нея.

— Дадох я. Звучи толкова лесно, а всъщност не е — обяснява Мейв. Преглъща с усилие и ме поглежда с блеснали очи. — Това бе най-трудното нещо, което съм правила в живота си. Сърцето ми бе разбито.

Стискам ръката ѝ, за да ѝ вдъхна кураж. Искане ми се да ѝ задам купища въпроси, но ми се струва, че Мейв е пазила тази тайна толкова дълго, че сега единственото ѝ желание е да я сподели. Затова слушам, докато тя говори.

— Казваше се Шеймъс. Запознахме се на един панаир. Имаше дълга черна коса. Сини очи. Изрязани скули. И най-красивите ръце с дълги фини пръсти; гладка светла кожа. Не бях виждала такива ръце. Ръцете на мъжете са винаги груби, с мазоли, набити с мръсотия от работата на полето.

Без да я карам, тя започва да ми разказва историята си, зареяла поглед някъде напред.

— Беше художник. Рисуваше пейзажи. Малкият апартамент, който бе наел, бе пълен с огромни мрачни платна... — Гласът ѝ затихва и аз разбирам, че тя се е пренесла при него в апартамента му и е завладяна от старите чувства. — Не познавах друг като него. Нашето семейство се изхранваше от фермата. Нямах представа какво е хипи. Не знаех нищо. Била съм толкова наивна.

Тя поклаща глава, сякаш не може да повярва.

— Той ми каза, че ме обича, и аз му повярвах. Всички ме предупреждаваха да не му вярвам, но аз не ги послушах. Какво знаехте? Бях млада, упорита и нищо не можеше да ме сломи. Освен това бях влюбена.

Като я знам каква е сега, просто не можех да си представя силната, жизнена и самоуверена Мейв.

— След това забременях. И изведнъж се оказа, че той вече не ме обича — обясни протичко тя.

Мълча известно време, след това не се стърпявам и питам:

— Какво стана с него?

— Не знам — свива рамене тя. — Тръгна си от града. Избяга. А пък аз останах. Бях на осемнайсет, неомъжена и бременна. Вече имаше нещо, което можеше да ме сломи.

Тя се усмихва тъжно.

— Свещеникът ми каза, че съм посрамила цялото си семейство. Брат ми ме изхвърли. Нямах къде да живея. Нямах работа. Не можех да издържам бебе.

Опитвам се да си се представя на нейно място, но не мога. Родителите ми никога не биха ме изхвърлили заради подобно нещо. Времената са други. Да си неомъжена и бременна не е кой знае какво. Това в наши дни е напълно естествено. Колко е тъжно като си помислиш, че нещо, което никой не би забелязал днес, така е объркало живота ѝ. Горката Мейв. Господи, сигурно е била уплашена и съвсем сама. Нищо чудно, че самочувствието ѝ се е стопило.

— Нямах избор — продължава тя и избърсва сълзата, която бавно се стича по бузата ѝ. Стискам ръката ѝ. — Само че това е лъжа, нали? — Тя подсмърква, този път ядосана. — Имала съм избор. Трябваше да откажа. Можех да избягам с нея. Можех да си намеря къде да живея, да работя. Постъпих като страхливка.

— Не е вярно — провиквам се възмутено аз. — Нещата са били коренно различни едно време. Не можеш да се виниш.

— Защо да не мога?

— Защото не бива да се самонаказваш. Направила си най-доброто за детето.

— Наистина ли съм направила най-доброто? — пита тя и аз забелязвам чувството на вина, което я е измъчвало години наред. — Тя имаше единствено мен. Баща ѝ я бе изоставил, а след това и аз. — Устната ѝ потреперва и тя я прехапва. — Толкова се срамувам от постъпката си. Не заслужавам никога повече да съм щастлива. Направих нещо ужасно, Емили. Заслужавам да бъда наказана. Тя сигурно ме мрази и аз не мога да я виня.

— Не знаеш със сигурност — споря аз.

Мейв подсмърча шумно, очите ѝ все още са впити в децата със снежния човек.

— Някога мислила ли си да я потърсиш? — питам тихо аз.

Тя мълчи.

— Веднъж се опитах — отвърща тихо тя. — По онова време щеше да е на осемнайсет, но... — Отново млъква и поклаща глава, сякаш ѝ е трудно да говори. — Сънувам я. Представям си я, опитвам се да измисля как изглежда. Питам се какво ли е да имаш дъщеря, да си

нечия майка. — Обръща се към мен и светлосините ѝ очи търсят моите. — Вие с майка ти сте щастливи. Имате се една друга.

Замислям се за мама. Никога не сме имали традиционната връзка между майка и дъщеря, а сега, докато слушам Мейв, се чувствам излъгана. Естествено, погледнете Мейв. Тя е готова на всичко, за да поговори поне веднъж с дъщеря си, докато моята майка дори не идва да ме види, веднъж не се е сетила да ми се обади по телефона.

Ти да не би да си безгрешна, Емили? Кога за последен път се сети да я попиташ как е и какво прави? Интересът ти угасваше в мига, в който чуеше дежурното „добре“.

— Трябва да ти призная, че ние двете с мама не сме близки — доверявам аз. — Не си говорим много.

— Така ли? — пита Мейв. — Защо?

Замислям се над въпроса ѝ. Същия този въпрос съм си го задавала стотици пъти през годините, без да намеря отговор.

— Честно казано, не знам — свивам рамене аз. — Когато бях по-млада, се въртях повече около нея, беше ми забавно, но сега, с годините... — Млъквам. — Тя винаги е била прекалено ангажирана с кариерата си, с благотворителната работа, с пътуванията, с баща ми, с брат ми и затова не ми се искаше да я притеснявам с глупостите, които ми се случваха в училище, или неприятностите, които имах с гаджетата си. Затова споделях с приятелките си. Все още е така.

— На нея сигурно ѝ се е искало да споделяш с нея. Няма да каже, че са глупости. Щом е било важно за теб, било е важно и за нея.

Усмиввам се.

— Ти просто не познаваш мама.

— А ти, Емили, сигурна ли си, че я познаваш?

Колебая се.

— Някога питала ли си я? Опитвала ли си се да поговориш с нея? Споделяла ли си нещо с нея? Доверявала ли си ѝ се? — продължава Мейв. — Да знаеш, Емили, много ще се изненадаш. Може би нея я боли не по-малко от теб.

— Мен не ме боли — бързам да отвърна аз.

— Наистина ли? — прошепва Мейв. — Научила съм се, че хората невинаги споделят онова, което чувстват, защото предполагат това или онова, без да знаят истината. Друг път хората така добре

прикриват чувствата си и се преструват толкова умело, че успяват да убедят и самите себе си.

Докато слушам Мейв, нямам представа дали говори за мен, за мама или за себе си. Май става въпрос и за трите. Сигурно е права. Досега все си казвах, че взаимоотношенията ми с нашите, най-вече с мама, са такива, каквито са, но то е, защото съм успяла да се убедя. Ако съм честна със себе си, много бих искала да поговоря с нея така, както в момента си говоря с Мейв. Много ми се иска да съм имала с нея такава близка връзка. Едва сега разбирам, че почти не познавам мама. А и тя почти не ме познава. Говорим си по телефона, пишем си имейли, но разговорите се въртят около книги и напомняне за рождения ден на татко. Никога не си говорим за важни неща, никога — за нас самите.

— Да ти кажа, Емили, майка ти има късмет с дъщеря като теб — уверява ме Мейв и аз забелязвам, че ме наблюдава, а по лицето ѝ се е изписала искрена загриженост.

— Сигурна съм, че дъщеря ти щеше да се гордее с теб, ако те познаваше — отвърщам тихо аз.

— Мислиш ли? — пита тя, сякаш се страхува да се надява.

— Разбира се — отвърщам аз без всякакво колебание.

Тя стиска силно ръката ми и аз се усмихвам.

— Става късно. Трябва да се връщаме.

— Добре — кима тя и се загръща в палтото си. Поглежда за последен път към децата със снежния човек и за пръв път забелязвам по лицето ѝ да трепка истинска усмивка. След това я хващам под ръка и двете тръгваме по калдъръмената улица.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Влизам в стаята си, тръшвам се на леглото и вадя смачканата програма. Все още съм развълнувана от разговора с Мейв и новините за тайното осиновяване, но проблемът е, че до бала остават няколко часа. Насилвам се да насоча мислите си към предстоящите събития.

В цената на екскурзията са включени билети за благотворителен бал. Наречен е „Новогодишна екстраваганца“. Ще се състои довечера в известната градска бална зала, където е ходела Джейн Остин като млада и откъдето е почерпила вдъхновение за романите си.

... затова облечете най-красивите си дрехи и се насладете на бала в „Риджънси“, представете си, че сте една от героините в романите на Джейн Остин.

Обзема ме нетърпение, когато се сецам за господин Дарси. Питам се дали ще се появи тази вечер на бала? Може да изникне, както изникна пред прозореца ми. Все едно че участвахме в сцена от „Ромео и Жулиета“. Завладява ме топло чувство и се питам къде ли е в момента, какво прави, кога ще го видя отново. Защо не ме потърси?

Естествено, че няма да ме потърси. Аз как да го открия? Не мога да му пратя есемес, нито имейл, казвам си аз. Оказва се, че досега съм приемала за даденост всички удобства на съвременната техника. И флиртаджийските есемеси, и смешните имейли, и часовете, през които съм се търкала в леглото и съм се кискала по телефона...

Нищо, нали има писма, а те са значително по-лични и романтични, опитвам се да се окуража аз. Като се замисля обаче, не си спомням кога за последен път съм писала писмо, като изключим онова до банковия ми мениджър, а в него, съвсем честно ви казвам, нямаше нищо романтично. Въпреки това мисълта да напиша едно хубаво писмо ме кара да се стегна. Човек може да си купи чудесна хартия, специално за писма, мога да използвам истинска писалка, може дори

да си купя восъчен печат с моите инициали. Мога да завържа отговорите, които съм получила, с бледорозова панделка и да ги пазя някъде на тавана, където ще ги намеря някой ден, когато остарее, ще ги препрочета и...

Ало? Преди съвсем да се отнесеш, Емили, на кого точно ще пишеш тези любовни писма? Сериозно те питам. Какво смяташ да правиш? Да ги адресираш до господин Дарси, „Гордост и предразсъдъци“, Англия ли?

И в този момент цялата работа ми се струва дори още по-смешна и невъзможна, отколкото преди, ако това изобщо е възможно, не, по-точно казано, безкрайно сложна. Все едно да се опитваш да решиш някоя сложна математическа задача — колкото повече мислиш за нея, толкова повече се объркваш.

Затова няма да се замислям повече, решавам аз.

Едно е сигурно: този път ще се постарая повече, отколкото снощи. Просто за всеки случай.

Вдигам поглед от програмата, ставам от леглото и отварям гардероба. Боже, къде ми се дяна роклята? Търся черния калъф за дрехи. Беше някъде тук. Започвам да прехвърлям закачалките една по една. Много странно, няма го. Готова съм да се закълна, че го закачих вътре, но като се замисля...

Мръщя се и оглеждам стаята. Може да е зад вратата под палтото. Да не би да е паднал на пода или да е зад куфара. Може по незнайни причини да съм го тикнала в банята.

Няма го на нито едно от тези места, затова обикалям хотелската стая и вдигам тениски, сякаш огромният черен калъф ще се появи изневиделица. Започвам да се паникьосвам. Къде, по дяволите, се е дянал?

Опитвам се да си припомня какво съм правила. Кога го видях за последен път? Това е лесно, защото... Онемявам. Няма начин да си спомня кога съм го видяла за последен път. Тук в Бат ли? Ами не... какъв ти Бат! Виждах ли го изобщо в предишния хотел? Май не съм. Паниката ми става все по-силна. Дали не беше в автобуса? Ами когато пристигнах на „Хийтроу“? Да не би да съм го забравила на „Джей Еф Кей“, когато се регистрирах за полета?

Не, не и пак не.

Ами в таксито за летището?

Не...

Чакай малко. Мислите ми се насочват още по-назад. По дяволите!

Чак сега си спомням, че беше до мен на задната седалка. Не исках да го сложа в багажника, за да не смачкам роклята. Настоях да го преметна на облегалката, а преди това го препънах на две. Черен найлонов калъф върху черна кожена седалка. Много лесно можеш да го пропуснеш, особено ако бързаш. Можеш да го забравиш и ако се наложи да спреш някой случаен минувач, за да го помолиш да ти развали стотачка. Можеш да го забравиш и когато шофьорът заяви, че го боли кръстът и ти се наложи сама да измъкваш ужасно тежкия куфар от багажника.

Сърцето ми ще се пръсне.

Значи лъскавата ми рокля е някъде в Манхатън, виси в найлоновия калъф и ще пропусне партито. А пък аз съм в Англия и ми предстои новогодишен бал, за който нямам какво да облека.

Мисля, че сърцето ми ще изхвъркне. Много е възможно.

Ужас!

Каква съм тъпачка. Отне ми цяла вечност, докато избира тази рокля. Стела може да си мисли каквото иска, но роклята беше симпатична, казвам си аз и си представям как я обличам и танцувам в нея из балната зала. Господи, как е възможно да съм такава глупава гъска.

Какво да правя? За частица от секундата се колебая дали да не изтичам да си купя нещо, но вече е прекалено късно и всички магазини са затворени. Обзета от отчаяние, започвам да ровя в чантата. Все още не съм си извадила всичките неща.

Отварям капака и започвам да оглеждам какво има вътре. Дори да съм имала някаква надежда, тя угасва много бързо. Боже! Май Стела ще се окаже права. Може и наистина да съм прекалила с книжките. Няма смисъл да ровя в куфара, пълен с книги. Трябваше да я послушам. Не мога да облека „Разум и чувства“, нали? Бързо започвам да вадя книгите и да ги трупам на клатушкаци се купчинки върху кувертюрата. Все казвах, че няма да се почувстваш самотна, ако имаш книга, която да ти прави компания. Ако самолетът ти има закъснение, ако си сама в чужда страна или в някой мотел в командировка, стига да имаш хубава книга, всичко е наред.

Сега вече знам, че е тъпо. Вадя дебелията „Север и юг“^[1] с надеждата отдолу да се е скрило нещо подходящо, което мога да облека. Както трябва да се очаква, там се крие само Емили Бронте. По дяволите, усещам, че всичко пропада.

Как е възможно да не съм си донесла нещо за резерва?

Представям си блесналите полилеи, гостите, облечени в най-красивите си дрехи, пият шампанско, разговарят любезно, зяпат открито американката, която танцува облечена в розова хавлиена пижама...

Не, стига!

Чува се скърцане и сцената застива неподвижна, а аз се опитвам да се отърся от образа. Престани, Емили, не може да нямаш нищо, което да облечеш. Мислите ми препускат, аз дръпвам ръкавите на сивия пуловер и отново бръквам в куфара. Моля те, Господи, нека има нещо вътре. Моля, много те моля.

Я чакай, това пък какво е?

Обзема ме облекчение, когато напипвам нещо. Знаех си! Знаех си, че съм взела малка черна рокля. Че кой ходи на Коледа, без да си носи резервен вариант.

Аз, кой друг!

Зяпам дрехата. Това не е никаква рокля, не, господи и дами, това е кошмарният кашмирнен пуловер от „Дона Каран“, дяволите да го вземат дано. Ужасът отново ме завладява. Мама му стара! От мен се очаква да се облека изискано, а не да приличам на леля Джийн. Запокитвам го на мокета, сядам на леглото, скръствам ръце и оглеждам хаоса, който съм сътворила.

По дяволите и мама му стара на куп.

Откъм коридора се чуват весели развълнувани гласове, отварят се врати, затварят се врати, дамите влизат и излизат от стаите си, за да си покажат тоалетите. Поглеждам часовника си. Разполагам с нищо и никакви петнайсет минути. А пък нямам рокля.

Отчаянието ми е пълно. Аз съм съвсем безполезна. Как е възможно да нямам нито една прилична дреха? Усещам нещо мокро по бузата си. Няма начин да отида на бала.

Това съм аз. Отново ще остана сама. При това навръх Нова година.

Някой чука на вратата и прекъсва разочарованието ми.

— Кой е? — провиквам се аз и избърсвам бузи с ръкава на пуловера.

Отговор няма и аз решавам, че съм си въобразила. Изчаквам за момент, не долавям никакъв звук, затова посягам към „Ема“, отварям, където ми попадне и започвам да чета за коледното парти, на които отиват всички герои. Вместо да се почувствам по-добре, теорията ми е разбита на пух и прах и аз потъвам в още по-мрачно настроение.

Поглеждам към вратата. Сигурна съм, че някой почука.

Надигам се от леглото и купчините книги се катурват, а аз се препъвам в разхвърляните по пода дрехи. Или е Мейв, или Роуз, любопитни да видят тоалета ми, мисля си нещастно аз и отварям вратата.

Я, много странно. Няма никой. Коридорът е празен.

Застанала съм на вратата и се оглеждам. Не, никой няма. Съвсем никой. Нищо чудно всички дами да са готови и вече да са слезли долу, сещам се аз и си поглеждам часовника. Седем и половина е. Автобусът тръгва след малко. Подсмърчам, преглъщам сълзите си и свеждам поглед. Пред вратата ми е оставен пакет. Обзета от любопитство, се навеждам. На него пише „За Емили Олбрайт“.

Чудесно.

Наистина ли е за мен?

Втурвам се обратно в стаята и разкъсвам хартията. Не съм от хората, които отварят внимателно подаръците си.

Под първия пласт откривам втори. Този път е лъскава опаковъчна хартия, осеяна с малки елхички. Любопитството ми ще ме умори. Сигурно някой ми е изпратил позакъснял коледен подарък. Въпросът е кой. Не познавам почерка, а и кой знае адреса ми тук? Стискам пакета и усещам, че е мек и прощумолява тихо. Може да е някаква дреха, може да е шал или пък ръкавици.

Или пък великолепна рокля от шоколадовокафяв сатен, обсипана с малки кристалчета.

Ахвам, когато я разстилам върху кувертюрата. Господи! Прокарвам пръсти по тънките презрамки и я вдигам изумена. Кой ли ми е изпратил рокля? Не е някоя стара рокля, ами истинска изискана

прелест, която прилепва по извивките на тялото ми. Скачам от леглото и се втурвам към огледалото, налагам я на себе си и се завъртам.

Притаявам дъх.

Леле! Направо не е за вярване. Това е от роклите, по които съм въздишала всеки път, когато съм ги виждала по витрините, но никога не съм имала случай да ходя на бал.

Нито пък е имало кой да ме заведе.

Обзема ме диво въодушевление.

Стела. Няма кой друг. Спомням си, че седеше на канапето в апартамента ми в Ню Йорк и ме наблюдаваше как си подреждам багажа. Четеше програмата и не спираше да разпитва какви дрехи ще си взема. Сигурно е изпратила роклята, за да ме изненада, нещо като таен подарък. Един господ знае как е открила адреса, но тя напоследък показва забележителни детективски способности. Нали помните как накара господин Макензи да работи вместо нас, за да можем да заминем...

Хрумва ми нещо.

Олеле! Трябва да ѝ изпратя ароматизирана свещ.

Грабвам мобилния телефон и набирам номера ѝ. Поглеждам си часовника. Остават малко повече от пет минути. Ако си измия набързо лицето и си пръсна малко дезодорант, ако си вдигна косата и се гримирам в автобуса... Мислите ми се лутат, докато фуча из стаята, стиснала телефона между ухото и рамото и се опитвам да извадя обувките си с високи токчета. Нали Стела настоя да ги взема, за всеки случай. Сега вече знам защо го е направила.

— „Здрасти, свързахте се със Стела. В момента не мога да ви се обадя, но ако искате, ми оставете съобщение...“

— Здрасти, аз съм, Ем — казвам задъхано, докато пускам кранчетата и се плискам със студена вода. — Получих ти подаръка и исках да ти благодаря. Много е красив, Стела, истинска прелест. — Гласът ми звучи приглушен, докато се бърша с кърпата. — Много се извинявам, че съм ти купила само една ароматизирана свещ, но ароматът е на дива смокиня, направена е от соев восък и жената в магазина ме увери, че ще ти донесе спокойствие и радост или нещо подобно. Виж, трябва да затворя, но по-късно ще ти звънна. Мерси още веднъж, сладурче. Страхотна си!

Затварям, свалям ципа на дънките, втурвам се обратно в стаята и подхвърлям телефона върху кувертюрата, а след това смъквам всичките си дрехи. Махам пуловера, разкопчавам сутиена и накрая се отървавам от дълбоките гащи. Задъхвам се от вълнение. Господи, никога не съм имала смелостта дори да пробвам рокля като тази. Че тя е просто страхотна!

За момент въодушевлението ми се стопява. Смя ли да я облека? Ще изглеждам ли достатъчно добре? Не трябва ли да имам фигура на манекенка, за да си позволя подобна дреха?

Може и така да е, решавам аз, докато погледът ми опипва всяка гънка по шоколадовата прелест. Аз нямам фигура на манекенка. Вариантите са два: да си остана в стаята и да чета книга, или да облека сексапилната рокля и да отида на бала.

Грабвам я, навличам я през главата си и докато тя се плъзга надолу по бедрата ми, си глътвам корема. Какви бяха онези глупости за книгата? Тази Пепеляшка отива на бал.

[1] „Север и юг“ — роман от Елизабет Гаскъл за страстта между двама напълно различни герои, които се влюбват, независимо от различията си. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Хващам такси.

Сядам на задната седалка на стар сребърен мерцедес и барабаня с пръсти по страничната облегалка на вратата, докато се вглеждам нетърпеливо през прозореца.

Въпреки че се приготвих за нула време и тичах по стълбите, автобусът бе заминал без мен. Нямах друг избор, освен да хвана такси. Само че не беше толкова лесно. Бат не е Манхатън. Дори няма нищо общо. Не можеш да излезеш навън и да спреш първото такси.

Затова пък можеш да настинеш, Емили, казах си аз, докато треперех на тротоара и оглеждах празната улица.

Накрая се върнах в хотела и намерих номера на местна компания за таксита, но мина цял час, докато старият мерцедес пристигне. Беше така клекнал, че при всяка неравност долната му част докосваше калдъръма. Разполагах с повече от достатъчно време да се паникьосвам, да се гримирам няколко пъти, да пробвам нови прически и да изпия две мини бутилчици „Смирнов“ от минибара в стаята.

— Май не си оттук.

Над гърмящата коледна песен се разнася гръмовен глас. Отдръпвам се от прозореца и забелязвам, че шофьорът ме е зяпнал в огледалото за обратно виждане. Наблюдава ме така, както гражданите наблюдават селяните. За него съм просто туристка, интересна непозната. Странно, след като той е нахлупил червена коледна шапка, лепнал си е бели мустаци и наистина прилича на Дядо Коледа. Иначе е с очила с дебели стъкла, нагугушен в синя парка^[1].

— Не съм. От Ню Йорк съм — провиквам се аз, за да съм сигурна, че ще ме чуе над музиката.

— Голямата ябълка, а? — Шофьорът ми се киска, а аз се усмихвам любезно. — Двамата с жената ходихме във Флорида. Ти ходила ли си във Флорида?

— Никога — отвръщам аз.

Само че той не ме чува, защото сега се дере Бой Джордж, а той се опитва да го надвика и да ми разкаже как заминали за Форт Лодърдейл, за да видят брат му, който се разболял от ангина. След няколко минути изключвам.

С крайчеца на окото си забелязвам малка изкуствена коледна елха, лепната за таблото. Има си и светлинни, които блестят непрекъснато, и аз не мога да откъсна поглед. Не съм яла цял ден, а алкохолът ме затопли и аз започвам да се унасям. Коледната елхичка на таблото сякаш ме хипнотизира с ритмичното мигане на светлините...

Силен звън ме изтръгва от хипнотичния транс. Бръквам бързо в чантата.

— Ало?

— Как е в Англия? — пита слаб пукащ глас.

В първия момент не успявам да позная кой е, да не говорим, че шофьорът все още не е прекъснал монолога си.

— Та отидохме и в Дисниленд. Ти ходила ли си? Нямах представа какво изпускаш. Имат и влакчето на Инди, и...

В този момент се усещам.

— Фреди! — провиквам се аз, отчасти за да накарам шофьора да млъкне, но най-вече защото се радвам да го чуя. — Как си?

— Добре, много добре — отвръща весело той. Прекалено весел ми се струва.

— Браво — отвръщам с приповдигнат глас аз. Двамата с Фреди сме приятели, но не сме от хората, които се чуват, за да си побъбрят. Очевидно има нещо. Сещам се какво може да е или, по-точно казано, за кого става въпрос.

— Истината е, че ми е много тъжно без Стела — признава унило той.

— О, Фреди — въздишам аз.

— Знам, знам — въздиша на свой ред той. — Аз съм тежък случай.

— Не си никакъв тежък случай. Ти си наистина страхотен човек — опитвам се да го убедя аз, за да му вдигна настроението. Май наистина му е криво. Нова година е кофти време за хората, които страдат от несподелена любов. — Стела е пълна глупачка — заявявам аз.

Забравете приятелството. Много обичам Стела, но понякога ми се иска да я стисна за раменете и да я разтърся.

— Дали да я забравя и да продължа напред? — пита нещастно Фреди.

— Господи, мен ли питаш за съвет? — Представяте ли си? Мен! Та аз съм момичето, което цялата минала година попадаше на най-ужасните мъже.

— Понякога се налага да целунеш цяла поредица от жаби...

— Какво! Преди да срещнеш красивия принц ли? — довършвам вместо него аз и се усмихвам още по-тъжно. — Нямах представа, че си такъв романтик, Фреди.

— Не е за вярване като ме гледаш.

— И при мен е така — убеждавам го аз.

— Ем, май е трябвало двамата с теб да се съберем — предлага шеговито той.

— Може би — включвам се и аз в играта. — Само че ти забравяш нещо...

— Какво?

— Влюбен си в Стела, Фреди.

Споменавам го за пръв път и в мига, в който го казвам, се питам дали не съм прекалила. За момент настъпва мълчание.

— Знам — признава най-сетне той и празничното му настроение се стопява.

Започвам да съжалявам.

— Фреди, много се извинявам. Не исках да...

— Ем, недей да съжаляваш, всичко е наред — прекъсва ме тъжно той. — Да ти призная ли нещо?

— Разбира се — прошепвам аз.

— Тази работа с влюбването е кофти.

Толкова ми се иска да поговоря още малко с Фреди, но забелязвам, че мерцедесът намалява и спираме. Трябва да приключи разговора. Извинявам му се и обещавам да звънна веднага щом се върна в Ню Йорк, след което си казваме довиждане.

Много ми е мъчно за него. Стори ми се толкова тъжен, но какво мога да направя?

Поглеждам през прозореца и всички мисли изчезват от ума ми, когато забелязвам великолепните къщи. Разположени са във формата

на полумесец, осветени от лампи от ковано желязо; толкова са съвършени, че не мога да повярвам, че са истински. Все едно участвам във филм и всеки момент режисьорът ще даде начало на снимките, а Кийра Найтли ще се появи на екрана.

Шофьорът дръпва ръчната спирачка.

— Пристигнахме — заявява весело той.

— Благодаря. — Отварям вратата и слизам в студа.

— Какво те води в Бат навръх Нова година? Някое момче сигурно.

Подавам му пет лири и се усмихвам.

— Тъкмо обратното — отвърщам аз и се чувствам горда, че съм толкова възпитана. — Любовта ми към Джейн Остин.

— А, ясно — кима той.

Навежда се, за да намери дребни, но аз му махвам да задържи рестото. В Ню Йорк даваме щедри бакшиши — нормално е да оставиш двайсет процента от сумата, — но съм чувала, че англичаните не оставят бакшиши.

Чак сега разбирам какво е, защото той ме поглежда и не може да повярва, след това се ухилва с широката усмивка на Анджелина Джоли. Очевидно да оставиш бакшиш не е същото като да си посланик на добра воля в ООН, въпреки това е голям кеф. Въодушевена от щедрата си постъпка, аз му подавам още една монета от една лира.

— Гледах едно предаване за такива като теб — ухилва се той и включва на скорост.

— Така ли? — Виждате ли, всеки иска малко уважение. Аз му показах уважение като към шофьор, а той ме уважава като пътничка. Доволна съм, че се показах като достойна американска туристка, аз се усмихвам и той продължава:

— Да ти призная, никога не бих те помислил за лизачка, нали знаеш, лесбийка. — Въздиша и клати глава. — Въпросната Джейн Остин е щастливка.

Не мога да повярвам на чутото. Той ми маха с ръка и потегля нагоре по хълма. След това повдигам роклята и бързам към каменните стъпала. Започвам да се кискам. Нямам нищо против, че не приличам на лесбийка. Ако гей приятелите на Стела от дизайнерската школа го чуеха, щяха да се превиват от смях, докато остарееят дрешките им от „Прада“.

— Добър вечер, госпожо, мога ли да поема палтото ви?

Вратата се отваря и ме посреща портиер във фрак и бели ръкавици.

Потискам кикота си и ставам сериозна.

— Благодаря — отвърщам аз, смъквам дебелото вълнено палто и му го подавам. Той го поема и аз оставам сама в мраморното фойе. Започвам да се притеснявам.

Чувам музиката и някой отваря шампанско.

Да, истината е, че съм много притеснена.

Отправлям се към шума. Носи се от другия край на фойето и в мига, в който завивам зад ъгъла, попадам в грандиозна бална зала с широко отворени врати. Оставам на прага силно впечатлена. Не съм виждала подобно нещо. Ходила съм на снобски партита в Ню Йорк, дори веднъж на някакво изискано събитие в „Риц-Карлтън“, но това е направо невероятно.

Шест блестящи полилеи висят от гипсовия таван, макар да изглеждат поне шестстотин заради огледалните стени. Сякаш всичко тук искри в диаманти и в продължение на няколко минути аз не помръдвам, за да запомня сцената, също както едно време, когато бях дете и наблюдавах коледната елха часове наред. Има някаква магия в светлините, казвам си аз и усещам тръпка на нетърпение. Имам чувството, че нещо ще се случи.

Откъсвам поглед от светлините и примигвам, за да се приспособят очите ми, забелязвам червените копринени папийонки, лъскави венци от имел и великолепна коледна елха точно зад квартета. Балът вече е започнал и залата е пълна с хора.

Оглеждам се нервно, за да зърна господин Дарси — може пък да е тук, — но хората са толкова много, че не мога да го видя. Жените са в рокли от тафта и коприна, също като пъстри опаковки от бонбони сред едноцветните тъмни официални костюми на мъжете. Възрастна дама е облечена в електриковосиньо кадифе, висока слаба брюнетка е в алена рокля на къдри, великолепна блондинка е във винен тоалет с голи рамене.

Подръпвам роклята ту отляво, ту отдясно. Преди да се кача в таксито, се чувствах самоуверена, но сега вече е друго. Глътвам си корема още повече, изпъвам рамене и се опитвам да се направя на висока. Господи, никога досега не съм обличала подобна рокля.

Толкова е отворена, толкова прилепнала, много вамп. А като човек разголи толкова плът, имам чувството, че изглежда още по-дебел.

Стомахът ми се свива. Някаква жена е със същата рокля и е застанала точно пред мен! Изглежда значително по-добре! Напълно съсипана въздъхвам и отпускам и корема, и раменете. Забелязвам, че тя прави абсолютно същото. Я, странно. Тя...

Чакай малко.

Завъртам се и по лицето ми се разлива широка усмивка.

Та това съм аз. Това е моето отражение!

Не мога да повярвам. Направо не мога. Възхитена съм от отражението си. Та аз изглеждам страхотно. Ако бях на „Оскар“-ите или нещо подобно, нямаше да изглеждам по-зле. Завъртам се отново и платът прошумолява. Чувствам се като принцеса в такава рокля. Стела се оказва права. Как съм могла толкова години да ходя с военни панталони от „Гап“ и тениски? Стягам се отново и се поклащам.

Роклята прошумолява...

— Шампанско, госпожо?

До мен е застанал сервитьор със сребърен поднос с чаши шампанско.

— Тъъ... чудесно — отвърщам аз, спирам да се връткам и се изчервявам. Посягам към чаша с огромно удоволствие. Тази вечер не би трябвало да пия много, не и след онази нощ в пъба заедно с Кат, но една чашка не е нищо. Тъкмо ще ме поуспокои. Вратата на балната зала е отворена, пристъпвам навътре и отпивам.

След тази чаша минавам на вода.

[1] Кожена непромокаема шуба с качулка. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Това им е проблемът на обещанията, никой не ги спазва.

Едва допила първата чаша, и друга се появява в ръката ми, но аз не обръщам особено внимание, защото си говоря с Мейв, която се е настанила в един ъгъл заедно с Рупинда и Хилъри. Облечена е в семпла синя памучна рокля и от време на време скръства ръце пред гърдите си, сякаш се опитва да се скрие зад тях. Тази вечер ми се струва по-спокойна и не чак толкова напрегната.

— Каква красива рокля! Цветът много ти отива.

Вдигам поглед. Госпожица Сотин е застанала до нас. Облечена е в типична бална рокля и ми се усмихва одобрително.

— Подчертава цвета на очите ти.

— Много благодаря — усмихвам се доволно аз. — Една приятелка ми я купи за коледен подарък.

— Чудесно — усмихва се тя и очите ѝ искрят, докато ме оглежда.

— Сигурна съм, че ще имаш огромен успех с господата тази вечер.

— Не си търся партньор — бързам да я уверя аз.

Тя ме поглежда възмутена.

— Глупости — срязва ме тя. — Ще цитирам Джейн Остин. *И на вас ще кажа, както съм казвала често преди, подходящият за вас мъж ще се появи.*

Колко точно казано. Сещам се веднага за господин Дарси. Потръпвам веднага, щом си помисля за него.

— Как да позная подходящия мъж? — питам с усмивка аз.

Тя ме поглежда с лешниковите си очи и стиска ръката ми.

— Когато срещнеш човек, по-изключителен от останалите, които познаваш, ще разбереш. Той ще те обича всеотдайно. Ще бъде привлечен от теб толкова силно, сякаш никога досега не е обичал.

— Леле! Звучи страхотно.

Изчервявам се.

— Не бива да забравяш, че подходящият мъж може и да не е такъв, какъвто очакваш — предупреждава ме мъдро тя и за момент

имам чувството, че говори за господин Дарси. Все едно го познава. Това, разбира се, е невъзможно. — Не забравяй, не позволявай на гордостта и предразсъдъците да застават на пътя на любовта ти — завършва тя и се усмихва тъжно.

— Глупости! — прекъсва ни гърмящ глас. — Ако питате мен, любовта е прекалено прехвалена.

Обръщам се и забелязвам Роуз, облечена в яркозелена рокля, обсипана с пайети, и ръкавици до лактите в същия цвят.

— Много добре знам какво говоря, женила съм се повече пъти, отколкото ми се иска да си спомня.

— Здравей, Роуз — поздравяват в един глас Рупинда и Хилъри, споглеждат се и решават, че е настъпил моментът да отидат до тоалетната.

— Каква прекрасна рокля — възкликва Мейв, ококорена към внушителното деколте на Роуз, подчертано от искрящи диаманти.

— Наистина изглеждаш великолепно — обаждам се разсеяно аз, все още замислена над думите на госпожица Сотин.

— Глупости! Аз съм невидима — сумти Роуз. — Вече никой не ме забелязва. Нито сервитьори, нито таксиметрови шофьори, нито продавачки...

За пръв път забелязвам, че стиска между пръстите си цигаре и изпуска съвършено кръгче, което може да се постигне единствено с години практика.

— Никой не обръща внимание на бабичка като мен.

Можете да ми вярвате, че човек по-скоро би пропуснал маймуна, която танцува степ, но Роуз няма начин да остане незабелязана.

— Я стига — протестирам аз. — Ти си винаги в центъра на вниманието.

— Винаги — повтаря след мен Мейв и аз забелязвам отново познатата ми тъга. Не за пръв път ми се иска да споделя с нея какво ми довери Ърни. Не знам какви лъжи ѝ е наприказвал Спайк, но е по-добре, ако тя знае истината. Не трябва ли да ѝ обясня, за да разбере истината. Не мога. Обещах на Ърни.

— Мъжете не откъсват погледи от теб — продължава тя.

— Беше така едно време — поправя я Роуз и махва небрежно с ръка. Отпуска я на рамото ми. — Ще споделя с теб една тайна, милинка — прошепва тя и се навежда над ухото ми. — Когато бях

дете, ми се искаше да стана невидима. Така щях да обикалям, където пожелаея, да правя каквото ми се прииска и никой нямаше да ми обръща внимание. Мислех си, че ще имам свобода... — Тя избухва в горчив смях, отпива глътка шампанско и по ръба на чашата остава яркочервена следа от червило. — Помни ми думите, Емили, получих онова, което желяех. Сбъдна се. Сбъдна се и още как. — Тя посочва с чаша залата, където хората се забавляват, запознават и флиртуват. — Когато остарееш, никой няма да те забелязва. — Обръща се към мен и аз забелязвам напудрения ѝ нос. — Просто изчезваш — прошепва тя и щраква с пръсти. — Като дим.

Отварям уста, за да възразя, но тя извива нарисованата си вежда и ме спира.

— Когато бях на твоята възраст, щом влезех някъде, всички ме забелязваха. Нямаше човек, който да не ме загледа. Всички бяха очаровани — и мъжете, и жените. — Дръпва отново от цигарата и отново се обръща към залата. — Бях име по онова време. — Допива чашата си и размахва ръка във въздуха, за да покаже, че иска нова. Тъй като никой не ѝ обръща внимание, тя въздиша тежко. — Сега си казвам, че съм извадила късмет, ако успея да привлека вниманието на някой сервитьор.

— Дами...

И двете трепваме, когато чуваме гласа. Над тълпата се виждат две чаши шампанско и когато приближават, забелязвам кой ги носи. Спайк. Поне ми се струва, че е Спайк. Изглежда различен. За разлика от останалите мъже, които са или във фракове, или в смокинги, той е в черен костюм, с черна риза и черна вратовръзка, от които косата му изглежда още по-светла, а очите — по-сини. Пристъпва до нас и раздава напитките на доволните дами. Най-сетне стига и до мен. Не съм говорила с него от вчера, откакто Ърни ми разказа. Той не дойде да разглежда забележителностите и аз бях облекчена, че не го видях. Все още съм му ядосана заради начина, по който се е отнесъл към Ърни, и как разстрои Мейв, но не мога да предам доверието на Ърни. Затова ще се преструвам, че всичко е нормално. Дръж се студено, но любезно, студено, но...

— Искаш ли още една чаша шампанско?

Подава ми чашата, но аз клатя глава.

— Не, благодаря, тази вечер нямах намерение да пия — отвръщам неубедително аз.

— Добре — кима той и добавя: — Красива рокля.

— Красив костюм — кимам аз, а гласът ми звучи напрегнат. Въпреки че ризата му е малко смачкана, а по сакото са полепнали косъмчета от домашен любимец, той е по-издокаран от обикновено, въпреки че не си е направил труд да се обръсне и наболата му брада вече се е превърнала в истинска брада.

И двамата мълчим и аз усещам, че Мейв, Роуз и госпожица Сотин ни наблюдават с интерес. Още малко и ще посегнат към купата с пуканки, все едно гледат филм.

Пристъпвам, обзета от притеснение. На това му се вика кофти разговор.

Мълчанието се проточва.

— Правил си нещо на косата си — отбелязвам аз. Обикновено стърчи, но тази вечер е намазана с гел, — за да има приличен вид. Всъщност изглежда доста стилно. Като изключим кичура отзад, който очевидно е забравил.

— Ти също — отвръща той и посочва малките шнолки, с които съм захванала кичурите.

Докосвам я смутено.

— Ами... да.

Стела ми даде идеята. Виждала съм я да си прави косата по този начин и винаги изглежда невероятно добре, небрежно с тънките кичури, пуснати покрай ушите. Само че вие имате ли някаква представа колко е трудно да накарате кичурите да добият желания вид, а не да изглеждате така, сякаш току-що сте се промъквали през живия плет на съседите, а отзад да стърчат и да се надигат буци коса?

Само че аз не искам Спайк да реши, че съм се старала специално, затова отвръщам небрежно:

— Дори не си направих труда да я измия.

В момента, в който го казвам, ме бодва съжаление. По дяволите! Как можах да го изтърся? Сега ще реши, че съм някоя мърла. Свивам се. Браво! Бритни Спиърс номер две, само че в бална рокля.

В първия момент Спайк ми се струва учуден, след това извива уста.

— Сериозно?

Усещам раздражението. Опитвам се да се държа любезно, за да не му позволя да ми се присмее.

— Заради душа е — сопвам се аз. — Ръчният душ не работи като хората. Не можах да я изплакна от шампоана. Ту тече вряла вода, ту ледена...

Дрънкам като някоя глупачка и се ядосвам на себе си. Защо не млъкнеш, Емили? Просто млъкни.

— Трябва първо да пуснеш горещата, след това студената — съветва ме застаналата отстрани Мейв.

Поглеждам я.

— Благодаря — мърморя аз и усещам как лицето ми пламва. — Ще го запомня.

— Спайк, млади човече — обажда се Роуз и продължава да дими с цигарата. — Виждам, че Емили си няма партньор. Ти танцуваш ли?

Сега е ред на Роуз да бъде поразена със смъртоносен поглед. Ама какви са тези жени!

— Не и ако мога да се измъкна — отвърща той.

Усещам как ме бодва съжаление.

Този пък! Като че ли ще тръгна да танцувам с него. Бияч на старци.

— И аз така — бързам да отвърна. — Не и с тези обувки. — Вдигам роклята и показвам единайсетсантиметровия ток за доказателство. Не само че не съм свикнала да ходя на токчета, ами се клатушкам и може всеки момент да се сгромолясам, затова се подпирам на първото нещо, което ми попада.

Оказва се, че съм се опряла на гърдите на Спайк.

Всичко се случва толкова бързо, че не ми остава време да помисля. Както си стояхме и си приказвахме, така ръката ми стисна памучната му риза и попадна на якия мускул отдолу.

— Извинявай — мънкам аз, когато усещам стегнатата плът. Отдръпвам ужасена ръка и се опитвам да запазя равновесие. Колко неловко се получи. — Заради токчетата е — опитвам се да обясня аз.

— Внимавай с тях, струват ми се опасни — предупреждава ме той и ме поглежда хитро.

— Добре — заявявам студено аз, бясна на себе си.

Следва мълчание и като че ли за да стане още по-неудобно, квартетът започва да свири отново и хората се отправят към дансинга.

Жените са от едната страна, а мъжете — от другата.

— Чудесно — възкликва госпожица Сотин, която до този момент ни наблюдаваше мълчаливо. Тя плясва ръце с момичешки ентузиазъм и се усмихва широко. — Това е оригиналният танц на „Риджънси“, популярен още по времето на Джейн Остин. Чудесна възможност дамите и господата да се опознаят. — Поглежда многозначително двама ни със Спайк.

— Колко забавно — прошепва Мейв и стиска здраво лакти, заглеждана с копнеж в дансинга.

— Това не е за нас, дамите без кавалери — отбелязва Роуз и дръпва от цигарата.

Мейв навежда глава над чашата шампанско.

Възмущението ми се надига. Сега щеше да танцува с Ърни, ако Спайк не я беше накарал да се отдръпне от човека, като ѝ е наговорил разни простотии. Поглеждам го ледено. Успешно съсипа една потенциална връзка.

— Господин Дарси танцувал ли е? — пита Спайк и превключва на режим журналист.

Сърцето ми трепва. Щом споменава името му, аз тайно оглеждам залата. Дали ще дойде? По дяволите, толкова народ се е събрал, че не мога да го видя.

— С нежелание — отвърща компетентно госпожица Сотин. — Не му е било особено приятно, но е танцувал добре. Бил е един от най-добрите.

— Не като мен — смее се Спайк.

Отново насочвам вниманието си към него.

— Изобщо не е като теб — отвърщам бързо аз.

Прекалено бързо, защото дамите се споглеждат.

— Говориш така, сякаш го познаваш — подхвърля добродушно Спайк.

— Говоря за книгата — уточнявам притеснено аз. — Очевидно и дума не може да става за истинския живот.

По дяволите! Тази моя голяма уста.

Всички мълчим и аз усещам как дамите продължават да се споглеждат. Госпожица Сотин ме наблюдава със странно изражение, ала тъкмо когато разговорът се очертава да стане още по-неудобен, нисък мъж с шотландска пола ни прекъсва.

— Хм, извинете... Мога ли да ви поканя на танц? — пита ме той. Потен е и много поруменял. Попива челото си с кърпичка и се усмихва с надежда. Зъбите му са ужасни.

— Нали ви казах, че съм невидима — мърмори Роуз наведена над чашата шампанско.

Колебая се. Заклещена съм между скала и каменна стена. Потрудно ще ми бъде, ако остана тук да отговарям на въпросите на Спайк — каменната стена — за господин Дарси. Скалата е господинът с поличката. Поглеждам Спайк. Надушвам, че е в журналистическо настроение, готов да задава въпроси.

Залагам на скалата.

— С удоволствие — усмихвам се аз и се обръщам към него. — Водете ме на дансинга.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бари, партньорът ми, се оказва маркетинг мениджър на огромна фармацевтична фирма от Абърдийн и през следващите дваайсет минути ме разхожда по дансинга и ми разказва за новото хапче, което помагало на лошото храносмилане. Задавам му умни въпроси, усмихвам се на подходящите места, ахам и охам. От многото мъже, с които съм излизала, съм научила, че щом започна да ахам и охам, те зациклят и не се сещат да спрат да дрънкат за работата си.

Най-голямото ми желание в момента е да го попитам какво е новото хапче против досада, защото всеки момент ще почина от досада.

— А най-забележителното качество на хапчето е начинът, по който се отразява на отделянето на киселини. Неутрализира жлъчката по нечуван досега начин — обяснява със светнали очи той.

— Ами! — Насилвам се да се усмихна, въпреки че вече не го слушам. Мислите ми са насочени към господин Дарси. Бари продължава монолога за новите тенденции в кремове против гъбички, а аз се оглеждам с надеждата да зърна висок, красив, мургав мъж и не спирам да се питам кога ще се появи.

Всъщност въпросът е не кога, а дали. Убедена съм, че ще го видя отново. Все пак той не е някой прошляк, с когото съм се запознала в бара; говорим за господин Дарси.

— Позволете да ви прекъсна.

Сърцето ми трепва. Дали... Извърщам се доволно. В следващия момент ме притиска разочарование.

Спайк.

— Всъщност двамата с красавицата обсъждахме нещо много важно... — започва Бари.

По принцип бих го подкрепила. Все пак последното, което искам, е да танцувам със Спайк. Само че това не е точно така. Може и да мразя Спайк, но няма да изтърпя приказките на Бари за мазилата

против гъбички. Чувствам се като удавник, забелязал спасителна лодка.

— Тъкмо приключихме — прекъсвам го бързо аз и се дръпвам от него.

— И аз така си помислих — усмихва се Спайк.

Поглеждам го смръщена. Какво като ме е спасил? Аз продължавам да не го харесвам.

Бари не се отделя от мен, стои по средата на дансинга, защото не знае какво точно е станало. Започвам да се чувствам виновна. Каква съм гаднярка. Как можах да го зарежа?

— Имам безплатни мостри в колата — обажда се той.

Като се замисля, май не съм гаднярка.

— Наистина ли? Може би ще ги погледна по-късно — усмихвам се аз и без повече колебание стисвам рамото на Спайк. Понякога в живота е най-добре да поставиш себе си на първо място.

Започваме да танцуваме. Това нашето не може да се нарече точно танцуване, по-скоро се прегръщаме и се въртим из залата. Аз съм от онези непохватни танцьори, на които им трябва разговори, вицове и остроумни забележки за партито, иначе се чувстват неловко и забелязвам, че гърдите ми се притискат в гърдите на партньора, а единственото, което ни дели, е тънкият сатен и памучната риза.

— Мислех, че не обичаш да танцуваш — заяждам се аз, защото нищо друго не ми идва на ум.

— Не обичам — съгласява се той и за да докаже твърдението си, ме настъпва.

— Ау! — писвам аз.

— Мама му стара, извинявай — сумти той. — Добре ли си?

Навеждам се, за да разтрия ранения си пръст, и вдигам поглед към него.

— Нарочно ли го направи?

— Нарочно ли? — пита удивен той. — Защо ми е да те настъпвам нарочно?

— За да се посмееш за моя сметка — обвинявам го аз и продължавам да си разтривам пръста, въпреки че не ме боли чак толкова.

— Ако искаш ми вярвай, но няма нищо смешно, когато си с два леви крака — отвърща той и протяга ръка.

Не обръщам никакво внимание на ръката му, изправям се и той ме прегръща през кръста. Продължаваме да танцуваме. Този път се старая краката ми да са далече от неговите. И двамата мълчим. Нарочно оглеждам хората в залата, за да не срещна очите му. Останалите двойки бърбят и се смеят, а ние мълчим и се чувстваме неловко. Въпреки това няма аз да съм тази, която ще наруши мълчанието. Защо да го правя? И без това нямам желание да си приказвам с него.

— Представи си следната сцена. Аз съм на осемнайсет. В един нощен клуб съм. Два след полунощ е...

Спайк няма проблеми като моите. Изглежда не забелязва каменното ми изражение, когато започва разказа си.

— Нали знаеш какво означава това? Последните блусове. — Свежда тъжно очи към мен и клати глава. — Никой никога не искаше да танцува блус с мен.

Опитвам се да си го представя на осемнайсет, лицето му, покрито с акне, русият перчем, надвиснал над очите и откривам, че не е никак трудно.

— Ужасен танцьор съм — продължава той. — Нямам чувство за ритъм, нито знам стъпките, дори веднъж ме сравниха с бременна патица.

Усмивва се глупаво, но аз нямам желание да се смея. Пред очите ми е непрекъснато образът на Ърни в онова заведение, очите му, пълни със сълзи, докато говори за Айрис. Ако Спайк си въобразява, че може да ме омотае с няколко смешни лафа, просто не е познал.

— Обзалагам се, че татко ти е по-добър танцьор от мен.

— Това просто не може да бъде — отвръщам саркастично аз, защото не се стърпявам, когато си припомням как танцуваше жига на сватбата на братовчедка ми. — Баща ми мисли, че хип-хоп е името на детска книжка.

— А не е ли? — пита невинно той.

Забавен е, но аз няма да му го призная.

— Не, разбира се, книжката е „Хоп и хипопотам“ — сопвам се аз.

Спайк се ухилва хитро и аз разбирам, че това е изчанченото му чувство за хумор, което се опитва да приложи върху мен. Този тип ме дразни.

Имам идея.

— В такъв случай защо да не ти преподам първия урок по танци?
— предлагам весело аз.

След като иска да си прави майтапи с мен, защо да не си направя и аз с него?

Усмивката му се стопява и той ме поглежда с нескрито съмнение.

— Какво? Тук ли? Сега? Ти сериозно ли говориш?

— Напълно — кимам аз. — Аз съм много добра учителка. Учих танци през първата година в колежа. Модерни, класически, балет.

— Впечатлен съм — отвърща той.

И аз, казвам си аз. Целият ми опит в танците идва от филма „Слава“, който гледах като дете, но това няма да ме спре да се позабавлявам за негова сметка. Крайно време е да му го върна.

— Първо трябва да поразкършиш бедрата...

— Ъъ... — Доста неуверено той започва да криви едното коляно, след това другото.

— Не е достатъчно, още — нареждам аз. Господи, не е истина каква злобарка мога да бъда.

— Така ли? — Свил вежди, докато се опитва да се съсредоточи, Спайк върти бедра.

— Точно така — кимам сериозно аз. — Само че трябва да извадиш ръце от джобовете си.

— А, добре... — Той вади послушно ръцете си и ги държи отстрани, сякаш са за украшение, и не знае къде да ги сложи, след което върти бедра още по-бързо.

Ха, ха, ха, прилича на съвършен кретен, мисля си аз и знам, че ми е страшен кеф.

Отстъпвам една крачка и го наблюдавам като ученик. Същата работа както беше в „Слава“, мисля си аз и ми се иска също като госпожица Грант да имах пръчка, за да плющя по пода и да нареждам: „Славата излиза скъпо, а вие едва сега започвате да плащате.“ Господи, колко обичах този филм.

— Слушай, май му хванах цаката — радва се Спайк. Дръпва лъскавия розов гирлянд от поставения наблизо венец имел и го размахва във въздуха също като шал от пера. — Вече съм в празнично настроение — ухилва се той.

Наблюдавам го напълно слисана. Мислех, че ще се върже на шегата, но не съм и предполагала, че ще се върже чак толкова. Не само че се кълчи като надрусан Елвис, ами се е съсредоточил. Потискам обилно и така размахва ръце, че хората започват да го зяпат. Потискам кикота си. Колко е смешен! Така ще се научи да не се бърза с другите хора.

Работата е там, че той няма представа, че шегата е за негова сметка, мисля си аз разочаровано.

— Много е лесно — задъхва се той.

В този момент минава сервитьор с поднос шампанско и Спайк спира, за да вземе две чаши.

— Много се ожаднява от танците. — Ухилва се и ми подава едната чаша. След това попива чело със салфетка. — Кажете, когато мога да те интервюирам.

— Нали няма да ми променяш думите? — питам наперено аз.

— Само ако ти разрешиш — смее се той и отпива глътка шампанско.

— Знаем как обичаш да си играеш с истината — засичам го аз и си мисля за Ърни.

Дори да знае за какво става въпрос, той не реагира.

— Журналистите казват, че е въпрос на гледна точка — поправя ме той с усмивка.

— Колко удобно — отбелязвам аз. Усещам, че отново започвам да се дразня. Знаем, че не трябва да му казвам нищо, знаем, че обещах, но просто не се сдържа. Той е толкова самодоволен тип.

— Трябва да те заведа на обяд и там ще го направим.

— Като говорим за обеда, вчера обядвах с Ърни.

Много се извинявам, но се опитам.

Щом споменавам името му, той се вдървява. Целият пребледнява.

— Много приятен човек — продължавам аз.

— Нали знаеш какво казват за първите впечатления — отбелязва със сумтене той.

Повече не мога да се сдържа.

— Е, моите по отношение на теб бяха правилни — сопвам се аз и едва сдържа гнева си.

Спайк е шокиран.

— Това пък какво ще рече? — пита той.

Преди да успее да отговори, нечий телефон започва да звъни шумно.

— По дяволите, моят е — ядосва се той. — Дръж... — Бутва чашата шампанско в ръката ми и започва трескаво да бърка в джобовете си, докато най-сетне открива телефона.

Поне ще изключи противния телефон. Поглежда екрана.

Поколебава се. Надявам се, няма намерение да отговори. В средата на спора сме. Но той се обажда.

— Да, здравей, Спайк е... Да... Спайк... Чуваш ли ме?

Мръщи се и клати глава.

— Господи, връзката е ужасна.

Стига толкова. Писна ми. Тръгвам си.

— Чакай. Стой тук — съска той, притиска „Блекбъри“-то към гърдите си и ми дава знак с ръка да чакам. — Няма да се бавя.

Колебая се. Сигурно е станало нещо. Някакъв проблем в работата. Сигурно става въпрос за важен материал. Изчаквам. Той отново притиска „Блекбъри“-то към ухото си.

— Не ми се сърди, захарче.

— Захарче ли? — ахвам аз.

Той ме поглежда извинително.

— Знам, знам... — продължава да се умилква той, след това покрива микрофона с ръка. — Еманюел е.

За частица от секундата сърцето ми се свива, но аз решавам, че е гняв. Не виждате ли? Направо не е за вярване! Той да не би да си въобразява, че ще стоя да го чакам и ще му държа напитката, докато реди сладки приказки на гаджето си?

Само че ти точно това правиш, Емили, застанала си като пълна глупачка и го чакаш да умилостиви приятелката си.

Ужас!

Бясна съм и на себе си, и на Спайк. Хвърлям му убийствен поглед, врътвам се и все още с чашите шампанско в ръка, се разкарвам от дансинга. Гневът ми бушува като гореща лава и рискувам всеки момент да избухна и да си го изкарам на някой безобиден, нищо неподозиращ човечец.

В края на дансинга има френски прозорци, които водят към просторен балкон, но там не пускат да се излиза. Отправлям се към тях.

Не са заключени. Освен това никой не гледа. Промъквам се навън.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Спокойно, Емили, спокойно.

Балконът бе празен и с изключение на приглушената музика на квартета, която долиташе отвътре, бе тихо и много спокойно. Какво удоволствие след шума и хаоса в балната зала. Отдръпвам се в самия край и оставям двете чаши шампанско на балюстрадата, разпервам ръце и се облягам на студения камък, загледана в мрака.

Поемам си дълбоко дъх.

Спайк ме накара да побеснея. Бях права още от мига, в който го видях. Той наистина е първокласен кретен. Държал се е отвратително с Ърни и е дрънкарл лъжи за него пред Мейв.

Ами как можа да натика чашата си в ръката ми, за да си говори по телефона и да ме зареже!

Въздишам и забелязвам как дъхът ми излиза на валма. Ужасно е студено и аз треперя цялата в тънката си рокля, но съм толкова ядосана, че не искам да се връщам вътре. В подобни моменти ми се иска да съм пушачка. Нали хората по филмите правят така, когато са киснати? Дръпват от цигарата и веднага започват да се чувстват по-добре.

Звънък смях прекъсва мислите ми и аз се обръщам към група дваисет и няколко годишни, които са се измъкнали навън. Сгушили са се в далечния край на балкона и се смеят. Най-интересното е, че един от тях пуши.

Гадното настроение и чашите шампанско, които изгълтах, са ми дали смелост, затова тръгвам към тях.

— Ъъъ, извинете...

Обръщат се към мен. Отблизо виждам, че са съвсем млади, може би дори под дваисет: три слаби високи момчета с пъстри вратовръзки и две момичета с шалове от пера, които Стела би описала като „натруфени“. Пият направо от бутилка „Мое“, а златното фолио на гърлото проблясва игриво на лунната светлина, докато си предават

бутилката от ръка на ръка. Напомнят ми на мен самата от времето, когато бях в колежа.

— Здравсти — махам аз с ръка. — Исках да ви помоля за една цигара. — След това пробутвам лафа на всички непущачи. — Уж ги отказах, но...

— Ти американка ли си? — ломоти едното момче и се хили тъпашки. Те всичките са еднакви и ако не бяха вратовръзките, едва ли щях да успея да ги различа. Неговата е като зебра.

— А, да — кимам аз и за доказателство им отправям белозъба усмивка, която струваше на родителите ми двайсет хиляди долара.

— И искаш да си дръпнеш една цигарка? — хили се другият, чиято вратовръзка прилича на изрезка от националното знаме.

Изглежда подобна молба тук означава нещо съвсем различно, отколкото при нас в Щатите.

— Ами... — колебая се аз, но те избухват в истеричен смях, шляпат се по бедрата и не спират да се кикотят.

Чувствам се объркана. Леле, колко са шантави!

— Млъквай, Хенри — скарва им се едно от момичетата и го блъска по рамото. Поглежда ме и се усмихва. — Не му обръщай внимание, той е кръгъл идиот — доверява ми тя и дръпва от навитата на ръка цигара. Усещам някакъв мирис, който очевидно не е тютюн.

А това не е ръчно свита цигара, сецам се аз. Това е цигара с трева.

Леле, каква съм тъпачка! Не може да бъде. Свивам се вътрешно. Нищо чудно, че не спират да се кикотят. Те са друсани до един.

— Да бе, извинявай, не исках да те обидя — обажда се Хенри, отправя ми тъповата усмивка и отпива нова глътка от бутилката с шампанско.

— Иискаш ли да си дръпнеш? — Момичето ми подава цигарата с трева.

Последния път, когато пуших трева, бях в колежа и си изповръщах червата върху новия фолксваген на Джони Роузънбаум (това беше достатъчно унижително, но като капак двамата правехме секс върху капака), така че най-разумното е да кажа „не“.

Въпреки това щеше да е забавно да се надрусам, нали?

— Добре, може — усмихвам се аз и поемам цигарата. Както вече казах, трябва да се поуспокоя.

Вие забелязали ли сте колко са красиви звездите? Блещукат, трепкат, също като милиони диаманти в огромна, ама много голяма възглавница от черно кадифе... един милион небесни годежни пръстени, пръснати чак до безкрайността... незнайно докъде... Леле, колко романтично...

Групичката се върна вътре и аз отново съм се подпряла на лакти на балюстрада и зяпам небето. Не знам от колко време съм тук — десет минути, може би половин час, ама и на кого му пука? Сякаш времето е спряло, а аз съм в един огромен, топъл балон, който се носи нанякъде и дори не ми е студено. Мисля си единствено за небето, за необятното прекрасно черно небе. Кълна се, че не си спомням някога да съм го виждала толкова невероятно. Не мога да повярвам...

Освен това се нося високо като хвърчило.

Усмиввам се доволно, не че има за какво, и отпивам шампанско. Джойнтът направо ме изкефи. Не ми е лошо, нищо ми няма, просто тихичко се кефя — по-точно казано, надрусана съм, ама вие както искате го кажете. Дали не е време да се върна вътре при останалите? Ако се сблъскам със Спайк... ама на кого му пука за Спайк? Няма дори да говоря с него. Ще вирна нос и няма да му обръщам никакво внимание. Той нали така направи с мен! Не че съм дребнава. Нали ви казах, в момента ми е адски гот. Допивам чашата, посягам към втората и тръгвам към залата.

И се сблъскам с господин Дарси.

— Мама му стара! — Все още стискам двете чаши, когато се натъквам на него и разливам шампанското.

Той ме поглежда стреснат.

— Емили?

— Леле, много съжалявам, ръцете ми бяха заети, не те видях и...
— Не спирам да дрънкам. Я виж ти, господин Дарси е тук. На балкона е. Застанал е точно пред мен.

Леле-мале!

Както съм надрусана, минавам в повишена готовност за частица от секундата.

— Тъб... здравей — успявам да изграча аз и се опитвам да си възвърна самоувереността, въпреки че стомахът ми има чувството, че всеки момент ще му се наложи да направи салтомортале.

— Добър вечер — отвърща той и навежда елегантно глава. Вдига поглед и двамата не можем да откъснем очи един от друг, а на мен ми се струва, че целият свят се стопява в студената вечер.

— Да не би да ви преча?

Забелязвам, че гледа двете чаши шампанско.

— А, не... съвсем не — мрънкам аз и се чудя къде да ги сложа. Забелязвам малка масичка край една от колоните и бързо ги оставям. — Бях... жадна — обяснявам небрежно аз и се обръщам към него.

Работата е там, че се обърнах прекалено бързо и всичко около мен се завъртя. Боже! Припомням си как повърнах върху фолксвагена и ме обхваща ужас. Не, моля те, Господи, не ми причинявай това. Каквото друго искаш, само не и това. Подпирам се на балюстрадата и забелязвам, че господин Дарси тръгва към мен.

Всичко застива.

Мъжете в днешно време не крачат по този начин. Те се подмятат и влачат крака като Спайк, тъпчат си ръцете в джобовете, отпуснали рамене. При господин Дарси няма такова нещо. Наблюдавам го и той ме наблюдава, сякаш сме в някой забавен кадър. Гърдите му са изпъчени, брадичката — вирната и ако погледнете в речника значението на думата „неотразим“, ще разберете на мига, че не се отнася за Спайк.

Цялата потръпвам от удоволствие. Ако пък погледнете в речника какво означава „замаяна от любов“, веднага ще разберете, че става въпрос за мен.

Той наистина ме гледа напрегнато. За разлика от много други мъже, с които съм излизала, господин Дарси не прекрачва границата на приличието и ми оставя лично пространство.

— Търсих ви — обяснява напълно сериозно той.

— Наистина ли? — изписквам аз.

Добре, истина е, че съм много развълнувана, че го виждам отново, но ако ще говоря така, сякаш току-що съм се нагълтала с хелий от балон, няма да му направя впечатление нито на готика, нито на секси. А аз искам и двете. Прочиствам гърлото си.

— Наистина ли? — повтарям отново аз и си налагам да говоря с дълбок глас.

— Искях да ви кажа колко приятна ми беше компанията ви онази вечер.

— И на мен — кимам аз и усещам как се изчервявам. Господи, не може да бъде!

Чакам го да каже нещо, но той мълчи, а аз не знам какво да измисля, умът ми е напълно празен, също като празен флопидиск, затова продължавам да го зяпам и се питам колко ли време трябва да мине, преди да го направим?

Емили Олбрайт! Как можа да кажеш подобно нещо?

Засрамвам се. Господи, напълно бях забравила, едва сега се сещам как се оказах във фолксвагена. Винаги когато се надрусам, хормоните ми се разиграват и ставам невероятно палава.

— Как е балът?

Най-сетне той заговаря.

— Нали знаеш — отвръщам уклончиво аз и се опитвам да потисна похотливите си мисли.

— Танцувахте ли? — продължава той.

Мисля си за Бари и Спайк.

— Не знам дали може да се нарече танцуване — усмихвам се тъжно аз.

Само че господин Дарси не се усмихва, остава все така сериозен.

— Страхувах се, че заради закъснението си ще се наложи да ви открадна от друг.

Пред погледа ми е все още Спайк, лепнал „Блекбъри“-то на ухото си. Да ме открадне ли! Спайк не би забелязал дори някой да ме отвлечеше изпод носа му.

— Не се притеснявай. Цялата съм твоя — шегувам се аз.

Господин Дарси ми се струва стреснат.

— Наистина ли? — отвръща той и аз разбирам, че е приел думите ми буквално.

— Така се казва — бързам да обясня аз. — Нещо като шега е — опитвам се да обясня.

— Ясно — кима господин Дарси, въпреки че не съм сигурна дали наистина разбира, но вече не ми се мисли по този въпрос, защото очите му пробягват по тялото ми и сърцето ми започва да бие като лудо. Леле! Първо един ме пренебрегва напълно, а сега се радвам на пълното внимание на друг. А този просто не може да откъсне очи от мен. Невероятно ласкателно е. Просто не съм свикнала с такова отношение.

Но можеш лесно да свикнеш, Емили.

И двамата млъкваме. Тъй като нямам напитка, започвам да въртя кичури коса.

— Много мило — отвърщам след малко аз.

Мило ли? Мило ли казах току-що?

— Да, наистина — кима господин Дарси и продължава да ме гледа сериозно.

Разговорът ни отново замира и тъй като не знам какво да кажа, обръщам поглед към мастиленосинята тъмнина. Нова година е и в далечината забелязвам трепкащите светлилки на някоя коледна елха, в друга къща има парти. Потропвам с пръсти по масата. Господи, колко е тихо. Чувам как излиза собственият ми дъх.

Чудя се какво да кажа, нещо, което не е банално или съвременен майтап. Не мога да се шегувам с господин Дарси, както го правя със Спайк, защото острият ми език сигурно ще притесни някои хора, не че има значение. А и колкото повече си мисля, толкова повече ми се струва, че доброто чувство за хумор е доста преувеличено. На мен ми трябва истински мъж, не някой кретен, решавам аз и си представям как Спайк се прави на пияна кокошка на дансинга.

Потискам усмивката си, когато си спомням. Добре, признавам, че беше наистина смешно, но много ми се искаше да го натикам в миша дупка този глупендер, казвам си аз.

— Много обичам това време на годината, а ти? — изтърсвам най-сетне аз, за да не мълчим повече.

Леле, нямах представа, че толкова ще се зарадвам да чуя собствения си глас. В книгите подобни реплики винаги звучат толкова задълбочено и романтично, а героите се гледат в очите, без да говорят. В действителност подобни приказки са като излезли от устата на бенедиктински монах.

— Горедолу е приятно — отвърща той. — Ако обичате глупостите и шумните празненства.

— А — отвърщам аз и не знам какво друго да кажа. — Да, малко е глупаво — съгласявам се аз и си представям Спайк с шала от пера. — Само че глупостите понякога са забавни.

Господин Дарси се намръщва така, сякаш подобно нещо никога не му е минавало през ума.

— А сега забавлявате ли се?

— Разбира се — отвърщам престорено весело аз.

Не мога да твърдя, че се забавлявам, но за това си има обяснение. Освен това ми е нервно. А и не съм дошла, за да се забавлявам, мисля си аз, поглеждам господин Дарси и усещам прилив на страст и феромони под строгото изражение. Мога да се закълна, че току-що го видях да наднича в деколтето ми.

Благодаря безмълвно на Стела, че ми е изпратила тази великолепно рокля. Поне веднъж да се почувствам сексапилна, вместо дебела и тромава.

— Искате ли да се наметнете със самото ми? — предлага той.

Виждате ли! Освен че е страхотно сексапилен, той е истински кавалер. Няма да те зарече на дансинга като Спайк.

— Не, благодаря. Не ми е студено — усмихвам се аз и показвам гладките си рамене, които дори не са настръхнали под крема за тяло с бронзанти, с който се намазах.

— Настоявам — отвърща той и ме загръща.

— Недей, честно... — опитвам се да протестирам аз, но е прекалено късно, защото черното му сако е на раменете ми. Усещам известно разочарование. Та то покрива лъскавите ми рамене и скрива сексапилните тънки презрамки.

— То ще защитава скромността ви — обяснява той. — Роклята ви е прекалено открита.

— Така ли? — учудвам се аз. — Добре, благодаря. Естествено! Това дори не ми беше минало през ума. Нали съм свикнала да живея в света на Джей Ло и Мадона, където деколтетата са до пъпа, така че моята рокля изобщо не е разголена. Но пък господин Дарси я приема по съвършено различен начин. Той е свикнал жените по негово време да са целите опаковани. Ако ще излизаме заедно, ще трябва да съм по-скромна. Жалко, защото си имам доста симпатични топове за лятото.

— Как ви харесва престоят в Бат? — пита той и пристъпва към мен.

Гърдите ми се стягат.

— Тук е невероятно красиво. Сградите, архитектурата, ами реката — изреждам нервно аз.

Като се замисля, мога да мина и без онези летни топове. Харесвам високите яки. Харесвам копчетата до под брадичката. Точно

така. Направо обожавам всичко, което се закопчава до под брадичката. Дори сега ще вдигна яката, за да ми стигне под брадичката.

— А, да, река Ейвън. — Той кима и аз усещам топлия му дъх на бузата си.

На едно от копчетата пръстите отказват да ме слушат. Коленете ми май омекнаха.

— Имам изненада за вас.

— Така ли? — Сърцето ми трепва. Боже, как обичам изненадите. Каква ли е тази?

— Позволете на мен. — Той посяга към ръката ми.

Спомням си как преди няколко седмици архитектът, Джон, пусна вратата на ресторанта в лицето ми. След това се прибрах пеша в снега, задникът ми стана на ледена шушулка и си мечтаех да се запозная с мъж като господин Дарси.

Той ме поглежда, аз изпадам в истински унес, докато наблюдавам този стопроцентов мъж, и натискам „Изтриване“ на всички минали противни срещи, за да се махнат завинаги. Изтривам ги една по една.

— Много благодаря, господине — отворявам аз с усмивка. Пъхвам ръка в неговата и за момент той ме поглежда и имам чувството, че тъмните му очи ме изпиват. След това устните му се разтягат в широка усмивка.

— Да вървим.

Господи, колко е властен.

Да, знам, че е напълно антифеминистко от моя страна, но ми се струва невероятно секси.

Имам чувството, че в сърцето ми са затворени десетки пеперуди, които пърхат и не спират, затова кимавам щастливо.

И какво от това, на мен ми е кеф.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вървим, хванати за ръце. Господин Дарси ме повежда към далечния край на балкона, спускаме се по стълбите на тясната пътека, която води през градината. Цари необикновена тишина. Чувам единствено нашите стъпки, които проскърцват по камъните.

След няколко минути завиваме зад ъгъла. Пред мен се виждат скупчени сгради и когато приближаваме, господин Дарси се отправя към най-далечната отляво. Умът ми започва трескаво да се лута. Това ли е изненадата? Какво има там? Да не би да ми е приготвил подарък? Вратата се отваря и аз усещам мирис на сено.

Умът ми заковава на място. Леле боже! Това е плевня. Всички много добре знаят какво се случва в плевните, нали? Нещо в гърдите ми потръпва. Значи това била изненадата.

Той има намерение да ме прелъсти.

И ето че всички наситени със секс старинни романи, които съм прочела, ме карат да се замисля какво следва. Довел ме е тук, за да се изтъркаляме в сеното. Решил е да се отдаде на страстта си. Иска му се да прави лудешка любов с мен, докато звездите надничат през пролуките на стария дървен покрив, а топлото му тяло се притиска в моето...

Не трябва ли да се чувствам обидена, че той си въобразява, че може да ме тръшне още на първата ни среща? Може и да трябва, но се чувствам великолепно. Да не говорим колко съм развълнувана.

Да не вземете да си помислите, че съм някоя невинна девственица. Не обръщайте внимание на онова, което си въобразява мама. В интерес на истината, не мога да си представя нещо друго, което бих направила с по-голям кеф от това, да се изтъркалям в сеното с господин Дарси.

А и от доста време не съм правила секс, напомням си аз и го оглеждам похотливо.

Той ме води навътре. Само че това не е плевня, ами конюшня. Започва да ме обзема колебание. След секунда ме лъхва смрад, която

прилича подозрително на...

Конски фъшкии.

Настроението ми се срива. Естествено. Нали това е господин Дарси. Той е джентълмен. Никога не би се оставил на повика на плътта.

По дяволите! Да го вземат дяволите. И мътните да го вземат.

— Запознайте се с Гръм — заявява господин Дарси и отваря една от вратите, за да ми покаже огромен черен кон, който в момента, в който ни вижда, решава да вдигне опашка и да изтропа огромна купчинка на пода.

Докато гледам димящата купчинка, сексуалните ми фантазии за търкаляне в сеното се стопяват. Виж ти!

— Тъъ... здрасти — обаждам се немощно аз и бързо отстъпвам назад, преди обувките ми да се оклепат в изпражнения. — Иха — подвиквам аз и бързо се стягам. Да не би да прекалих с комбинацията от шампанско и марихуана.

— Не се притеснявайте, Емили, няма причина да се страхувате — продължава господин Дарси, решил, че викам от страх. — Конят не е ваш.

Очевидно е разбрал погрешно реакцията ми, мисля си аз. А и как иначе да я разбере. Не помня някоя от дамите в „Гордост и предразсъдъци“ някога да се е напивала или надрусвала. Да не говорим, че непрекъснато обикаляха по партита.

Чакай малко. Я върни назад.

Твоят кон ли каза?

Обръщам се, за да кажа нещо, но господин Дарси вече пристъпва към съседната врата, отваря я и пред мен лъсва най-красивият расов кон, който някога съм виждала.

Чисто бял е, мускулестите му крака пристъпват нервно. Аз съм свикнала с конете в Централ Парк — старите кротки душици, които покорно теглят каретите с туристи и позират за снимки. Само че това е различна порода. Тялото му потръпва от натрупаната енергия, също като кон за надбягвания, преди да чуе гърмежа за старт. Щом ни чува, ушите му се дръпват назад.

Неочаквано забива копито в земята и звукът отеква като изстрел. Трепвам. Господи, какви са тези нерви? *Трябва да си много смела, ако*

искаш да го яхнеш, казвам си аз и едва сега забелязвам, че е украсен с лъскава юзда, а седлото, което е сложено, е лъснато.

— Вие ще яздите Светкавица — заявява господин Дарси, сякаш прочел мислите ми.

Аз? Да яздя някаква си Светкавица ли?

Думите се редят пред погледа ми като балончета с репликите на герои от анимационен филм, но нещо ми е трудно да схвана. Не е възможно да предлага онова, което току-що предложи. Та аз съм облечена в бална рокля и съм с високи токчета. Поглеждам от господин Дарси към коня и обратно.

А, ясно. Той просто се бърка. Ха, ха. Много смешно.

— Да, ясно, всичко е ясно — ухилвам се аз, готова да продължа с шегата. Само че той остава сериозен и чак тогава се усещам. Господин Дарси не се шегува, нали не си забравила?

Той поема юздата на Светкавица, извежда животното, а аз забелязвам как ребрата му се надигат и спадат, как дебелията бяла опашка замахва и ме обзема раздразнение. Не мога да повярвам, че не ме е попитал дали искам да яздя! Какво става, нямам ли право на мнение? Ще замръзна в тази рокля.

— Тъй като никога не съм ходил в Америка, не знам какви са обичаите и традициите ви в подобни случаи — заявява сериозно той. — Въпреки това си позволих да уредя малка езда само за нас двамата.

Господин Дарси спира пред мен в бяла риза и тесни бричове, стиснал юздите на красивия расов кон. През очите ми изниква неканен образ. Тази работа е толкова романтична, че ми се завива свят.

Обикновено се купуват билети за кино и кутия пуканки, и то в случаите, когато имам късмет, но това... Имам чувството, че е някаква фантазия. Все едно съм влязла в един от романите, които продаваме в книжарницата на Макензи. Не е възможно подобно нещо да ми се случи на мен, Емили Олбрайт от Ню Йорк. Единственото, на което се качвам напоследък, е метрото, за да отида на работа, за кон и дума не може да става.

— Да разбирам ли, че одобрявате?

— Ами, да... разбира се — заеквам аз и пропъждам раздразнението, което се опитва да надигне глава. Стига, Емили, не можеш да му се сърдиш.

— Радвам се — отвръща господин Дарси доволно и ми прави впечатление, че нито за миг не се е съмнявал в отговора ми.

До този момент той се държи безобразно самоуверено, казвам си аз, докато го наблюдавам как повежда Гръм за юздите и изкарва и двата коня навън.

Нали тъкмо това го прави толкова привлекателен, казвам си аз накрая. От един чувствителен, съвременен мъж, който взема решения заедно с мен за новите щори в кухнята и пита за мнението ми, а след това се опитва да си спомни чий ред е да зареди съдомиялната, едва ли ще излезе по-приемливо гадже. Да не говорим, че подобни проблеми съвсем не могат да удовлетворят сексуалните ми фантазии. Нали?

Тръпна в очакване, докато го следвам навън.

— Как успя да го уредиш? — питам аз и се загръщам в сакото му.

— Един джентълмен никога не издава тайните си — той се усмихва загадъчно.

А пък аз се примирявах с разни пицарии, гледах тъпи чуждестранни филми и търпях разни полупияни нещастници да ми пускат ръце още на първата среща.

— Мислех да поюздим до замъка Шам.

Сърцето ми се свива. Днес сутринта четох за въпросния замък Шам в един от пътеводителите.

— Страхотно — ахвам аз и се опитвам да овладея ентузиазма си, но така и не успявам. Какво пък толкова? Ще поюздя. Ще бъда с господин Дарси. Ще посетим един замък. О, я стига!

Тръпнеща от нетърпение, наблюдавам как господин Дарси връзва Гръм за някаква порта. Обръща се към мен.

— Предполагам, че сте яздили и преди.

— И още как — отвръщам възторжено аз.

— Чудесно. В такъв случай, какво чакаме?

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Това „и още как“ беше малко пресилено.

Когато бях по-млада, ходех на уроци, но в седми клас се отказах, когато тръпката ми към понито Скокльо се пренесе на Брус. Което означаваше, че...

Леле, била съм само на четиринайсет.

Започва да ме обзема съмнение, но аз бързо го пращам по дяволите. Не е било чак толкова отдавна. Добре де, минали са петнайсет години, знам, че това е кажи-речи половината ми живот, но времето лети и когато остарееш, вече не можеш да смяташ по този начин. Както и да е, сигурна съм, че и тук е както при карането на колело. Всичко ще се върне в мига, в който се настаня на седлото.

— Да ви помогна ли да се качите? — господин Дарси и любезно протяга ръка.

— Благодаря, няма нужда. Мога и сама — отвърщам аз и се усмихвам самоуверено.

Очевидно не е свикнал със съвременните жени, които се справят с всичко сами, мисля си аз и се чувствам уверена и самостоятелна, когато се обръщам към Светкавица. Само че щом се приближавам, животното ми се струва много по-едро, отколкото преди. Кой знае защо, стремената са значително по-къси, отколкото си спомням. Плъзвам поглед нагоре. Трябва да се разпънеш като ластик, за да се качиш там горе, нали? Започва да ме обзема съмнение, но бързо го прогонвам. Нали ходя на йога. Няма проблем.

Опъвам рамене, поемам си дълбоко дъх, вдигам роклята и с едно плавно движение пъхвам обувката на висок ток в стремето.

— Ъъъъхххх.

Пъшкам шумно, докато се набера до седлото и преметна крак от другата страна. Само че нито за миг не предположих, че тревата, която дръпнах одеде, ще окаже пагубно влияние върху равновесието ми. Единият ми крак е във въздуха, когато другият се изсулва от стремето и глезенът ми се усуква. Остра болка прорязва крака ми и за момент

увисвам, но поне успявам да стисна гривата на Светкавица с вирнато във въздуха дупе. Добре че успявам да се закрепя и на бърза ръка пъхвам и другия крак в стремето и съм готова. Видяхте ли? Лесна работа.

Доволно усмихната се обръщам към господин Дарси. Той е слисан. Залива ме гордост. Така си и мислех. Очевидно е силно впечатлен. Не, той просто няма думи.

— Да не би... тъъ... жените в Америка да не яздят на една страна? — пита объркан той.

— А, не, яздим като западняците, като мъжете — отвърщам аз. Усмихвам се скромно и се нагласявам на седлото. В същия момент усещам, че няма нищо общо със седлата у дома. Странно, нещо не е наред, защото усещам студен полъх.

Свеждам поглед и забелязвам, че роклята ми се е вдигнала и се е набрала около бедрата ми. В същото време виждам, че господин Дарси е зяпнал недоумяващо голите ми крака.

Опа! Подръпвам подгъва.

— Готова съм — заявявам доволно аз и стягам юздите по начина, по който помня, че ме учеха. Виждате ли? Знам всичко. Такива неща не се забравят.

— Тъъ... чудесно — заеква той.

Господи, ама какво му става? Нещо замаян ми се вижда. Да не би да е обърнал няколко чашки повече, отколкото му се полага?

Дори да е така, гледам, че се държи здраво на седлото. Той развързва Гръм и се качва на гърба му с лекотата на професионален ездач.

— Насам — посочва той, изцъква с език и забива токовете на ботушите си в хълбоците на коня. Животното поема напред.

Правя същото като него и усещам тръпка на вълнение, когато Светкавица послушно поема напред. От доста време не съм яздила, но както вече ви казах, и тази работа е като да караш колело. Само дето е много по-романтично.

След няколко минути минаваме през портата (бележка специално за господин Присадена коса: господин Дарси слезе от коня, за да ми отвори вратата) и поемаме през полето. Леле, че това е направо върхът! Усмихвам се доволно и поглеждам тайничко към господин Дарси, който язди до мен. Изпънал е гръб, силните му рамене са дръпнати

назад, стиснал е зъби, гледа право напред и имам чувството, че казва без думи „Аз съм най-сексапилният мъж, когото си виждала“. Усещам приятна тръпка. Не, тази тръпка няма нищо общо с коженото седло.

— Замъкът е зад хълма — заявява той и посочва напред. — Все още не можете да го видите, защото е скрит зад горичката.

Горичка ли? Замък ли? Господи, все едно сме герои от вълшебна приказка.

— Супер — отвръщам аз и се опитвам да говоря естествено, сякаш подобни неща ми се случват всеки божи ден в Ню Йорк.

За момент замълчаваме и господин Дарси подкарва коня си побързо. Светкавица го следва и не се налага да правя каквото и да било. Усещам невероятно удоволствие. Подрусвам се на гърба на коня и стискам юздите с всички сили. Невероятно е! Забравила съм какъв кеф доставя ездата.

Господин Дарси забавя. Бялата му риза се издува на гърба и аз потривам очи, за да виждам по-добре. Започват да ми текат сълзи от вятъра, но това не ме притеснява особено, защото съм с водоустойчива спирала. Поемам дълбоко студения нощен въздух и се наслаждавам на ледената глътка, която парва дробовете ми. Ето това е начинът да ти се избистри главата. Одеве се чувствах малко отнесена, докато сега всичко пред погледа ми е ясно и...

Капка от носа ми пада на ръкава.

Е, това вече е гадост.

Подсмърквам шумно и отново се съсредоточавам. Направо е невероятно да си сред природата. Дали да не помисля сериозно над възможността да зарежа града и да се преместя да живея някъде в провинцията. Едва ли замърсяването и стресът и... каквото там още има се отразяват добре на здравето ми.

Господи, носът ми протече яко. Подсмърквам още по-силно, но нищо не помага. Трябва ми кърпичка, за да си издухам носа. Дали господин Дарси няма? Опипвам джобовете му. Празни са. Хм. Вятърът е решил да ме обрули, а носът ми си отмъщава, като руква. По дяволите! Нямам с какво да го избърша.

Освен ако... страшна идея. Коприненият шал на господина е все още в чантичката ми. Веднага се спирам.

Ама къде ми е умът? Не мога да си избърша сополивия нос с шала му. Той ухае на мъжки парфюм и ми е спомен.

Но пък носът ми наистина руква, както казваше баба ми, като река. Как можа да го направи, тъкмо когато съм на романтична среща. Не мога да вляза в замъка със сополив нос, нали?

Дръпвам крайчето на копринения шал и духам. Носът ми издава звук като тромпет, но вятърът е срещу мен, така че господин Дарси няма начин да ме чуе.

— Невероятно, нали? — провиква се той.

— Изумително — изкрещявам в отговор аз и натъпквам сополивия шал обратно в чантичката. Нищо му няма. После ще го изпера.

Препускаме през полето, насочили сме се към гората, всичко около мен минава на забързан кадър и аз не мога да се нарадвам на свободата. Препускаме още по-бързо и неочаквано, преди да се усетя, Светкавица става неудържима. Над тропота на копитата ми се струва, че летя.

Чуствам се жива. Обзета съм от еуфория. Чувството е прекрасно.

Агония!

Леле! Намръщвам се от болка, докато се полюшвам на седлото. Кой идиот ми даде умната идея да тръгна без сутиен? Циците ми подскочат като две прегладнели кутрета. Опитвам се да ги притисна с лакти. Честно да ви кажа, не съм от най-надарените момичета, но всяка жена има нужда от някаква опора, каквато роклята с тънки презрамки не може да осигури.

Продължавам да притискам подмятащите се гърди с лакти и се мръщя на тропота. Май нямаше такова нещо в „Булката беглец“, когато Джулия Робъртс хукна да бяга от олтара. Когато героинята от някой филм препуска през полето и вятърът роши косата ѝ и роклята ѝ се стеле зад нея, картината е зашеметяваща — да не говорим, че това е една от най-романтичните фантазии, които една жена може да си представи, — но аз имам чувството, че зърната ми са продрани.

Добре че след няколко минути стигаме до гората и господин Дарси намалява, докато яздим между дърветата. Обзета от облекчение, аз дръпвам юздите. Кожата ми си има предел на еластичността. Още малко и чудесната ми Б чашка щеше да заприлича на някое от чудесата, дето ги снимат за „Нешънъл джиографик“, казвам си аз,

отпускам гърди и бързо пригласявам рошавата си коса, която е заприличала на разплетено гнездо заради вятъра.

— Ето го.

Тъкмо разкопчавах сакото на господин Дарси, за да изглеждам по-секси, и вдигам поглед. Пред мен е замъкът. Толкова съм впечатлена, че оставам без думи.

— Поръчан е от Ралф Алън, за да прави по-добро впечатление от къщата му в града и от разстояние изглежда истински. Всъщност е чисто и просто една впечатляваща фасада — продължава той, когато спираме.

— Все едно е декор от филм — ахвам аз. Много късно се усещам какво съм казала.

— Какво?

— А, нищо? — отвърщам аз и гледам да замажа положението. Не искам да разваля настроението, като се впусна в безумни обяснения, затова мълчаливо седим на конете и разглеждаме „впечатляващата“ фасада.

Не, лъжа нагло. Не гледам никаква фасада, а него.

— Въпреки това е великолепен, нали? — обажда се след малко той, без да откъсва очи от замъка.

Няма и защо да ме гледа мен, въпреки че щях да се зарадвам.

— Да — съгласявам се веднага. — Така е.

Въпреки това предпочитам да гледам него и отново усещам вече познатата тръпка, когато се сецам, че сме съвсем сами, само ние двамата... и луната. Момент само за прелъстяване. Опипвам с поглед скулите му, линията на носа и силната уста, която излъчва невероятна увереност.

Той се обръща и ме поглежда. Очите ни се срещат и аз усещам нова тръпка.

Господи, това е то. Ето го моментът, в който трябва да ме целуне.

Сърцето ми бие толкова шумно, че се учудвам, че той не го чува. Когато се навежда към мен, аз затварям очи в трепетно очакване. Усещам топлия му дъх до врата си. Подушвам парфюма му. Усещам устните му.

Розичке болна!

Стряскам се, когато чувам гласа му.

Невидимият червей...

Невидим червей ли? Нещо започвам да се обърквам. Ама тоя какви ги бръщолели?

Дет' скита сред виещия нощен мрак...

А, ясно, сецам се аз, когато разпознавам стихотворението на Уилям Блейк.

Отварям едното си око, ама съвсем малко, само цепка, и го поглеждам тайничко. Той е съвсем близо до мен и ме наблюдава внимателно.

Поема си дълбоко дъх и продължава:

Откри алено ложе на неподправена радост...

Той рецитира за мен.

Господи, толкова е страстен, че не знам накъде да погледна! Героите от романите винаги правят така, но никога не ми се беше случвало в истинския живот. Невероятно!

Само че...

Не искам да ви се сторя неблагодарна. Коя жена не би искала господин Дарси да рецитира стих специално за нея с този великолепен акцент край облян в лунна светлина замък навръх Нова година?

Незрим и ненаситен...

Честно да ви призная, май предпочитам целувката.

Разтрепервам се от леден порив на вятъра. Тъй като вече не яздим, аз усещам колко е студено. Опитвам се да размърдам пръстите на краката си, но те са така изтръпнали, че не ги чувствам. За разлика от останалата част от тялото ми. Всичко ме боли. И дупето, и циците, и глезенът. Няма съмнение, че утре цялата ще бъда на синьо-черни петна и качествено подута.

Животът твой покоси

Завършва господин Дарси, драматично протегнал ръка.

Господи, това стихче не е ли малко тежичко за случая?

Бодва ме раздражение. Дойдох чак дотук на кон, умрях от студ и да не получа дори една целувчица. Какво да правя? Да ръкопляскам ли? Да припадна, може би? Или...

Мислите ми заглъхват, когато господин Дарси неочаквано ме притегля до себе си.

Добре де, добре. Нищо не съм казала. Я да видим какво ще стане сега.

Цял живот съм мечтала за целувка от господин Дарси и ето че най-сетне ще я получа. Затварям очи и вдигам лице към него. Всичко наоколо замира. Извивам се леко, но сатенената рокля се хлъзва на седлото тъкмо когато устните му докосват моите и аз забивам пети в коня, за да се задържа.

Господи! Случва се. Най-сетне ще усетя мечтаната целувка.

— Ааа! — писвам аз.

Без всякакво предупреждение Светкавица изцвилва жално и се вдига на задните си крака.

— Ааа...

Вместо да усетя страстната прегръдка, ще полетя през задницата на коня. Стисвам юздите, а палтото на господин Дарси се плъзва от раменете ми.

— Мама му стара!

Мигът, в който политам, ми се струва цяла вечност дълъг, но животното отпуска крака и аз се озовавам отново на гърба му. Обзема ме облекчение. Благодаря ти, Господи, благодаря ти, много ти благодаря...

Благодарностите траят около две секунди.

В следващия миг звярът хуква напред.

— Дръжте се! — провиква се господин Дарси.

— Ааа...

Друго не мога и да направя. Пищя с пълно гърло, обладана от истински ужас.

— Стой, момче. — Той умело спира коня и се опитва да стисне юздите, но Светкавица отново се вдига на задните си крака и изблъсква и него, и коня му с огромна сила.

— Господин Дарси — писвам ужасена аз, когато той тупва на калната земя.

— Емили — пъшка той, останал без въздух след падането.

Обръщам поглед назад. Чувам го, че крещи някъде отдалече, но Светкавица хуква, вятърът понася гласа му и той заглъхва.

— Помощ — изревавам аз с пълно гърло, когато препускаме през гората. Подмятам се на седлото. — Помощ — писвам отново аз. Безнадеждно е. Господин Дарси го няма, за да ме спаси.

Сега вече препускаме извън гората през черните поля. Луната, изглежда, се е скрила зад облак и пред мен се мерзелят някакви тъмни сенки. Приличат на чудовища. Сърцето ми се свива. Господи! Какво е това? Протягам ръка, за да се предпазя от протегнатите клони на храсти и млади фиданки, но се оказва прекалено късно.

Прас. Усецам неочакван удар по челото. След това чернотата ме обгръща.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Къде съм?

Събуждам се, легнала по очи. Бавно извивам глава на една страна. Усещам тъпо пулсиране. Ужас! След това свивам пръстите на ръцете си и усещам остър колосан памук. В легло съм. Отварям очи. Това си е моето легло.

Какво облекчение само. Секунда след това съм напълно объркана. Как съм се озовала тук? Не помня кога съм си легнала. Не помня нищо, откакто — нов прилив на паника — *не мога да си спомня*.

Опитвам се да се съсредоточа, но главата ми отказва да работи. Не говоря за мозъка. Опитвам се да видя какво става около мен и отварям подпухналите си клепачи. Стаята ми е потънала в мрак, освен лампата в ъгъла, която хвърля мека светлина.

В продължение на няколко секунди не помръдвам. Оставам да лежа и само дишам и издишвам, сгушена под одеялата, и се моля на съня и амнезията да си отидат. Най-сетне очите ми започват да фокусират. Разни форми започват да ми се струват познати — ъгълът, крайчето на куфара ми, дрехи, разпилени навсякъде — тениски, дънки, пуловери, — шоколадовокафяв сатен, метнат на закачалка върху огледалната врата на гардероба.

Точно така. Роклята. Новогодишният бал. Започвам да си припомням. Танцувах със Спайк, пуших трева, сблъсках се с господин Дарси...

Господин Дарси.

Внимателно намествам глава на възглавницата. Очите ми обикалят бавно, все едно че съм героиня от филм на ужасите. Махмурлукът ми започва да думка в главата ми като барабан. Бавно, движи се бавно, ама много бавничко...

Възглавницата до мен е празна.

Гледам и не мога да повярвам, защото почти очаквах черните къдри на господин Дарси да се появят, ала след това решавам, че е

просто невъзможно. Разбира се, че не съм спала с него. Аз не съм
такова момиче, а той не е такъв мъж.

Още по-зле, прошепва похотливото гласче в главата ми.

Опитвам се да не му обръщам никакво внимание, докато си
припомням събитията от вчера. Говорехме на балкона, това го помня
добре, той изглеждаше невероятно сексапилен, да, това, разбира се, го
помня и... ау, дупето ме боли като за световно — ходихме да пояздим,
моят кон се изправи на задните си крака и тогава...

Какво тогава?

— Будна си вече.

Гласът ме стряска и аз си поемам дълбоко дъх, когато виждам
надвесената над мен фигура. Лицето се приближава. Спайк.

По-точно двама като Спайк.

Гледам го объркана и се опитвам да фокусирам. В първия момент
пред очите ми не е гадното лъжливо и егоистично прасе, което се
прави на журналист, а умножено по две гадно лъжливо и егоистично
прасе. Свивам очи, за да го накарам да се превърне в едно.

— Колко е часът? — питам немощно аз.

Той поглежда часовника си.

— Почти четири сутринта.

Опитвам се да се изправя, но той ме спира с мокра кърпа.

— Недей, трябва да лежиш неподвижно.

— К'во? — изпъшквам аз и едва сега усещам, че главата ми ще
се спуска. Отпускам се на възглавницата.

— Ударила си си зле главата, но не се притеснявай, всичко ще се
оправи — утешава ме той и притиска студената кърпа към челото ми.

Внимателно докосвам чело.

— Оу — хленча аз, когато пръстите ми докосват цицина с
размерите на яйце. — Какво се е случило?

— Не знам точно. Тръгнах да те търся — след телефонния
разговор — обяснява гузно той. — Когато те намерих, ти беше в
безсъзнание.

— Къде ме намери? — шепна аз и все още ми се иска да си
обясня какво точно става.

— Близо до конюшните.

— Аха...

Започва да ми се вие свят. Сигурно съм си ударила главата в нещо и съм припаднала, но съм успяла да остана на седлото, докато Светкавица се прибере в конюшните... Може да съм се прибрала до конюшните и да не помня, защото съм паднала, когато съм слизала от гърба на коня, и съм си ударила главата в пода и така съм си загубила паметта... Може пък...

— Натъкнах се на някакви хлапетии, когато те търсех. — Спайк прекъсва обърканите ми мисли. — Казаха, че сте пушили заедно трева.

— Да, вярно.

Не че тревата може да обясни амнезията ми.

— И си изпила две чаши шампанско.

Изпих ги, наистина.

— Едната беше твоята — обяснявам немощно аз.

Спайк въздиша и се почесва притеснен по наболата брада. Забелязвам, че си е свалил сакото и вратовръзката, разкопчал е яката и е навил ръкавите си. Отдолу се показват две яки космати ръце, едната, от които се пъхва под яката на ризата. Очевидно е много гузен заради цялата работа. Или е това, или е завъдил бълхи.

— Слушай, много се извинявам — започва притеснено той. — Чувствам се виновен — затова предложих да остана при теб, за да съм сигурен, че си добре. Някой трябваше да остане с теб. Ти беше в безсъзнание.

— Благодаря — отвърщам аз. Господи, колко неловко се е получило. Точно Спайк ли трябваше да ме открие? И това ако не е лош късмет. Сигурно страшно се кефи и злорадства. — Вече съм добре, можеш да се прибереш — добавям аз и дръпвам завивките, за да покажа, че разговорът ни е приключил. Едва сега усещам, че нямам пижама. По-точно казано, гола съм.

Чисто гола.

Ужасена и засрамена, аз рязко вдигам пухеното юрганче, след което го дръпвам чак до брадичката. Дори не искам да знам кой ми е свалил дрехите.

— Ще те помоля да затвориш вратата на излизане — настоявам аз.

Спайк ме поглежда така, сякаш се кани да каже нещо, но след това си грабва сакото и вратовръзката и стисва бравата. Отваря я и изсъсква:

— Мама му стара.

След това я хлопва отново. Подскачам.

Обръща се към мен поруменял, стиснал зъби.

— Виж, няма смисъл да си мълча повече, има нещо, което исках да ти кажа, но все не намирах подходящото време, така че ще ти го кажа сега. — Отново пристъпва към мен.

Стягам се, готова да изслушам един гневен порой, и мислено събирам всички муниции, с които разполагам.

— Луд съм по теб.

Преставам да подръпвам завивката и го зяпвам напълно слисана и объркана. Той е застанал почти мирно, отпуснал ръце отстрани, цялото му тяло е сковано.

— Това поредната ти шегичка ли е? — заеквам аз.

— Нищо подобно — уверява ме бързо той. — Напълно сериозен съм. — Дръпва един стол, обръща го, сяда и стисва облегалката. Поглежда ме в очакване да види реакцията ми.

Като казах, че съм останала без думи, говорех напълно сериозно. Зяпам го и ми се струва, че нещо съм се объркала. Този пак ли се бърка с мен? Че ние двамата не можем да се понасяме.

Само че той нито ми се усмихва, нито намига, нито прави някоя от обичайните простотии, които обикновено ми пробутва, което означава...

Божичко! Той наистина говори сериозно.

— Не мога да спра да мисля за теб, Емили — обяснява той много по-бързо от обикновено. В бързината думите му почти се сливат. — Знам, че ще се изненадаш, но исках да ти кажа, че за мен си невероятна жена...

Може ли някой да ми каже дали съм в съзнание и дали не съм попаднала в някой кошмар. Цялата тази работа е просто невъзможна. Не мога да повярвам.

— Невероятно!

Наистина е невероятно.

Господи!

Боже Господи! Всевишни, това не може да бъде!

През всичкото време си мислех, че Спайк ме мрази, а той си бил падал по мен.

Започвам да се изчервявам. Въпреки че го мразя, усещам нещо като удоволствие. Дори съм поласкана. Че кой няма да е поласкан, ако го обсипят с комплименти? Дори да са изречени от лъжец, от гадняр, чието умение е да съсипва любовта, от побойник, който посяга на старци.

— Знаеш, че не си паднах по теб от пръв поглед...

Чакай малко, този какво каза?

— Нищо подобно. Обикновено си падам по блондинки. Направо губя ума и дума, когато видя руса глава и яркочервено червило. — Той се усмихва смутен. — А ти беше различна.

Моля? Удоволствието ми прави бърз обратен завой.

— Ако трябва да съм напълно откровен, мислех те за скучна... — Той се изсмива мрачно.

Не мога да повярвам. Най-точната дума е *слисана*.

— Само че през последните няколко дни, след като те опознах като човек, въпреки че се опитах да си наложа да не те харесвам, наистина опитах, просто не успях. Наистина съм луд по теб, Емили. Дори успях да преглътна факта, че си американка... — Той очевидно набра инерция, защото започва да се хихика и си мисли, че пуска шегички.

Само че на мен не ми е до смях. Бясна съм.

— Открай време се бях зарекъл, че няма да излизам с американка, защото съм луд по французойките...

Бясна е меко казано.

— Само че ти си различна...

Бясна на квадрат. Естествено, че съм различна, скапан кретен такъв, искам да изкреця.

— Та исках да знаеш какво изпитвам и се питах дали... надявах се да изпитваш и ти същото. Към мен. Можем да вечеряме заедно довечера, стига да нямаш други планове.

Най-сетне млъква, очевидно доволен от монолога, и ме поглежда очаквателно. Опитвам се да овладеея гнева си.

Той каза „надявах се“, но нямаше никакво съмнение, че ще получи положителен отговор. Сигурно се е надявал да му се хвърля в ръцете, обзета от неземна радост. Как само ми се иска да му цапна един.

Вместо това скръствам ръце и го поглеждам студено.

— Ами Еманюел?

Не само че е лъжец, че съсипва връзките на хората, ами си позволява да бие старци. Господи, ще му дам аз да се разбере.

— Не ти ли казах? Снощи скъсахме — отвърща той доволно, сякаш за да ми даде кураж.

Усещам някакво подобие на злорадство, но бързо го отблъсквам.

— Така и не се получи между нас. Карахме се непрекъснато. Онзи ден беше права, когато каза, че трябва да излизам с някое нормално момиче.

— А аз съм нормална, така ли?

— Точно така — отвърща доволно той и приближава стола си до леглото ми. — Абсолютно.

Обидена съм. На нито едно момиче не му е приятно да го наричат „нормална“, нали? Тя иска да е „специална“, „невероятна“, „сексапилна“ и „страстна“ и още един милион думи, които подсказват, че е уникална. „Нормална“ е просто синоним на „скучна“.

— Боже, поласкана съм — подхвърлям саркастично аз. — Благодаря.

Той ме поглежда неуверен. За пръв път се усеща, че нещата не са такива, каквито ги е планирал.

— Не мога да си обясня какво съм направила, за да предизвикам такава любов — продължавам бавно аз. — Много съм поласкана. Чувствам се направо привилегирована. — Гневът ми кипи, аз махам рязко кърпата от челото си и се надигам, като внимавам да не се отвия. Вирвам брадичка и заявявам решително: — Само че ако си въобразяваш, че мога да изпитам към теб същото, значи много се лъжеш.

На Спайк му трябва почти цяла минута, за да осмисли казаното от мен. След това усмивката му замръзва и по лицето му плъзва необикновен цвят. За пръв път, откакто го познавам, той няма думи. Очевидно е, че е не е очаквал подобна реакция.

— Дори да беше последният човек на земята, нямаше да изляза на вечеря с теб — заявявам разпалено аз.

По лицето му пробягват най-различни чувства. Шок, гняв, недоверие, объркване, болка. Всъщност, струва ми се, че е много наранен, когато най-сетне намира сили да заговори.

— Много ми е трудно да говоря за чувства, но ми трябваше огромна смелост, за да ти призная какво изпитвам.

Бодва ме чувство на вина. Решително я прогонвам.

— Значи не изпитваш същото. Да, очевидно е — добавя той с мрачно изражение. — Не беше нужно да се държиш толкова грубо и заядливо. Все пак и аз си имам чувства.

Става горкият обиден човечец и се кани да си тръгне. В този момент ми кипва.

— Значи си имаш чувства? — възкликвам аз и лицето ми пламва. Скачам от леглото заедно със завивката, дръпвам си халата, загръщам се бързо и връзвам колана. — Ами какво ще кажеш за моите чувства? — питам аз. — Застанал си пред мен и ми обясняваш как ме имаш за това или онова, какво си помислил, когато си ме видял за пръв път, но въпреки че не си искал, си ме харесал, че това било толкова нетипично за теб, че дори си се борил с увлечението си! — Поемам си дълбоко дъх. — След това очакваш да се държа любезно с теб.

— Стига де, не исках да се получи така — отвърща той.

Ако си мисли, че ще му дам думата, много се лъже. Сега е мой ред.

— Напротив — провиквам се аз и го прекъсвам. — Ти за какъв се мислиш? Критикуваш ме! Обиждаш ме! Да не би да си въобразяваш, че ти си самото съвършенство? Няма такова нещо.

— Добре де, помислил съм си, но просто бях откровен, нали така е най-добре? Да сме съвсем откровени.

— А, значи искаш да сме напълно откровени един с друг. — Вече крещя, гласът ми е дрезгав, но не ми пука. — В такъв случай позволи ми да бъда напълно откровена с теб...

Пристъпвам към него и той трепва.

— Да предположим за миг, колкото и да е нелепо, че си падам по теб. Да предположим, че изпитвам същото, което ти изпитваш към мен. Ти замислял ли си се — изстрелвам злобно думата „замислял“, — че дори не би ми минало през ум да изляза с човек, който удря беззащитни старци и ги заплашва да стоят далече от майка му?

Имам чувството, че съм го ударила. Мускулче на челюстта му започва да потръпва. Той е смръщил страшно вежди, но не казва и дума.

— Да не би да се каниш да го отречеш? — изкрещявам аз.

— Нямам желание да говоря по този въпрос — заявява студено той и отказва да продължи.

— Не можеш, нали? Не можеш да го отречеш! — настоявам аз.

Спайк почервява от гняв.

— Не, ако говорим за Ърни Девлин, няма да отрека нищо — сопва се той.

Поглеждам го шокирана, че си е признал. Дори не се кани да обясни.

— Направих всичко по силите си, за да задържа този нещастник далече от мама и ако се наложи да го сторя отново, няма да се поколебая.

— Ти си го ударил — ахвам аз.

— Точно така — кима той. — Вярвай ми, че никога преди това не бях удрял друг човек.

Той говори толкова искрено, че аз се поколебавам, но бързо се стягам.

— Да ти вярвам ли? Да ти вярвам след всичко, което се е случило? — Изсумтявам презрително. — Извинявай, но изобщо не ти вярвам.

— Господи, ти наистина имаш ужасно мнение за мен, а?

— Излъга Мейв. Знам, че си я излъгал. Искаше да пресечеш връзката между двамата с Ърни.

— Разбира се, че исках да го накарам да стои далече от нея.

Не мога да повярвам! Той дори няма намерение да спори с мен.

— Господи, колко си жалък! — възкликвам аз. — Не си могъл да понесеш, че майка ти е обичала Ърни, нали? Толкова си ревнувал, че си прекъснал връзката им. Пребил си го, счупил си му носа, той е бил ужасен от теб и се е наложило да напусне работата си и да изчезне. Разбил си сърцето на майка си.

Спайк ми се струва толкова ядосан, че ако не бях вбесена, сигурно щях да се уплаша.

— Ще ти кажа още, че да съсипеш всяка друга връзка, която Ърни се опита да завърже, е проява на чиста злоба. Как можа? Мейв е толкова сладък човек, а е нещастна от толкова отдавна. Но ти, разбира се, нямаш представа, нали? Не знаеш, че е дала момиченцето си за осиновяване, когато е била на осемнайсет, че оттогава я разкъсва чувство за вина, че за пръв път от години Ърни я накара да се усмихне.

Разсмя я. Помогна ѝ да почувства, че струва нещо. За всичко това на теб не ти пука, нали? — Млъквам, защото разбирам, че съм казала прекалено много. Нямах никакво намерение да му разказвам за Мейв, но просто не се сдържах. Толкова ме е яд на него, че сърцето ми блъска неудържимо. — А ти съсипа всичко — добавям тихо аз.

— Значи това мислиш за мен, така ли? — проговаря най-сетне Спайк. — Че съм побойник и злобен мръсник ли? Че ще съсипя живота на Мейв заради собствените си чувства към... Господи, дори не мога да изрека шибаното му име. — Той млъква и поклаща глава. — Значи си решила, че всичко се върти около мен.

— Ти сам го каза — отвърщам аз с горчивина.

Заставаме един срещу друг — аз съм скръстила ръце, а Спайк е натъпкал своите в джобовете. Между двамата ни прехвърчат искри омраза, ледени като кристалчета от някой фризер.

— След като ти заговори за първото си впечатление от мен, искам и аз да ти кажа моето. От мига, в който те зърнах, ти се държеше грубо, егоистично и арогантно. Толкова си влюбен в себе си, че си въобразяваш, че целият свят се върти около теб.

— Според мен каза достатъчно — срязва ме той с треперещ глас.

— А, чакай, едва започвам.

— Само че аз нямам намерение да стоя и да слушам простотии — заявява решително той. — Показа ми повече от ясно какво изпитваш към мен. Съжалявам, че те обезпокоих. Съжалявам, че отнех толкова много от времето ти. — Замълчава за миг, сякаш обмисля следващите си думи, след това добавя: — Надявам се утре да си по-добре. — След тези думи ми обръща гръб, отваря вратата и я трясва с такъв замах, че едва не се срутва на земята.

— Честита Нова година и на теб, скапаняко — изкрещявам след него аз. След това, за свое най-голямо удивление, избухвам в сълзи.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин се събуждам с подпухнали като „след рев“ очи.

Нали се сещате за какво ви говоря? След като сте се наревали, сте се наспали и сте се обзавели с кървясали цепки вместо очи, подчертани от торбички, които отказват да реагират както на торбички с чай, така и на студени лъжици и на скъпи кремове и не ви остава никаква друга възможност, освен да ги скриете.

Това обяснява защо се явявам на закуска скрита зад слънчеви очила. Няма да спомена, че е януари.

Излизам от стаята си, хлопвам вратата и се клатушкам по розовия килим в коридора. Глезенът ме боли и съм все още малко замаяна. Сигурно снощи съм била в шок. Тогава не се сетих, но сигурно затова избухнах в сълзи. Нямахше нищо общо с онова, което Спайк каза, въпреки че на пръв поглед изглежда така. Не, със сигурност е било заради шока от падането.

Освен това имам и слабо сътресение, след като съм си ударила главата. Буцата все още се мъдри на видно място, но поне е спаднала малко. Сигурно ще се върна с гадна синина, която да ми е спомен от екскурзията.

Започва да ме обзема самосъжаление. Когато се записах за екскурзията, си представях как ще обикалям английската провинция, облечена в различни тоалети, праметнала пъстрия си шал през рамо, стиснала „Гордост и предразсъдъци“ в ръка. Представях си се сексапилна и много начетена едновременно. Щях да бъда американка в чужбина, която е обърнала гръб на плиткоумието и разочарованията, които са завладели съвременния живот, за да се върне назад към историята и да изпита наслада от литературата. Представях си свят, пълен с опушени пъбове и огън в камините, пред които ще се свия с книжка в ръка, ще опитвам местни ястия и напитки, ще си лафя небрежно с местните хора, нищо че повечето ще са облечени в груби вълнени палта, естествено меланж.

Нямах никакво намерение да обикалям и да се напивам, а за надрусване дори през ум не ми бе минавало, нито пък да се карам с разни типове, камо ли да ме хвърлят коне, които за малко да ме претрепят.

Сякаш за да ми напомни за приключението, главата ми започва болезнено да пулсира.

Разсейва ме тихото гъргорене на телефона и аз го изваждам от чантата. Поглеждам екранчето. Стела е. Обзема ме облекчение. Боже, точно в този момент имах спешна нужда от приятел.

— Честита Нова година. Получих съобщението — заявява весело тя. — Исках да разбера как е минал балът.

— А, супер — отвърщам аз пресилено весело. Стигам до стълбището и се спирам пред огромния стенен часовник.

— Хайде, разказвай.

— Къщата беше невероятна, свиреше един квартет, танцувахме, пихме шампанско и... — Очите ми се пълнят със сълзи. — Господи, Стела, вдигнах най-ужасният скандал, който можеш да си представиш — признавам аз.

— Не може да бъде.

— Може. Ама беше ужасно... — Гласът ми потреперва, изтънява и аз мигам отчаяно, за да прогоня сълзите.

— Ем, кажи защо стана така? — пита тя шеговито в опит да ме разсмее. — Моят сваляч се свали с още двама жени, така че трябва да изживея твоята тръпка, иначе не може.

Не ми е никак смешно и тъй като тя чува единствено подсмърчането ми, става сериозна.

— Хайде, кажи на леля Стела за какво се спречкахте с господин Фицуилям.

Едва сега се сещам, че тя си мисли за господин Дарси.

— А, не беше с него.

— Не беше ли? Ами с кого беше? — пита силно изненадана тя.

— Със Спайк.

— Чакай малко, Ем, нещо взех да се обърквам. Кой, за бога, е Спайк?

— Гаднярът — подсмърчам аз.

— Аха, готиният противен тип ли? — досеща се Стела.

Има нещо в начина, по който го казва, което ме кара да застана в отбранителна позиция.

— Не съм казала, че е готин — протестирам аз.

— Не беше и нужно — отвърща компетентно тя.

— Ти пък откога стана екстрасенс? — сопвам се подразнена аз.

— Ааа, значи все пак е готин.

— Добре де, добре, готин е — признавам аз единствено защото съм под напрежение. — Сега би ли престанала? — Обзема ме чувство на безсилие, защото разговорът не върви в посоката, в която исках. Нали се сещате, че очаквах много подкрепа и разни лафчета от сорта „Ами да, разбира се, какъв кретен; разбира се, че ти не си виновна“ и други подобни.

Вместо това тя ме завря в миша дупка и се прави на интересна.

Сега пък млъкна. Виждате ли?

— Кажи, за какво се скарахте?

— Дълго е за разправяне — въздишам нещастно аз.

— Аз не бързам — отвърща мило Стела.

Поколебавам се, защото ако започна, спиране няма, пороят ще бъде отприщен и аз ще избълвам всичко.

— Първо, открих, че е разправял лъжи за шофьора ни, Ърни пред Мейв, мила ирландка, която много харесваше шофьора, а вчера Ърни лично ми каза, че Спайк го е ударил, задето е излизал с майка му...

— Господи!

— А снощи, докато бяхме на бала и танцувахме, се обади приятелката му и той престана да ми обръща каквото и да е внимание, затова аз изпуших една трева...

— Пушила си трева?

— И ходих да яздя...

— С балната рокля ли?

— После си ударих главата и съм припаднала, защото се събудих гола в леглото, Спайк беше там и...

— Не може да бъде!

— Той ми каза, че бил луд по мен...

— Мама му стара!

— Накрая се скарахме и той излетя навън.

Стела е онемяла.

— Стела!

— Мама му стара, Ем! Нали аз трябваше да съм на екскурзия с таки от осемнайсет до трийсет. Господи, ако знаех, че тази книжна екскурзия ще бъде толкова дива, нямаше да я изпусна!

Усмивам се.

— Сигурно ти се струва доста шантаво.

— Шантаво ли? Направо е фантастично! — възторгва се завистливо Стела. — Можеш да ми вярваш, че Мексико е пълна скука в сравнение с твоята работа. Най-интересното тук бяха жалките състезания за момичета с мокри потничета и коктейлни маратони. Не вярвах, че ще го кажа, но можеш да ми вярваш, че докато съм жива, не желая да видя друга маргарита. Нямам търпение да се прибера... Та в тази връзка, я кажи, чувала ли си се с Фреди? Не отговори на есемесите ми.

Спомням си снощния разговор с Фреди. Нали ми каза нещо от сорта, че любовта била гадна работа. Ето че пак се развълнувах.

— Ти добре ли си? — пита Стела, учудена, че мълча.

— Не бих казала — отвърщам нещастно аз.

— Аз пък не спрях да дрънкам. Кажи какво мислиш за него?

— За кого? За Спайк ли?

— Ами ти дори не си споменала друг — натяква Стела.

Настръхвам.

— Според мен е пълен кретен. Сега вече съм убедена — заявявам накрая аз. — Освен това е лъжец и побойник.

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам. Какво направи със Скот? — питам аз, след като си припомням предишния ни разговор.

— След като го замерих с каната ли? — избухва в смях Стела. — Нищо. Престанах да му обръщам внимание. Щом го направиш, той много скоро ще разбере намека.

— И аз ще направя същото — решавам аз и се стягам. — Сигурно съм се разцивила, защото не съм си доспала. Нищо повече.

— Какво? Ще послушаш съвета ми? Какво ти става?

Облягам се на стената и се замислям за миналата седмица и за това, което се случи. Все още се опитвам да си обясня всичко.

— Не съм съвсем сигурна — признавам накрая аз. — Просто не знам.

Казваме си чао и в мига, в който затваряме, аз се сецмам за роклята. По дяволите, исках да ѝ благодаря. Интересно, защо тя не я спомена? Сигурно е забравила, решавам аз и слизам по стълбите. Все пак Стела е от хората, които редовно забравят.

Влизам в трапезарията и се опитвам да се държа нормално, все едно че не съм боднала на носа си фалшиви очила „Гучи“ за десет долара в девет сутринта на първи януари. Надявам се никой да не ми обърне внимание и да успея да се вмъкна и да се измъкна незабелязана.

— Значи си жива!

Като се замисля, може и да не съм.

Поглеждам към Роуз, Мейв, Хилъри и Рупинда. Те са се настанили на една маса и са ме зяпнали любопитно. Сега ми е ясно какво е да си известен.

Изобщо не е хубаво.

— Добро утро, Емили — излайва Роуз. — И честита Нова година.

Гласът ѝ ме прорязва и аз се усмихвам немощно.

— Май сме махмурлии, а? — продължава да гърми гласът ѝ, докато размахва кифличка, обилно намазана с масло под носа ми.

— Малко — кимам аз и сядам на празния стол, който примъкнаха за мен. Усмихвам се с благодарност и посягам към кафеника. Ръката ми трепери. Тази сутрин ми е позволено да изневеря на английската традиция и да пренебрегна чая.

— Много се притеснихме за теб — прошепва Мейв, накланя се към мен и поставя ръката си върху моята.

— Какво точно стана? — пита Хилъри и се пресяга за филийка препечен хляб.

Господи, стига с тези въпроси. Започва да ме обзема паника. Точно от това се страхувах.

— Не съм сигурна... — отвърщам аз и бузите ми пламват от смущение. — Ударих си главата.

— Дрънкаше големи глупости — обажда се отново Роуз.

— Така ли? — Сега вече става лошо. Бързо отпивам от кафето. Имам спешна нужда от кофеин.

— Романтична езда под звездите, облян от лунните лъчи замък, поезия...

— Господин Дарси — добавя Хилъри и извива едната си вежда.

Застивам както устата ми е пълна с кафе. Не е много топло и горчи. Хилъри ме поглежда подозрително. Да не би аз да ставам параноичка? Опитвам се да измисля някакво обяснение.

— Ами вижте... то... аз... — Започвам да дрънкам, без да имам представа какво да кажа.

Спасява ме Рупинда.

— Няма какво да обясняваш. Всички си имаме фантазии с господин Дарси. — Тя намига и отпива от обичайната си гореща вода с лимон. — Но трябва да призная, че ти си много по-изобретателна от мен.

— А, аз открай време имам много развнтено въображение — шегувам се аз. — Още от дете. — Усмиввам се на Рупинда с огромна благодарност, облекчена, че съм се измъкнала от разговор, който нямаше съмнение, че ще стане твърде неприятен.

— Добре че Спайк те откри — подхвърля Хилъри.

От един проблем на втори.

— Да — прошепвам аз с нежелание. Нямам никакво желание да говоря за Спайк.

Дамите обаче са си наумили друго.

— А, да, прекрасният господин Харгрийвс — усмивва се замечтаната Рупинда.

— Според мен той е невероятен романтик — отбелязва Хилъри, която се е отказала от препечената филийка и сега дъвче пълнозърнест корнфлейкс.

— Романтик ли? — повтарям презрително аз, преди да успее да се спря. — Не бих казала.

— Ама нали ти се притече на помощ — прошепна Мейв и очите ѝ заблестяват зад очилата. — Той те спаси.

Тези дами са си наумили да съберат „двамата млади“ още от самото начало на екскурзията и сега използват развоя на събитията, за да подкрепят теорията си. Господи, ако имаха представа какво се случи днес в ранните часове. Нямахше нищо романтично.

— А, не съм сигурна... — започвам аз, но госпожица Сотин ме прекъсва. Навежда се над масата ни, стиснала клипборд в ръка.

— Напротив, госпожице Олбрайт. Имахте невероятен късмет, че господин Харгрийвс ви откри. Ако не беше той, щяхте да замръзнете

навън...

— Искахме да те заведем в болница, но по Нова година и линейките, и спешното са претъпкани, така че...

— Добре че Спайк е ходил на курс за оказване на първа помощ и той те прегледа...

— Дори предложи да остане в стаята ти, за да е сигурен, че...

— Сътресенията са опасна работа.

Дамите говорят едновременно, надвикват се и аз започвам да се колебая по отношение на чувствата си към Спайк. Господи, нямах представа, че е направил толкова много за мен. Дори не му благодарих. Вместо това му наговорих всички онези гадости — че е груб, че е егоист, че е самовлюбен, арогантен, че е лъжец — трепвам, когато се замислям. Господи, наистина съм надрънкала големи глупости. Напълно нетипично за мен, по-скоро в стила на някоя заядлива мръсница.

Може би защото си най-обикновена заядлива мръсница, Емили.

Чувството за вина ме поразява, но аз не му се оставям и започвам да се питам как ли се чувства Ърни. Имала съм право все пак. Ами отвратителният начин, по който се е държал с възрастния човек? Спайк заслужава всичко, което получи. Защо да се държа мило с него? Той да не би да е бил внимателен с Ърни, питам се възмутено аз.

— Та в тази връзка, кажете как е очарователният господин Харгрийвс? — прогърмява гласът на Роуз. — Днес не слезе за закуска.

Сърцето ми се изпълва с ужас. Боже! Независимо дали съм права или не, налага се да се срещна с него. Май няма да мога. Стягам се, защото знам, че ще влезе всеки момент. Навеждам се над чашата кафе. Ще се получи адски неловко.

— Замина за Лондон — отвръща напълно спокойно госпожица Сотин.

Какво?

Вдигам рязко глава.

— Върнал се е? — ахвам слисана аз, а след това, колкото и да е невероятно, ме обзема разочарование.

— Да, наложи му се да тръгне рано сутринта. Имал някаква спешна работа.

На масата се понася шепот — очевидно дамите са не по-малко изненадани от мен.

— Ами статията? — пита Хилъри и скръства ръце, готова да подложи госпожица Сотин на кръстосан разпит. Веднага си я представям като партньор в някоя правна фирма или като местна съдийка.

— Почти е приключил. Вече направи интервютата — отвърща тя.

— Мен изобщо не ме е интервюирал — обаждам се недоволно. Самата аз оставам изненадана от избухването си и забелязвам, че госпожица Сотин насочва тежкия си поглед към мен.

— Може да е останал с впечатление, че не искате да ви интервюира — подхвърля тя.

— Сигурно — кимам аз, въпреки че е точно така.

— Според мен, Емили, когато става въпрос за мъж, нещата трябва да са пределно ясни. Жените обичат да разгадават мъжете и не е тайна, че сме много добри в това отношение. Само че мъжете нямат никакво желание да ни разгадават нас, права съм, нали, дами? — Госпожица Сотин оглежда седналите на масата и чака одобрението им. Всички се кискат в знак на съгласие. — А това е самата истина, когато са засегнати сърдечни въпроси. Както казва Шарлот Лукас в „Гордост и предразсъдъци“, *Понякога е грешка да сме толкова предпазливи. В девет от десет случая жената трябва да покаже повече чувство, отколкото изпитва в действителност.*

Забелязвам, че госпожица Сотин ме наблюдава и у мен се надига същото чувство като снощи на бала. Знам, че като наша екскурзоводка тя просто цитира Джейн Остин, но имам чувството, че ми дава съвет, който е научила от собствен опит.

— Жалко — прогърмява за пореден път гласът на Роуз. — Приятен човек. Много ми се искаше да се сбогувам с него.

Останалите кимат в знак на съгласие и съжаляват, че не са имали възможност да му пожелаят всичко най-хубаво за Нова година, че не са го поканили да им отиде на гости и че не са го „уредили“ с неомъжената си племенница. Извинявам се и ставам от масата.

Това е то Спайк се е върнал в Лондон. А пък вдругиден аз ще се кача на вечерния полет за Ню Йорк. Това означава, че двамата с него няма да се видим никога повече. Няма да има повече пререкания. Няма

да разменим и две приказки. Това е краят. Боже, на това му се казва облекчение.

Въпреки че сама се убеждавам, не мога да се отърся от чувството, че не е точно така. Знам, че някъде дълбоко в мен живее убеждението, че съм допуснала огромна грешка. Не съм облекчена, истината е, че съжалявам.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тъй като е първи януари, имаме почивка от натоварения график. Цял ден ще ни прожектират филми по творби на Джейн Остин, след което ще има дискусия. Първо ще дават „Гордост и предразсъдъци“, филмът с Кийра Найтли и Матю Макфейдън. Решавам да го пропусна, филмът е страхотен, Матю е абсолютно сладурче, но вече съм го гледала два пъти на дивиди. Освен това никак не ми се гледа филм.

Честно казано, не мога да се съсредоточа над нищо, защото непрекъснато мисля за снощи. Само че не мисля за онова, което ми се иска. Не се връщам към лунната разходка с господин Дарси, нито пък как ми рецитираше поезия, нито пък към момента, когато искаше да ме целуне. Спомням си как Спайк ме нарече мръсница...

Виждате ли? Пак същата работа. Това е то. Щом се замисля за вечерта, която прекарах с господин Дарси, умът ми кривва от правия път и се насочва към случилото се със Спайк.

Престани, кряска гласът в главата ми. Пет пари не давам, ясно ли ти е? Не ми пука за Спайк, нито пък за онова, което иска да ми каже. Всичко приключи. И без това няма да го видя никога повече, така че какво значение има?

Влизам във фойето и тъкмо се каня да се върна в стаята си, за да се наспя, когато забелязвам компютър в един от ъглите. Защо да не проверя имейлите си, докато съм тук? Не че очаквам много, още повече че сега са празници и повечето хора са заминали. Освен това и приятелите, и семейството ми имат номера на мобилния ми, така че ако има нещо важно, ще ми звъннат или ще ми пратят есемес. Само че никога не се знае. Освен това няма да се забавя повече от няколко минутки.

Кликвам върху интернет експлорър, влизам в сървъра и изписвам адреса и паролата си. Наблюдавам как екранът потрепва, докато зарежда. Хотелът осигурява страхотни мини сапунчета и шапчица за баня, но по отношение на съвременните технологии и високоскоростен

или безжичен интернет са на светлинни години от истината. Тук все още разчитат на дайъл-ъп.

Най-сетне имам връзка и премествам мишката върху моя инбокс. Отварям го и попадам на боклуците, които са напълнили пощата ми през последните двайсет и четири часа — предложения за виагра, трийсет процента намаление за някакъв литературен клуб. Това е дело на майка ми. Обясних ѝ, че последното, от което имам нужда, е да купувам книги онлайн, но въпреки това тя ме записала и сега непрекъснато получавам имейли.

Маркирам ги, изтривам и продължавам нататък. Първият имейл е от Фреди — той от време на време ми пише, обикновено около рождения ден на Стела, въпреки че понякога се сеща да ме попита как съм. Много е сладък. Отварям имейла. Както очаквам, пише, че вчера му е било много приятно да си приказва с мен, извинява се, че не ме е попитал за екскурзията и се надява да прекарам чудесно, а след това казва нещо, което буквално ме заковава на място.

Като най-добрата приятелка на Стела, искам да ме посъветваш за нещо. Знам, че открай време си наясно какви са чувствата ми към нея — а вчера ме накара да се замисля и аз. Обичам Стела, открай време я обичам, но, изглежда, досега съм си заравял главата в пясъка, защото знам, че не е влюбена в мен. Докато я нямаше, имах достатъчно време, за да помисля. (Не се плаши, бях взел решение още преди нашия разговор, така че не носиш никаква вина!)

Както и да е, реших, че тя май има право. Двамата с нея можем да бъдем единствено приятели. Затова миналата седмица ходих на две срещи. Засега няма нищо сериозно, но просто не знам как да кажа на Стела и затова не отговарям на обажданията ѝ. Тя, разбира се, няма да бъде разстроена — познавам я достатъчно добре и знам, че ще се зарадва за мен — въпреки това се чувствам особено. Това беше една от причините да ти звънна вчера, за да ми кажеш какво мислиш по въпроса, но така и не успяхме да поговорим. Днес сутринта ми прати есемес и ме попита

дали съм добре, така че трябва да ѝ кажа нещо. Да имаш идея как да ѝ кажа?

Леле! Значи на Фреди най-сетне му е омръзнало да чака Стела. Знаех си, че ще се получи така, въпреки това съм разочарована. Много ми се искаше двамата да се съберат. Само че не съм убедена, че Стела ще се зарадва, когато научи. Макар да разправя, че ѝ е все едно, имам чувството, че щом научи, че отново е тръгнал по срещи, тя ще осъзнае, че чувствата ѝ съвсем не са платонични.

Хрумва ми нещо. Веднага прогонвам мисълта. Не, няма начин. Не е гот така. Фреди ми се довери, но пък... Може би тайничко се надява да...

Какво, Емили? Да препратя имейла му на Стела ли?

Докато го препращам и наблюдавам как изчезва в киберпространството, ме бодва чувство за вина. Ама аз за каква се имам? За някое съвременно превъплъщение на Купидон ли? Стрелям с имейли като със стрели.

Само че много бързо се съвземам. Може пък така на Стела най-сетне да ѝ дойде умът в главата. А може и да не ѝ дойде. Може би двамата ще обединят усилията си и ще ме убият. Въпреки това си струва да пробвам. Само защото моят любовен живот е в пълен хаос, не означава, че и при другите трябва да е така.

Отново насочвам вниманието си към инбокса. Добре. Какво друго съм получила?

Я, картичка на „Холмарк“, изпратена от приятелка в Чикаго, две картички от банката... Виж ти, получила съм имейл от господин Макензи. Веднага ме обхваща притеснение. Дано да не съм сгафила нещо с цифрите, мисля си аз и притеснено кликвам. Ами ако някой клиент се е оплакал за празните страници в „Гордост и предразсъдъци“? Имах намерение да му драсна два реда по този въпрос, но забравих. Казвам си колко съм тъпа и зачитам:

Мила Емили,
Пише ти Одри Макензи, от името на съпруга си
Уилям.

Този имейл изобщо няма да бъде за ордери или оплаквания. Май беше по-добре, ако ставаше въпрос за нещо такова.

Преди два дни той претърпя тежък инфаркт и го приеха в болница. Много ни уплаши, но извадихме късмет. Уилям е жилав и ще се оправи. Затова пък аз не съм сигурна дали ще успея да се справя. В момента се възстановява у дома и вече започна да се оплаква, че му било скучно и тормози лекарите да го оставят да се върне на работа.

Междувременно го сложих под ключ. Затворихме книжарницата, докато се върнеш, затова трябва да се съберем и да обсъдим какво ще правим в бъдеще и как да постъпим с теб.

Въпреки това използвам възможността, за да ти благодаря от все сърце за упоритата работа и предаността ти през последните пет години. Извини ме, че ти съобщавам тази новина по празниците, но двамата с Уилям преценихме, че е най-добре да си в течение с онова, което става.

Приятно пътуване, ще поговорим, когато се върнеш.

Най-добри пожелания,
Одри и Уилям Макензи.

Първата ми реакция е да благодаря на Всевишния, че той е добре. Господин Макензи ми беше повече от шеф. Ако нещо му се случеше, щях много да се разстроя.

Ала след това се замислих за бъдещето си. Новината не вещаеше нищо добро за магазина. Откакто господин Макензи престана да идва на работа, съпругата му непрекъснато го натиска да се оттегли и да продаде бизнеса, но той все успява да я убеди, че не му е дошло времето. Ами сега какво ще стане? Започва да ме хваща страх. Един господ знае какво ще се случи.

Изпращам внимателно обмислен отговор, пожелавам му да се възстанови бързо и казвам и на двамата да престанат да се притесняват, че скоро се връщам и нямам търпение отново да се заема

с работата. Старая се тонът да е ведър, но притеснението си остава. Знам, че няма да имам проблем да си намеря работа в друга книжарница, но да отида на друго място ще бъде все едно да зарежа Астън мартина си и да започна да се возя на автобус. Ами Стела? Какво ще стане с нея?

Опитвам се да се успокоя. Няма нужда от паника. Нищо няма да се случи. Имам няколко седмици, все ще измисля нещо. Може да опитам да взема пари назаем и да купя бизнеса.

Да, сигурно. А дали няма да спечелиш от лотарията, Емили?

Усещам как ме притиска умора и поглеждам светлия екран. Толкова много неща се случиха през последните двацет и четири часа, че единственото ми желание е да се сгуша под завивките и да се наспя. Тъкмо се каня да изключа, когато нов имейл изскача в пощенската кутия. Адресът на подателя ми е непознат, а за тема е написано:

На всяка цена прочети!

Гледам любопитно. Сигурно е пак някоя простотия. Премествам мишката, за да го изтрия, след това спирам, защото виждам адреса `sbh@thedaily-times.com`. „Дейли Таймс“ ли? Не беше ли това вестникът на Спайк?

След това се сецам. Естествено. Не си спомням какво е второто му име, но това със сигурност са инициалите на Спайк.

Сърцето ми започва да бие глухо. Веднага се сецам за две неща: (1) откъде ми е намерил имейла? (2) какво има да ми каже?

Посягам развълнувана. И аз не знам какво да очаквам — може би няколко остри думи, може би извинение, може би заяждане, но когато отворя имейла, с огромна изненада откривам, че е писмо. Премествам мишката надолу. Писмото се оказва цели три, четири, пет, шест пълни страници.

Не мога да повярвам. Страниците са гъсто изписани, а накрая има някакви изрезки от вестник.

— Извинете, приключихте ли?

Някой явно се обръща към мен и аз вдигам рязко поглед. Няколко човека нервничат наблизко, очевидно искат да използват компютъра.

— Да, разбира се... Само минутка. — Обръщам се отново към компютъра и натискам „принтиране“. Какво съм се развълнувала? Написал ми е писмо. И какво от това? Ще го прочета по-късно, когато ми е удобно.

Ама и аз ги приказвам едни.

Две минути по-късно съм седнала на ръба на леглото в стаята и стискам имейла на Спайк. Притаявам дъх и зачитам:

Скъпа Емили,

Знам, че е много вероятно да изтриеш това писмо, преди още да го прочетеш. Сигурно в момента у теб отново припламват същите чувства, които снощи не скри.

В случай че любопитството ти се окаже по-силно от омразата ти към мен искам да те успокоя и да те уверя, че няма защо да се притесняваш. Ти беше пределно ясна по отношение на чувството си — по-ясно нямаше накъде, затова колкото по-бързо забравим, толкова по-добре.

Така, след като изяснихме този въпрос, минавам направо на важното. Снощи ме обвини за някои много сериозни неща, а аз, по лични причини, не бях готов да ти обясня и да се защита, защото все още не бях преценил колко мога да разкрия и колко да премълча. А и ти си беше създала мнение, така че нямаше смисъл дори да опитвам.

Тъй като имах достатъчно време, за да помисля, и макар да е много малко вероятно някога да се срещнем отново, искам да ти разкажа моята версия за историята. Ще ми бъде неприятно, ако така и не разбереш истината.

Не си длъжна да четеш имейла. Можеш да го изтриеш, да го пратиш в кибер ада с едно кликване на мишката ти ще прецениш. Само че има неща, които на всяка цена трябва да научиш.

След това ако все още мислиш, че съм виновен, ако все още ме смяташ за лъжец и за отмъстителен мръсник, ще приема решението ти. Но да ме съдиш, без да знаеш фактите, просто не е честно — нито към теб, нито към мен.

Снощи ти ме обвини в две неща:

1. Че съм излъгал Мейв за Ърни и така съм съсипал първия ѝ шанс да бъде щастлива от години, може би дори за цял живот.

2. Че съм се държал гнусно с Ърни, горкия беззащитен старец, който не е направил нищо лошо, освен да се влюби в майка ми, като по този начин си е навлякъл гнева ми и аз съм започнал да го заплашвам, а накрая съм го ударил, счупил съм му носа, без той да ме е провокирал. Накрая — става още по-зле — принудил съм го да напусне работата си в „Дейли Таймс“, та затова той бил ужасен от мен.

Добре, след като уточнихме фактите, позволи ми да ти разкажа моята версия.

Запознах се с Ърни Девлин, когато преди пет години постъпи на работа в „Дейли Таймс“. Беше шофьор на един от представителните ни автомобили. Казвахме си „добър ден“ и „здрасти“, по някоя и друга приказка, обсъждахме футбола, все незначителни неща. Стори ми се приятен човек.

Една вечер мама дойде да ме чака след работа. Тогавя се запозна с Ърни. Аз имах да гоня срок, не можех да ѝ обърна никакво внимание, затова се наложи тя да изчака половин час във фоайето. Двамата се разприказвали мама много обича да бърри — накратко, Ърни поканил мама на среща и тя се съгласила.

Знам, че няма да повярваш, но когато тя ми каза, че е получила покана за среща, много се зарадвах.

Баща ми почина, когато бях на шестнайсет, и оттогава нямаше друг, но това съвсем не означаваше, че искам тя да остане сама. Напротив. Много обичах татко, но него вече го нямаше, а не ми се искаше тя да остане сама до края на живота си. Искаше ми се да се запознае с някого и двамата да заживеят щастливо и спокойно. Нямаше значение кой е човекът и с какво се занимаваше. Не съм сноб. Не беше нужно да е някой богаташ или известен човек. Достатъчно бе да е свестен. И задължително да обича мама.

И така, мама и Ърни излязоха на среща, след това на втора, на трета, докато скоро вече „се ухажваха“, както се изразяваше мама. Много се радвах за нея. Откакто татко почина, не я бях виждал по-щастлива. Сякаш се бе подмладила. Ами Ърни? Идваше на секундата, на която бе казал, че ще дойде. Беше изключително точен. Всеки път ѝ носеше или цветя, или някой малък подарък. Бе невероятен джентълмен.

Сега като се замислям, си казвам, че е трябвало да се усъмня. Просто беше съвършен.

Струва ми се, че останах заслепен от щастието на мама. Очевидно не използвах главата си на разследващ репортер. Когато той говореше за миналото и как съпругата му е загинала в трагична катастрофа, на мен не ми се искаше да ровя, за да проверя фактите. След като татко почина, имаше седмици, дори месеци, в които си казвах, че никога няма да видя мама усмихната отново, а ето че най-сетне тя се смееше и се бе върнала към живота.

Бях му изключително благодарен.

Тъй като съм абсолютно откровен, ще ти призная нещо, което не бях признавал дори пред себе си. Бях невероятно облекчен. Имах приятелка. Имах си собствен живот. Работата ми отнемаше дълги часове. Сега вече нямаше нужда да се притеснявам за мама. Нямаше да се чувствам виновен, че е сама на Коледа, когато аз ходех да карам сноуборд.

Господи, не можех да повярвам, че съм такъв егоист. Мама ми бе дала всичко в този живот, а аз мислех за себе си и за собственото си спокойствие. Все още не мога да си простя този факт. До ден-дневен съжалявам, че не задавах повече въпроси, че не опознах по-добре Ърни Девлин. Може би тогава щях да забележа нещо, да стана поне малко подозрителен. Само че аз не направих нищо, а и вече е късно, не мога да върна часовника назад.

Ърни предложи на мама брак три месеца, след като се бяха запознали. Падна на колене и ѝ подари старинен диамантен пръстен, който каза, че бил на майка му. Тя бе

на седмото небе. Разплака се, когато ми каза новината. Щели да направят малка церемония през лятото с прием в местния голф клуб и да прекарат медения си месец на езерото Гарда.

Това не бяха единствените им планове. Решиха да продадат и двете си къщи и да купят обща, за да започнат на чисто. Дори имаха идея за къща тип бунгало в съседно село.

На мен ми се стори доста бързо, но както каза мама, двамата се обичали, а и на тяхната възраст нямало какво да чакат. След като представиха нещата по този начин, не можех да съсипя плановете им. Беше ми мъчно да продам дома, в който бях расъл, но какво пък толкова. Отдавна се бях изнесъл, животът ми бе поел в някаква посока, така че защо тя да не се порадва на своя живот?

Направиха резервация за гражданското за юни. Оставах само два месеца, затова започнаха с подготовката. Цветя, покани, менюта, автомобили. Един ден открих извлечение от кредитната карта на мама и разбрах, че тя е платила за абсолютно цялата сватба. Тогава за пръв път ми мина през ума, че Ърни може и да не е точно такъв, за какъвто се представя. Когато я попитах, тя обясни набързо, че Ърни не използвал кредитни карти, само чекове, било му по-лесно по този начин. „А и както казва Ърни, щом се оженим, моето ще е негово и обратното“, заяви мама.

Започнаха да ме измъчват лоши предчувствия, но аз се опитах да не им обръщам внимание. Изглежда се притеснявах прекалено много; да, по-разумно беше да се плаща с кредитна карта, вместо с чек, но той не бе направил нищо нередно.

По това време вече се канеха да се нанесат в новото си бунгало. И мама, и Ърни бяха намерили купувачи за къщите си, а адвокатите им бяха подготвили документите. Имаха нужда от десет процента депозит в кеш за договорите.

Десет процента!

Това са трийсет хиляди лири. По днешния курс са към шейсет хиляди долара. Това са доста пари. А има хора, които са готови на всичко за такава сума.

Дори няма да се поколебаят да разбият сърцето на някого.

Тайно от мен предишната седмица Ърни отишъл у мама и ѝ казал, че неговият купувач се отказал в последната минута, че щяло да отнеме седмици, докато се намери нов и я попитал какво да прави. Очевидно бил много разстроен, че ще изпуснат бунгалото, затова мама му казала да не се притеснява и написала чек за целия депозит. Само че така и не успяла да си спомни името на адвоката, а Ърни ѝ казал да остави празно място, за да го попълни, когато погледне в документите у тях.

Разбрахме, че нещо не е наред, когато три седмици по-късно адвокатът звънна на мама, беше в деня преди сватбата, за да попита къде му е хонорарът. Звъняхме на Ърни, но го нямаше. Мама не беше на себе си. Реши, че му се е случило нещо ужасно, че е ранен или болен.

Сигурно е станало нещо страшно — повтаряше тя и аз знаех, че си мисли за баща ми, за деня, в който го бе намерила в кабинета му, след като бе получил инфаркт, когато било прекалено късно да бъде спасен.

Тогава намесихме полицията и много скоро се разбра, че Ърни е написал своето име на чека, депозирал е сумата в собствената си сметка, изчакал е да получи парите и е напуснал страната.

Когато мама разбра истината, бе облекчена. Това е истината. Мама бе зарязана ден преди сватбата от мъж, с когото искаше да прекара остатъка от живота си, който открадна всичките ѝ спестявания и въпреки това тя бе доволна, че той не е ранен. Невероятен човек е майка ми.

Ами аз?

Аз исках да го пречукам. Исках да му извия врата с голи ръце. Не само че бе съсипал надеждите ѝ, ами беше разбил всичките ѝ мечти. Беше я унижил пред близки и роднини. Беше я направил за посмешище пред съседите.

Беше предал доверието ѝ, беше ѝ откраднал трийсет хиляди лири, беше я оставил с огромен дълг на кредитната карта и я бе оставил сама да се оправя с отлагането на сватбата и покупката на къща, която тя нямаше никакво желание да купува.

Освен това бе разбил сърцето ѝ.

Искаш ли да знаеш най-лошото? Беше направил всичко това нарочно.

Ти не познаваш мама, Емили, но всеки, който я познава, ще ти каже, че тя е най-милият човек на този свят. Имаше пълно доверие на Ърни Девлин и бе готова да направи всичко за него, а пък той я съсипа със своята алчност и егоизъм. За него тя не означаваше абсолютно нищо. Бе просто начин да постигне целите си.

Много ми се иска да кажа, че това бе краят, но се оказа, че ни чака още.

Шест седмици по-късно Ърни бе арестуван, когато се опитвал да се върне в Англия. Оказа се, че мама не била единствената измамена жена. Десетки други били подали оплаквания. Всички разказвали едно и също — представял се за вдовец, предлагал брак, купували къща заедно, но той не можел да осигури своята половина от депозита... Нали разбираш какво се е опитвал да постигне?

Мама не отиде на процеса, но аз отидох. Ако си мислиш, че забелязах някакво разкаяние, лъжеш се. Той не се извини на жертвите, не помоли за прошка, не показа по никакъв начин, че е засрамен. Освен това още първия ден излезе от съдебната зала с нагла усмивка.

Тогава го ударих.

Просто не се съдържах. Нещо у мен се пречупи. След всичко, на което бе подложил майка ми, усмивката му ми дойде прекалено много. Скочих пред репортерите и изтрих с един замах усмивката от лицето му. Арестувах ме веднага, но поради обстоятелствата полицаите ме пуснаха само с предупреждение. През целия си живот не съм имал никакви неприятности с властите, освен няколко глоби за неправилно паркиране, но и до ден-днешен не съжалявам

за стореното. Не си търся извинение за онова, което направих, дори искам да подчертая, че на Ърни му се размина леко.

На 24 май 2003 г. той бе признат за виновен и го осъдиха на шест години затвор за измама и кражба. Трябваше да плати на мама цялата сума плюс правните такси, също и на останалите жени. Той обяви банкрут. Осемнайсет месеца по-късно го пуснаха за добро поведение.

Казват, че времето лекува, но според мен мама никога няма да преживее стореното от Ърни. Знам, че така и не му прости. Когато го видях на екскурзията, след всичкото това време, ми се прииска да го убия. Ако не това, то поне да го пребия. Всички сме наясно как действа съдебната система. Вече бях получил едно предупреждение. Ако само го пипнех с пръст, щяха да ме тикнат в затвора. На мен нямаше изобщо да ми пука, защото щях да залича усмивката от лицето му, но мама бе преживяла повече от достатъчно. Нямаше нужда да ме вижда изправен пред съда и да преживява отново случилото си.

Затова реших, че е най-добре да не му обръщам никакво внимание. Преструвах се, че не съществува.

След това го видях с Мейв. Той се смееше, шегуваше се, показваше й снимките на внуците си. Разбрах, че не си е научил урока. Държеше се по абсолютно същия начин и с мама. (Между другото, само за твое сведение, той няма внуци. Никога не се е женил, а съпругата му никога не е загивала в катастрофа. А пък годежният пръстен на мама се оказа откраднат от една от бившите му „годеници“.) Нямаше да понеса същата гадост да се случи пред очите ми. Не можех да му позволя да причини подобно нещо на Мейв.

Затова онази сутрин, когато пътувахме към катедралата, реших да й разкажа какво се е случило с мама. Тя остана шокирана. Как иначе? Бе разочарована и много разстроена, за което искрено съжалявам. Според мен аз й спестих много повече болка. Така поне Мейв няма да

преживее унижението и болката, на които са били подложени останалите жени.

До ден-днешен мама не е видяла и едно пени от трийсетте си хиляди. Много скоро ще се пенсионира и разчиташе на тези пари за старини. Всъщност парите бяха последното, което я измъчваше. Парите са просто пари, но няма начин да залепиш отново разкъсаното сърце, нали?

Знам какво си мислиш в момента. Моята дума срещу неговата, нали? Той е мил старец, а аз съм гадняр. Затова приложих някои изрезки от онова време. Не очаквам да ми повярваш, Емили, но всичко е черно на бяло — така че прецени и реши сама.

Преди да ги прочетеш, ти казвам сбогом. Беше ми много приятно, че се запознах с теб. Ако си дочела имейла чак дотук, благодаря ти.

Спайк

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Не знаех как да опиша чувствата си, докато четях имейла на Спайк. Изпитах какво ли не. Обзе ме възмущение, после отказах да повярвам, оставих се на гнева, на раздразнението, на ужаса, на чувството за вина и на съжалението. Седях на леглото и си казвах, че не мога да му повярвам. Всъщност вече бях взела решение. Той бе виновен за всичко, в което го обвиних.

Само че с всеки прочетен ред предубежденията ми започнаха да се разпадат. С всяка страница доказателствата ставаха необорими. Вече нямаше съмнение. Бях го преценила погрешно. Бях допуснала невероятна грешка. Нямаше нужда да чета статиите, за да се уверя.

Въпреки това ги прочетох. Заглавията се набиват на очи. „Любовникът мръсник“, „Младоженецът беглец“, „Открадна и сърцето, и спестяванията й“.

На снимките се вижда мъж с боядисана кестенява коса и мустаци, но няма съмнение, че е Ърни. Симпатичният беззащитен Ърни. Невинната жертва. Оцелелият след безпричинното нападение на Спайк, мъж наполовина на неговите години.

По дяволите! Как можах така да оплескам нещата?

Седя на ръба на леглото, поемам си въздух и се опитвам да запазя спокойствие. Умът ми не побира цялата тази работа. Нямам никаква представа какво да правя. Нещо ме подтиква да хукна долу и да изпратя на Спайк имейл, в който да се извиня, но след всичко, което му наговорих, след начина, по който се държах с него, бе просто немислимо. Един нищо и никакъв имейл след всичко, което казах и направих? Честно казано, няма да му се сърдя, ако ме прати по дяволите.

Дали да не оставя всичко както си е? И без това достатъчно сгафих. Нека просто се опитам да забравя. Ще се престоря, че никога не се е случвало.

Само че нещо се случи.

Чувството за вина ме пробужда. Мисля си за Ърни, колко ме беше впечатлил, колко бързо ме накара да повярвам на разказа му за Спайк. Защо стана така? Защото исках да му повярвам. Защото той просто затвърди първото ми впечатление. Така ми се искаше да съм права.

Само че ти сбърка, Емили.

Чувството за вина и срамът ще ме задушат. Освен това започва да се прокрадва и страх. Много е страшно, когато разбереш, че не можеш да вярваш на собствената си преценка. Гордостта и предрасъдъците ти могат да те ослепят и така и да не успееш да видиш истината. Понякога се чудя колко ли пъти досега съм сбъркала — просто никога не съм разбирала.

Стаята ми се струва задушна и тясна. Трябва да изляза за глътка свеж въздух. Тъкмо ще си проясня мислите. Толкова много неща се случиха, че не мога да мисля трезво. Покрай разкритията за Спайк, Ърни и имейла на госпожа Макензи главата ми ще се пръсне.

Нахлузвам ботушите и дебелото си палто и слизам долу. От рецепцията мога да взема велосипед под наем с кошница. Ще приличам на госпожица Марпъл^[1], но това е последната ми грижа в момента. Мятам се на седалката и се отправям към града.

Много е приятно, когато си на колело. Пълня гърди със студения въздух и натискам педалите. Пътят скоро се разделя на две, къщите се разреждат и около мен е само полето. Продължавам напред. Не забелязвам, че бедрата ме болят, нито че студеният въздух разрошва косата ми. С всяко завъртане ставам по-спокойна, по-уверена, градът е някъде зад мен, а аз се качвам все по-нагоре и по-нагоре. Нищо друго няма значение, само това. Да караш велосипед е простичка работа. Натискаш педалите и се придвижваш напред. Не може ли и животът да е също толкова прост?

След известно време мускулите ми буквално горят, аз слизам от велосипеда и се облягам на металната порта на каменна ограда. Пред мен има гора и през дърветата се вижда замъкът.

Сигурно е същият, до който ходих вчера с господин Дарси. Как се казваше? А, да, спомням си — замъкът Шам, — защото не бил истински.

Поемам към него. Хълмът е доста стръмен и бързо се уморявам. Не ми стига дъх и забавям. Тук вече е по-трудно. Пътеката не се

вижда, стърчат скали, проточили са се корени и човек като нищо може да се пребие — един господ знае как съм успяла да яздя снощи, — но след около пет минути излизам от гората. Замъкът се пада от дясната ми страна, но на дневна светлина изглежда съвършено различен. Съвсем не беше такъв снощи. Направен е от типичния за Бат кремав камък. Снощи ми изглеждаше истински, но сега, отблизо, личи, че е едно нищо.

Сигурно през лятото тук е пълно с туристи, но сега няма никой. Сядам на тревата, опирам глава на каменната стена и не мога да се наситя на гледката. Зад мен, заобиколен от седем хълма, се намира град Бат с грегорианската си архитектура, която изглежда внушителна, когато си насред града, а оттук прилича на миниатюрен макет, направен от някой архитект.

Потривам подпухналите си очи и вдигам глава към сивото небе над мен. Май ще вали. Типичен новогодишен ден. Само че не е точно така. Няма нищо обикновено в този ден. Отново ми става тъжно и аз въздишам. Не мога да мисля повече. Прекалено уморена съм. Снощи не съм спала. И след всичко преживяно на бала, сътресението и разкритията единственото ми желание е да затворя очи за момент и да пропъдя всички мисли.

След малко усещам нещо топло на лицето си и отварям очи. Забелязвам, че слънцето е изплувало иззад един облак. Ярките му лъчи пронизват синевата и аз заслонявам очи, за да се огледам. Забелязвам, че някой се приближава. Присвивам очи. Мъж е. Освен това е на кон.

Господин Дарси!

Обзема ме радост, докато препуска към мен, бузите му са поруменели от януарския вятър, а тъмните му вежди са надвесени над очите.

— Надявах се да ви открия тук — заявява той, слиза от коня и пристъпва към мен.

Усмиввам се и скачам, за да го посрещна. След всичко, което се случи, имам желание да го прегърна, някой да ме притисне до себе си и да ме увери, че всичко ще се оправи.

Импулсивно го прегръщам и заравам лице в широкото му рамо.

— Да знаеш как се радвам да те видя — въздъхвам аз, затварям очи и вдъхвам познатия парфюм.

Радостта ми се смесва с облекчение. Господи, рамото му е съвършено, само да поплачеш, мисля си аз и усещам как напрежението в тялото ми се оттича.

Забелязвам, че той не ме е прегърнал и едва сега разбирам, че стои като вдървен. Аз съм тази, която го е прегърнала. Гърбът му е изпънат, отпуснал е ръце отстрани.

Отдръпвам се засрамена.

— Тъъ... честита Нова година — подхвърлям тихо аз.

— Да, наистина. — Господин Дарси се прокашля и забожда поглед в земята. За пръв път разбирам какво е да излезеш с мъж, който прекалено много мисли и потиска чувствата си. В книгата ми се струваше невероятно сексапилен, но в действителност предпочитам мъж, който ще ме прегърне като мечка.

— Търсих ви — започва той, стиска ръце зад гърба си и дори без специалист по езика на тялото ми става ясно, че той се чувства неудобно от емоционалния ми изблик.

Вината не е негова, казвам си аз и започвам малко да го съжалявам. Сигурно дамите по негово време не са се хвърляли на вратовете на мъжете и не са очаквали мечешки прегръдки. Давали са им само по някой „нишан“.

Той преглъща с усилие и среща погледа ми.

— Притеснявах се за вас, Емили. Снощи се върнах до конюшната с надеждата, че ще ви намеря там жива и здрава. Открих Светкавица, но от вас нямаше следа. Затова отскочих и до хотела ви. Прозорецът ви не светеше, а беше доста късно... — Той си поема дъх и се овладява. — Много се радвам, че не сте ранена.

Господи, покрай всичко, което се случи, съвсем забравих, че последния път, когато го видях, той падна от коня. Едва сега се сещам, че не съм го попитала как се чувства. Най-лошото е, че досега изобщо не бях и помислила за него.

— Благодаря — усмихвам се аз. — Ами ти? Видях те, че падна...

— Конят ме хвърли — настръхва той.

— Точно така, конят те хвърли — повтарям аз, леко засегната от факта, че той ме е поправил.

— Добре че съм опитен ездач и не се нараних.

— На това му се казва късмет.

— Късметът няма нищо общо с цялата работа, Емили — натяква арогантно той.

Разбра ли сега, моето момиче?

Спомням си нещо от „Гордост и предразсъдъци“: „Човек няма защо да се чуди как така изтънчен млад мъж от знатно семейство и богат е толкова самоуверен. Та той има всичкото право да показва гордостта си.“

— Обядвали ли сте? — пита той.

Вече говори по-любезно, но аз имам желание да се позаяждам с него. Как може да е толкова арогантен? Но пък не съм хапвала нищичко, пих само кафе на закуска. Стомахът ми шумно възвестява недоволството си.

— Още не съм — мрънкам аз.

— Чудесно, донесъл съм нещичко. — Той кима и се връща при коня.

Става ми неприятно. А, не, в никакъв случай. Дупето още ме боли и не мога и да помисля отново да се кача на кон. Този път ще откажа.

— Не се притеснявайте — започва той, когато забелязва изражението ми. — Няма да е като последната изненада.

Развързва от седлото малка кошница за пикник и дебело вълнено одеяло. Разгъва го и го слага на земята. Отваря кошницата и започва да вади и подрежда разни неща.

— Имаме хляб, грозде, сирене, пастет от гъши дроб, бутилка първокласно бордо, което да прокара храната.

— Иха — ахвам стъписана аз.

— Имаме и прибори, и чинии — продължава той.

Забравете за пластмасовите прибори и чинийките от пресован картон. Той е донесъл истински сребърни ножове и бели чинии от костен порцелан.

— Донесох и за вас нещо, за да ви е топло — добавя той и разгъва огромна кожа.

— Много си мил — усмихвам се аз. Обичта ми към него набъбва. Е, малко е арогантен, но какво чак толкова? Освен това е внимателен, убеждавам се аз, докато той сяда до мен на одеялото и ме завива с кожата.

След това внимателно подрежда чиниите, вади великолепен сребърен нож със седефена дръжка и започва да реже възтънки парченца сирене и хляб. След това отваря бурканчето с пастет, поставя колосана бяла салфетка, избърсва гърлото, за да няма и троха пастет. Най-сетне се заема с гроздето — оглежда всяко зрънце и слага по едно върху всяка хапка.

Наблюдавам го като омагьосана. Господи, толкова е изискан, толкова внимателен, забелязвам аз, когато ми подава чинията.

— Много благодаря — усмихвам се аз и лапвам гроздето. Ммм, вкуснотия. Захапвам нетърпеливо сиренето с хляб и вдигам поглед към господин Дарси. Стиснал ножа и вилницата, той разрязва зърното на две, след това малко кубче сирене, накрая ги бодва на вилницата и лапва.

Маниерите му са безупречни. Малко смутена, аз натъпквам остатъка от хляба и сиренето в устата си и едва сега забелязвам, че цялото ми палто е покрито с трохи. Господи, какво съм прасе! Первам ги и забелязвам, че той ме наблюдава любопитно.

— Ама и аз каква съм мърла — смее се засрамено.

Чакам и той да се засмее с мен, но той отвърща:

— Забелязах.

Продължава да си похапва сладко.

Обзема ме смътно притеснение, но аз не му обръщам никакво внимание и посягам към ножа и вилницата. Също като него се опитвам да бодна зърното грозде на вилницата. Само че в мига, в който зъбчето пронизва външната обвивка, пръсва сок и семенцата изскачат. Едно се лепва на ризата на господин Дарси. Естествено, нали няма къде другаде!

— Опа, мамка му — ахвам аз ужасена.

Той се намръщва, оставя ножа и започва да попива колосаният бял памук със салфетка.

— Боже, съжалявам — продължавам да се извинявам аз.

— Няма нищо, не се притеснявайте — отвърща той и продължава да се бърше.

— Сигурна съм, че ще излезе — уверявам го.

— Нима? — Кима, сипва вода върху салфетката и отново се заема с петното.

Ама вече няма петно, мисля си аз, докато го наблюдавам как трескаво бърше. Започва да ме доядява. Това неговото не е ли малко прекалено? Става въпрос за грозде.

— Когато се прибереш, сложи малко сол и го накисни в мивката.

— Благодаря ви. Ще предам предложението ви на някого от слугите.

— Слуги ли? — писвам аз. Господи, бях забравила колко е надменен. Че кой, освен кралицата има слуги?

— Да, разбира се — отвръща той. — Не може да нямате слуги в Америка.

Думите му звучат толкова комично, че аз едва удържам смеха си. Опитвам се да си представя домашна помощница и иконом, които ми се кланят, щом вляза в гарсоньерата си. Просто не мога. Първо, няма да има достатъчно място за тримата.

— Напоследък трудно се намира добър персонал — шегувам се с усмивка аз.

Той дори не трепва. Тъй като в момента наливаше вино, може да не е чул, решавам аз и забелязвам как извива бутилката, за да не капне нито капка. Точно така правят в ресторантите.

Опитвам се да бодна ново зрънце грозде и известно време го преследвам с вилицата, докато накрая се предавам. Нали сме на пикник, казвам си аз. Няма защо да сме чак толкова официални. Не сме в някой напудрен ресторант, нали? Отчупвам парче хляб и го използвам, за да си гребна пастет.

— Олеле, това е направо фантастично — ахвам аз. — Ти ли си го правил?

— Не, готвачката.

Естествено. Пак стигаме до прислугата. Вече бях забравила за тях.

— Трябва да взема рецептата. — Опитвам се да разведря малко обстановката. — Ще я отнеса в Америка.

— Кога заминавате?

— След два дни. Утре ще пътуваме до Лайм Парк Хол, а в сряда тръгвам за Ню Йорк.

— Не можете ли да останете още малко?

— С удоволствие... — Спомням си имейла от съпругата на Макензи. — Само че не мога. — Досега не се замислях по този въпрос,

но ето че усещам познатото притеснение. Отпивам глътка вино и свеждам поглед към чашата.

— Какво има, Емили? Струват ми се угрижена.

Господин Дарси говори мило, но аз не му отговарям. Наблюдавам алената напитка и се питам откъде да започна. След като отворих вратата към тревогите си, те отново започват да ме притискат. Спайк, Ърни, господин Макензи...

— Има опасност да загубя работата си в книжарницата — изтърсвам аз след кратко мълчание. — Шефът ми, господин Макензи, може да я продаде. Напоследък не се чувства добре. Разбирам, но... — Въздишам отчаяно. — Просто не знам какво ще правя.

Колко е приятно да изкажеш тревогите си на глас.

— Вие работите?

Вдигам поглед и забелязвам, че господин Дарси е напълно слисан. Имам чувството, че нищо от случилото се през последните дни не го е шокирало чак толкова.

— Аха. В една от най-добрите книжарници в Ню Йорк. „Макензи“ — обяснявам аз с нескрита гордост. Просто не мога да се въздържа. Случва се непрекъснато.

— Вие работите в книжарница? — повтаря той, неспособен да повярва.

Не знам какво точно очаквах, но тук и дума не може да става за проява на разбиране или съчувствие.

— Да, поне за момента.

— Не може да нямате доход от семейството. Може би попечителски фонд?

— Май нямам — ухилвам се аз и се замислям за мама и татко. Попечителски фонд ли? Че те дори картички не ми изпращат. — Както и да е, дори да имах, пак щях да работя. Обожавам работата си.

Господин Дарси прокарва пръсти през косата си и ме оглежда. Май не може да разбере онова, което му казвам.

— Признавам, че съм шокиран, Емили — казва след малко той.

В гласа му личи такова неодобрение, че усмивката ми се стопява.

— Образована жена като вас не бива да работи.

Не смея да помръдна.

— Ами слугите ти? Сред тях няма ли жени? — опитвам се да го парирам аз.

— Естествено, че има. Само че за простолудието е напълно допустимо да работят като домашни прислужници.

Сега е мой ред да го погледна слисана. „Слуги“ звучеше достатъчно неприятно, но той току-що си позволи да каже „простолудие“. Поглеждам го леко смръщена. Не мога да повярвам на чувото. Знам, че е аристократ, но нямах представа, че е чак такъв сноб.

— Мястото на жената е у дома. Тя трябва да е съпруга и майка.

А стига, бе! Той сериозно ли говори?

— Това е истински сексизъм — възкликвам аз.

Той ми се струва напълно объркан, сякаш никога не е чувал думата.

Може и да не е, сещам се аз. Сигурно дори няма представа за какво става въпрос. Значи изобщо не трябва да се дразня от него. Да не би да е виновен, че е толкова невеж. Не мога да го обвиня за нещо, за което той дори няма представа.

— Да не би да искате да кажете, че жените, също като мъжете, трябва да работят? — пита надутото той.

Естествено, че мога.

— Разбира се! — повишавам аз глас. — Защо жените да не работят също като мъжете? Моята кариера е особено важна за мен.

— Очевидно в Америка е съвсем различно — заявява мрачно той. — Само че при нас нещата са различни. И много по-порядъчни.

— Глупости на търкалета!

Той пребледнява и се опитва да овладее чувствата си. Докато го наблюдавам, си спомням как Спайк реагира и ми се иска и господин Дарси да каже ако не същото, то поне нещо подобно. Само че той не би направил такова нещо, защото през всичкото време се владее до съвършенство. Доскоро ми се струваше сексапилен, но сега вече ме дразни.

Очите му блестят и когато поглеждам тъмните ириси, осеяни със сиви петънца, си мисля за месеците и годините, през които съм си фантазирала за него. Искало ми се е всеки мъж да е като него.

А сега мечтата ми се е сбъднала. Двамата сме заедно и сме на ръба да се скараме.

— Виж, не исках да ти се сопна — започвам аз. Първо Спайк, след това господин Дарси. Ама какво ми става? — Просто... — Млъквам.

Просто какво, Емили? — обажда се отново онзи противен глас. Този път обаче е по-настоятелен. Той се държи като егоист и сексист. Той е нетърпим надут сноб. Той е невъобразим досадник.

— Трябва да тръгвам — обяснявам тихо аз и се опитвам да накарам гласа да млъкне.

— Разбирам — кима сериозно той. — И мен ме чакат дела. — Гърдите му се надигат, сякаш не могат да поберат нетърпението вътре и той се обръща към долината. — Забравил съм колко е красива гледката оттук — подхвърля той след кратко мълчание.

Поглеждам в същата посока. Прав е. Наистина е невероятно.

— Да, страхотно е — шепна аз.

Оставаме така за кратко и поглеждаме хълмовете, които стигат чак до хоризонта. Тихо е. Наоколо няма никой. Само двамата сме.

С крайчеца на окото си забелязвам, че господин Дарси се е обърнал към мен и е смръщил чело.

— Да поседнем още малко.

Не отговарям веднага. Продължавам да се вирам напред. Има ли значение, че двамата с господин Дарси имаме различни представи за нещата? Естествено е да има друго мнение, напълно разбираемо е. Та ние сме от два напълно различни свята. Нали така?

— Ще отделя няколко минути — отвърщам накрая аз и го поглеждам.

— Чудесно.

Той посяга към ръката ми, но дори когато преплита пръсти с моите, започвам да се притеснявам заради спора ни. Мненията ни са различни. Прекалено различни. Не знам дали мога да изтърпя човек като господин Дарси. А още по-важно е дали искам да търпя такъв като него.

Обхваната от притеснение, аз полагам глава на рамото му и нареждам на досадните мисли да млъкнат.

Засега поне.

[1] Героиня от романите на Агата Кристи. Възрастна достолепна дама, която разкрива убийства. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Сигурно съм заспала, защото се събуждам от студ. Отварям очи и откривам, че слънцето е изчезнало заедно с господин Дарси.

Потръпвам и протягам схванатите си ръце и крака и се оглеждам. Няма го. Отнесъл е и кошницата за пикника. Взел си е дори кожата, отбелязвам недоволно аз. И това ми било кавалер, казвам си аз и сумтя недоволно.

На нейно място се вижда само едно кокиче. Сигурно на господин Дарси му се налага да се погрижи за делата, за които спомена, и очевидно не е искал да ме буди. Затова ми е оставил прощален подарък. Вдигам го и оглеждам неясните бели листенца.

Честно казано, предпочитах да ми остави кожата. Замръзвам.

Докато се надигам от земята, чувам бръмченето на мобилния. Вадя го с вдървени пръсти от джоба си и виждам номера на Стела. Странно, нали говорих с нея днес сутринта? Защо ли звъни? Обаждам се.

— Ем?

— Здравсти — грача аз, загръщам се в палтото и потропвам с крака, за да раздвижи кръвообращението си. — Радвам се да чуя отново гласа ти.

— Сериозно? — сопва се тя.

В първия момент не знам какво да кажа, но след това разбирам накъде отива работата. Получила е имейла ми.

— Фреди ходи по срещи — продължава тя.

— Знам, нали ти препратих имейла — отвръщам аз. В момента не съм убедена, че постъпих правилно.

— Просто не мога да повярвам — провиква се тя.

— Защо?

— Защото говорим за Фреди — ахва тя, сякаш всичко е очевидно.

В този момент съм готова да защитавам Фреди. Стела може и да е най-добрата ми приятелка, но тя все ги измисля едни...

— Е, и? Последния път, когато си е погледнал между краката, все още е имал пенис или греша? — сопвам се аз.

— Ем? — ахва шокираната Стела. — Не мога да повярвам, че го каза. Ти никога не говориш толкова грубо.

— Извинявай, Стела, но някой трябва да ти налее малко ум в главата — продължавам аз. — Ти какво очакваше? Може би трябва Фреди да се превърне в монах, защото ти не го искаш?

— Стига, Ем, не съм казала подобно нещо — мрънка Стела, без да крие колко е потресена.

— Така е — потвърждавам аз, — не го каза точно така. Беше нещо от сорта, че сте били съвсем различни, че ако сте двойка, ще стигнете до лудост. Нали разправяше, че Фреди е най-сладкият човек на този свят и от него ще излезе чудесно гадже на някоя друга, но не и на теб...

Тя мълчи.

— Ама ние сме женени — отвръща след малко тя.

— Само за зелена карта. Нали сама го изтъкваше всеки път! — напомням ѝ аз.

Следва ново мълчание, само че този път се чува тежка въздишка.

— Господи, каква съм глупачка — прошепва най-сетне тя и в гласа ѝ долавям огромно съжаление.

— Чак сега ли го разбра? — засичам я аз, но този път в гласа ми звучи одобрение. Стела не е лош човек, просто не вижда онова, което ѝ е под носа.

Чувам сумтене и разбирам, че се усмихва.

— Не искам Фреди да излиза с други момичета — продължава тя.

— Защо? Въпреки че ти не го искаш, не го даваш и на друга, така ли? — заяждам се аз.

Не е така, но все пак трябва да я попитам.

— Не е това — изстрелва в отговор тя. — Изобщо не е това.

— А какво е? — питам аз.

Отначало Стела мълчи.

— Обичам го.

Гласът ѝ е тих, но щом чувам думите, ми идва да заподскачам от радост. Оставям тази част на Фреди. Едва удържам възторга си.

— Струва ми се, че това трябва да го кажеш на другото.

След като ми обеща да признае чувствата си на Фреди и да ме държи в течение, казах „дочуване“ на обърканата Стела. Ръцете ми измръзнаха, докато държах телефона. Господи, колко е студено!

Потривам ръце и се опитвам да ги стопля. Мисля си за Фреди и Стела и се опитвам да си представя разговора им и какво ще се случи. Дано да се разберат. Стела се държи като гъска, но понякога трябва да изгубиш нещо, за да разбереш, че грешиш.

Като Спайк ли?

Сърцето ми се свива и аз отново си припомням имейла му и статията за Ърни, имейла на господин Макензи... Проблеми, тревоги, разкрития — всичко се върти в мислите ми. След като господин Дарси го няма, аз отново съм в истинския свят и ме обзема чувство на страх. Не мога вечно да бягам. Трябва да се справя с проблемите. Трябва... Господи, не знам какво трябва, но се налага да предприема нещо. Натъпквам ръце в джобовете и отново насочвам поглед към великолепната гледка. Трябва да се върна в хотела и да помисля какво да правя. Очите ми пробягват по небето, сякаш търсят някакъв знак, някакъв отговор, но нещата никога не са толкова лесни. Обръщам се и поемам надолу по хълма.

Половин час по-късно излизам на пътя към града. Тъй като не искам да изгубя инерцията, започвам да натискам педалите. Завивам. Пътят се стеснява и се вие ту наляво, ту надясно, докато навлизам по еднопосочна улица. Асфалтът преминава в калдъръм. Толкова е красиво, но когато си на колело, се чувстваш ужасно, особено след като седалката няма пружина. Мисля си, че дупето ми ще стане на нищо, когато едва не събарям пешеходец.

— Гледай къде ходиш — провиквам се аз и за малко да излетя напред.

— Боже! Не видях...

— Мейв?

Тя спира по средата на извинението и нагласява очилата си, за да ме погледне.

— Емили! Не видях, че си ти!

— Който и да беше, нямаше да го видиш — ахвам аз и спирам. Дори да е чула какво казах, не го показва.

— Къде беше? Търсих те навсякъде — възкликва тя. Говори задъхано и ми се струва развълнувана.

Обхваща ме страх.

— Защо? Какво е станало? — питам аз. Мейв изглежда не е в състояние да говори.

— Каж ми какво става! — Вече съм много притеснена.

Тя кърши ръце, хапе долната си устна и ме поглежда. Боже, права съм. Тя се готви да ми каже нещо лошо.

— Хайде, ела. — Поемам нещата в свои ръце. — Ще те черпя едно.

— Каж ми сега какво става.

Пъхнахме се в единственото отворено на първи януари заведение в Бат — „Порта към Индия“, празен ресторант с тапети на птици, лошо осветен, но пък царевичните им гризини са просто великолепни. Мейв разсеяно рони своята, докато думите ѝ сами се низжат.

— Тази сутрин ми позвъниха по телефона.

— Кой ти позвъни?

— Брат ми, Пади.

— Който е в Испания ли?

— Да, имам само един брат. — Тя кима отсечено, чупи ново парче гризина и продължава да го рони. — Той е в Испания с дъщеря си. Там караха Коледа, май ти споменах...

— Да. — Сега вече си спомням. Кимам. Не беше ли това братът, който те изгони, когато си била бременна, мисля си аз като си припомням вчерашния ѝ разказ; имам чувството, че сме говорили преди много време. Сега вече съм готова да го намразя още повече.

— Върнал се е в Ирландия, позвъни ми днес сутринта, малко след закуска. Отначало се притесних — реших, че се е случило нещо лошо.

— Защо?

— Пади никога не ми звъни, особено на мобилния. Казва, че било прекалено скъпо.

Какво? Дори за да честити Нова година ли не ѝ звъни? Искане ми се да го наплюя, но ме прекъсва сервитьорът, който пристига, за да ни вземе поръчката. Моля го за две брендите, след това променям на чай

от мента, защото Мейв така настоява. Сервитьорът ми се струва сърдит, опитва се да ни пробута чеснови хлебчета, но накрая се отказва, обръща ни гръб и ни оставя да си продължим разговора.

— Разказвай! — настоявам аз.

— Та аз веднага разбрах, че нещо става. Първо реших, че са децата. — Мейв замълчава и си поема дълбоко дъх. — Добре че с тях всичко е наред. — Усмива се, когато си мисли за тях. След това се опомня и продължава: — Искаше да ми каже, че жена на име Шанън ме е търсила.

Давам ѝ знак да продължи.

— Търсила Мейв Тъмпейн.

— Откъде ти е намерила номера?

Мейв свива рамене.

— Фамилията ми не е често срещана. Не сме много в указателя. Сигурно е звъннала на всички. — Нагласява очилата на носа си и ме поглежда.

— Какво каза брат ти? — подтиквам я аз да продължи.

Въпреки че отначало нямаше търпение да ми разкаже, сега вече ми се струва объркана.

— Той я попитал каква работа има с мен? — Мейв се усмива смутено. — Пади е доста груб по телефона.

— Не се съмнявам — измърморвам аз, тъй като не мога да се сдържа.

— Той не е лош човек, Емили. Направил е онова, което е преценил, че е най-доброто.

Поглеждам тъжното изражение на Мейв и разбирам, че отново допускам същата грешка. Оставила съм се на предразсъдъците да ми влияят. Сигурно и навремето е направил онова, което е преценил, че е най-доброто, а аз нямам никакво право да го съдя. При това са минали почти четирийсет години. А пък и аз съм момиче от двамайсет и първи век, което живее в Ню Йорк Сити, където мъжете могат да се обличат като жени и на никого няма да му трепне окото.

— Разбира се — усмихвам се аз, пресягам се и стискам ръката ѝ. Няма съмнение, че Мейв е простила на брат си за случилото се преди толкова много години. Жалко само, че ѝ е отнело толкова дълго време да прости на себе си.

— Какво каза тя? Шанън? — питам аз и се стягам, готова да чуя лошата новина.

— Че онази Мейв, която търси, е към края на петдесетте и ако има такава жена, да ѝ предаде, че Шанън О'Тул иска да се свърже с нея.

Двете се споглеждаме.

— И още нещо — добавя тихо Мейв.

Сърцето ми се свива. Не смея да попитам.

— Помолила да ми предаде на всяка цена, че второто ѝ име е Орла и то ѝ било дадено при раждането.

В първия момент и двете мълчим. Господи, не очаквах да чуя подобно нещо. Поглеждам Мейв. Светлосините ѝ очи са скрити зад очилата. Дребните ѝ фини черти са отпуснати с възрастта. Не мога да си представя колко ли силно ѝ е въздействало чутото.

— Това е дъщеря ми, Емили. Дъщеря ми ме намери — прошепва накрая тя.

— Сигурна ли си? — питам внимателно аз и усещам и радост, и страх. — Не ми се иска да таиш надежда, защото може да е грешка.

— Вече говорих с нея.

Опа! Това беше неочаквано. Каза го толкова открито.

— Вече!

— Тя беше оставила телефонен номер. Обадох ѝ се.

Ококорила съм се. Не от това, че е говорила с нея, колкото, че Мейв е проявила инициатива. Била е решителна. Постъпила е смело. Предишната Мейв дори не би посегнала към телефона. Тя се чувстваше толкова виновна, притисната от съжаления, уплашена.

— И? — не се стърпявам аз.

— Стори ми се чудесна, Емили — заявява тихо Мейв, но аз долавям следи от облекчение в гласа ѝ. — Социален работник е и живее в Бирмингам със съпруга си Ричард. Каза ми, че открай време искала да научи за мен. Отдавна имала желание да ме открие, но преценила, че докато осиновителката ѝ е жива, не е редно да я разпитва за мен, за да пощади чувствата ѝ.

Когато жената починала, тя се свързала с агенция, която помага да откриеш рождените си родители. Те ме открили веднага, но тя била обзета от съмнения. Ами ако не искам да се видя с нея? Ами ако си имам друг живот, други деца? Ами ако се срамувам от нея и искам да

пазя в тайна раждането ѝ — Мейв ме поглежда удивена, сякаш не може да повярва, че някой би направил подобно нещо.

Пазила телефона и адреса ми повече от година, след това от агенцията ѝ съобщили, че някой разпитвал за дъщерята на Мейв Тъмпейн... Точно това не ми стана ясно... — Тя поклаща глава. — А може и да не съм разбрала. Не знам, вече не си спомням. Бях толкова развълнувана, Емили, че не знам дали помня всичко както трябва.

— О, Мейв, толкова се радвам за теб — прошепвам аз.

След като изслушах всичко, което тя ми каза, страховете ми изчезнаха и остана единствено вълнението.

— Знам, че няма да е никак лесно — продължава Мейв. — Не очаквам изведнъж да станем майка и дъщеря. Че тя си е имала майка в продължение на трийсет и пет години — не искам да заема мястото ѝ, но се надявам да се опознаем, да станем приятелки.

Казва го толкова уплашено, че сърцето ми се свива от болка.

— Разбира се, че ще се получи — опитвам се да я окуража аз.

— Да ти кажа ли кое е най-хубавото? Когато ѝ признах как съм се самонаказвала, задето съм я дала, каза, че тя е тази, която трябва да ми благодари, задето съм я родила и съм направила жертвата да я дам за осиновяване на такава чудесна двойка, които нямали свои деца. Те след това ѝ дали двама братя, също осиновени, и тя е имала най-прекрасното детство, което човек може да си представи.

Усмиввам се, защото тази едновременно сладка и горчива история събужда най-различни чувства в мен. Поглеждам Мейв, която бърше сълза, потекла под очилата, и аз стискам ръката ѝ още по-силно.

— Знаеш ли какво още ми каза? — Мейв преглъща сълзите и се усмивва. — Каза: „Ще ставаш баба.“

В първия момент оставам с отворена уста, след това писвам:

— Мейв! Господи, Мейв!

Скачам от стола, заобикалям от другата страна на масата и я прегръщам с всички сили.

— Мейв, това е чудесно! Нищо че не изглеждаш достатъчно възрастна, за да си баба — добавям аз. Пускам най-широката си усмивка и я притискам отново толкова силно, че не ѝ оставям дъх, а пък сервитьорът избира точно този момент, за да ни донесе най-сетне чая. Ние го отказваме и поръчваме бананов сплит с двойно количество сметана, за да празнуваме.

По-късно, след като двете с Мейв се прибираме и аз изгледах епизодите на „Гордост и предразсъдъци“ с участието на Колин Фърт, се затварям в стаята си и се каня да си легна. Само че преди това трябва да направя нещо.

Вадя телефона и преглеждам номерата. Не очаквам да открия някого, но въпреки това си струва да пробвам, а и в най-лошия случай ще оставя съобщение. Откривам номера, набирам и слушам как звъни. Както очаквах, включва се гласовата поща.

— Здравейте, мамо, татко, аз съм. Обаждам се, за да ви кажа, че ви обичам и двамата...

— Емили? — прозвучава гласът на мама. — Ти ли си?

Стряскам се.

— Да, аз съм. Мислех, че още не сте се върнали от екскурзията.

— Днес се върнахме. Още ли си в Англия?

— Тъж... да. — Господи, колко глупаво, трябваше да изчакам да се върна в Ню Йорк.

— Добре ли си, миличка? Какво има?

Тъкмо си мисля да ѝ кажа: „Нищо, просто звъня, за да ви пожелаем честита Нова година.“ Само че, ако го направя, знам, че ще минат още двайсет и девет години, преди да се обадя по същия повод. А тогава може и да е прекалено късно.

Поколебавам се и преди да се усетя, казвам онова, което исках.

— Може ли следващата година да прекараме Коледа заедно? Да си останем вкъщи. Като семейство.

Следва мълчание. Усещам, че мама е силно изненадана. След това отговаря с нескрито удоволствие:

— Великолепна идея, Емили. Май двамата с баща ти ще оставим раниците за една година.

Пет минути по-късно, след като сме си взели довиждане, аз затварям и се отпускам на възглавниците. Виждате ли? Съвсем лесно е. Очаквах разправия, мислех си, че ще трябва да ги убеждавам, но се оказа, че греша. Гася лампата и затварям очи. Просто трябваше да вдигна телефона и да попитам.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Днес заминаваме от Бат и започваме последния етап от пътуването. Тръгваме на север към Чешър, за да посетим Лайм Парк, използван от Би Би Си за тяхната адаптация на „Гордост и предразсъдъци“, където е снимана известната сцена на езерото с Колин Фърт.

Тръгваме рано. Би трябвало да потеглим след закуската в шест сутринта с набързо приготвения багаж — „приготвям“ е доста пресилено, след като натъпках дрехите си в куфара, навити на топка, все едно имах намерение да забърша с тях мокро петно на пода (нали наскоро ми протече пералнята и направих точно така). Преди това хукнах към фойето на хотела, за да изпратя имейл.

Снощи взех три велики решения:

1. Не мога да направя нищо със Спайк. Прекалено късно е. Каруцата се обърна, както казваше баба ми, което е доста точно сравнение, като знам какво се случи на Нова година. Затова ще се опитам да забравя за него.

2. Затова пък мога да направя нещо във връзка с имейла от госпожа Макензи. Вместо да чакам да се прибера в Ню Йорк, ще хвана бика за рогата и ще ги попитам направо дали имат намерение да продадат бизнеса. Предпочитам да знам отсега, вместо да продължавам агонията и през следващите четирийсет и осем часа да се притеснявам какво ще стане. Все едно трябва да дръпнеш анкерпласт — боли, но пък преминава бързо.

3. Ще престана да използвам тези тъпи поговорки.

Десет минути по-късно все още не съм писала на господин Макензи.

След като отворих имейла на госпожа Макензи, за да отговоря, решителността ме напусна и сега седя бездейна, пръстите ми са над клавиатурата, гледам празната страница и мигация курсор. Просто не знам какво да напиша. Вече изпратих имейл, в който пожелах на

господин Макензи бързо оздравяване. Онова, което исках да напиша, беше: „Имам ли все още работа?“

Сърцето ми се свива и аз усещам лошо предчувствие. Дали да не изчакам малко с хващането на бика за рогата?

Затварям прозорчето.

— Ето къде се криеш!

Все още не съм вдигнала пръст от клавиша, но се врътвам и забелязвам, че Роуз се е надвесила над мен. Напръскала се е с тежък парфюм, който не познавам. Всъщност така и не спрях да се шашкам, когато разни момичета ахкат, че това бил „Долче и Габана“. Естествено, след като от петнайсетгодишна се пръскам с разни тъпотии, няма да разпозная „Шанел 5“ от ароматизатор на „Глейд“.

— Защо си се завряла като някоя мишка в този ъгъл? — грачи на висок глас тя.

Опитвам се да говоря естествено.

— Изпращах имейл — свивам рамене.

— На кого? — пита тя и извива вежди.

Очевидно в речника на Роуз не съществува дума като „дискретност“.

— На шефа. Трябва да разбере дали все още имам работа. — Защо да се преструвам? Скоро всички ще разберат, казвам си аз.

Роуз ме гледа учудено.

— Че защо да нямаш, миличка? Сигурна съм, че си най-добрата в работата си. Ти си упорита и последователна. — Кима одобрително и диамантените ѝ обици потрепват в знак на съгласие.

Усмиввам ѝ се с благодарност. Роуз е много мила, но и много наивна. Минаха дните, когато „упоритите и последователните“ са постигали успехи. Сега, за да се издигнеш, някой от родителите ти трябва да е световноизвестна рок звезда.

— Благодаря, но за съжаление господин Макензи, шефът ми, собственикът на книжарницата, не е добре със здравето. От много отдавна е решил да се пенсионира, но този път наистина ще го направи. Това означава, че трябва да продаде бизнеса.

— Аз на твое място не бих се притеснявала — успокоява ме тя. — Една книжарница винаги има нужда от управител. Че кой друг ще се занимава с досадната бумащина?

Господи, обичам я тази жена. Единствено Роуз е в състояние да обиди работата ми по този начин и да ме накара да се усмихна. Иронията е, че тя наистина ме развеселява.

Усмихвам ѝ се.

— Знам, но няма да е същото. Няма да съм в „Макензи“. Някоя голяма компания ще купи помещението, ще го преобзаведе, ще го модернизира и то ще изгуби напълно чара си. Ще има машини за еспreso, музиката ще дъни... — Въздишам и се прегърбвам на пластмасовия стол. — Напоследък всички искат нещо ново. Никой не цени старото, историята.

— Знам, знам...

Вдигам поглед към Роуз и забелязвам, че тя кима замислена.

— Дали става въпрос за актриси или за книжарници, все същото е — мърмори тя и аз си спомням какво каза, когато бяхме на бала, че била невидима.

— Извинявай, не исках... — започвам бързо аз. По дяволите, не искам да се обиди. Само че Роуз вдига ръка, за да ме накара да замълча.

— Емили, миличка, няма защо да се притесняваш. Обществото трябва да съжалява. — Затваря очи, притиска длан към челото си и въздъхва тежко.

Имам желание да изръкопляскам. За пръв път виждам Роуз не като обсипана с диаманти героиня от книга на Джейн Остин, а като млада двайсет и няколко годишна жена, която изправя публиката на крака. Сега вече разбирам, че е била велика.

— Извинете, госпожице Биърман. — Управителят на хотела надниква към нас. Той е дребен човечец, с разкривени черти като портрет на Пикасо и се усмихва притеснено. На брадичката му се вижда розова лепенка, която издава, че се е порязал, когато се е бръснал.

— Да? — Роуз отваря очи и когато се обръща към него, се превръща от трагична жертва в самоуверена дива.

— Да? — изревава тя високо.

Управителят преглъща и адамовата му ябълка подскача.

— Искате ли да погледнете? Според мен този път ще бъде напълно по високите ви стандарти.

Дръзкият му опит за сарказъм е съкрушен с леден поглед.

— Благодаря, господин Джефрис. Да се надяваме, че е така, както казвате.

— Кое? — съскам аз към Роуз, когато тя се обръща и поема след управителя. Той очевидно е доволен, че главата му е все още на раменете.

Роуз приглажда коса и ми отправя ведра усмивка.

— Ела да видиш.

Жената, която ми се усмихва от черно-бялата снимка на стената във фойето, има изваяни скули, нежни очи като бадеми и толкова плътни устни, че Анджелина Джели може спокойно да ѝ завиди и да си поръча инжекция с колаген.

— Леле, каква красавица — прошепвам аз. Приблизително на същата възраст като мен е, но от снимката ми е трудно да преценя. Поглеждам Роуз и тъкмо се каня да я попитам, когато забелязвам, че тя оглежда снимката, без да крие гордостта си.

Разбира се. Как можах да не забележа веднага приликата? Да, устните ѝ вече не са чак толкова плътни, очите са сбръчкани в ъгълчетата, но няма съмнение, че това е Роуз. Поглеждам към подписа в ъгъла. Точно така. Роуз Рафаел. Сценичното ѝ име.

След това си спомням разговора ѝ със Спайк. Нали той предложи да сложат нейна снимка с автограф редом с другите знаменитости и Джуди Денч? Аз пък реших, че ѝ се подиграва.

Отново ме бодва чувство за вина.

Поредното нещо, което не съм разбрала правилно.

— Не мислиш ли, че трябва да е малко по-високо?

Роуз ме поглежда с извити вежди.

— Не, според мен е добре — усмихвам се весело аз.

Управителят, застанал зад нас, стиснал чук в едната ръка и кутия с пирони в другата, готов да действа, ми се усмихва с благодарност. Имам чувството, че тази сутрин тук са били забити не един и два пирона, докато се намери съвършеното място за снимката.

— Сигурна ли си, че не си пречи със снимката на Джуди? — настоява Роуз.

— Не, според мен и двете имате достатъчно място — опитва се да я успокои управителят.

Поглеждам го с възхищение. Очевидно е истински професионалист. Ако мога да съдя по броя на снимките на стената, той е имал удоволствието да премине през тази процедура с доста капризни дами.

— Мислиш ли? — пита Роуз и по лицето ѝ плъзва усмивка. — Не ми се иска да я засенча.

Едва потискам усмивката си. Единствено Роуз е в състояние да се притесни, че би засенчила носителка на „Оскар“.

— Освен това изглежда толкова стара до мен, нали?

Нищо чудно, след като твоята снимка е правена преди поне петдесет години. Много ми се иска да ѝ го кажа, но просто не мога. Това е моментът на Роуз и тя се наслаждава на всяка секунда. Досега не я бях виждала толкова щастлива. Не бих могла да разваля удоволствието ѝ, като я върна в настоящето.

— Самата истина — отвърщам аз, обръщам се към Роуз и намигам.

Тя грейва.

— Намерихме съвършеното място. Да я оставим тук, какво ще кажете? — пита тя и се обръща към управителя.

По кривото му лице плъзва усмивка.

— А вие, господин Джефрис...

Господи, сега пък какво измисли?, издава изражението му. Тя го стисва за раменете и лепва звучна целувка на бузата му.

— Вие сте истинска звезда!

Снимката на Роуз привлича цяла тълпа. Досега все си мислех, че по-голямата част от групата са решили, че Роуз просто обича да се хвали и надува. Сега обаче започват да си спомнят и въпросите ваят.

— Играла ли си със сър Джон Гилгуд?

— Стори ми се позната! Гледала съм те в театър „Олд Вик“ през 1955 година.

— Роуз Рафаел! Ти си онази Роуз Рафаел?

— Кажи ми, какво представлява Джуди?

Роуз, разбира се, е на седмото небе. Отбива въпросите като опитен политик и най-сетне живва, реди вицове от едно време, а публиката ѝ е зяпнала. Госпожица Сотин трябва да използва всичките

си умения, за да разпръсне тълпата и да накара групата да поеме към автобуса.

Аз оставам накрая. Никак не ми се иска да се виждам с Ърни след всичко, което се случи. Не стига, че ме излъга хубаво, ами натопи Спайк. Какво да му кажа? Нещо? Нищо? Дали да се направя, че не го виждам? Дали да призная, че знам истината? Какво да правя?

Пресичам паркинга, спирам, тъпча на едно място и разигравам различни сценарии. Какво ще каже Ърни, когато му тикна под носа доказателствата — изрезките от вестници? Ще се ядоса, ще побеснее. Ами ако стане агресивен? Свивам се при тази мисъл. Може и да е стар, но нищо не му пречи да размаха юмруци. Остава и вариантът и двамата да се правим, че нищо не се е случило, да се поздравим любезно, но един поглед ще бъде достатъчен, за да разбере той, че знам истината.

Каквото и да се случи, не мога да отлагам повече. Качвам се последна и се стягам за срещата. Спокойно, Емили, дръж се нормално, не прави сцени пред всички. Качвам се на последното стъпало. Пред мен е Хилъри, но аз виждам островърхата шапка. Добре, вече взех решение. Ще му кажа, че трябва да поговоря с него насаме, че трябва да обсъдим един въпрос, че...

Чакай малко...

— Ти не си Ърни — ахвам аз.

Момчешката фигура с островърха шапка се обръща към мен.

— И последния път, когато се погледнах в огледалото, не бях — отвърща той и се усмихва.

Гледам го и не мога да повярвам. Той е с катинарче, пъпчив и е на не повече от двайсет и една. Не, това момче със сигурност не е Ърни.

Смея се смутена.

— Просто преди... ъъ... имахме друг шофьор — обяснявам аз и се опитвам да се стегна, но главата ми е готова да избухне от напиралците въпроси без отговори. Къде се е дянал Ърни? Да не би да е уволнен? Дали е напуснал по собствено желание? Какво се е случило?

— Да, и аз така разбрах — кима новият шофьор. — Викнаха ме на негово място. Трябвало да тръгне много бързо, изникнал някакъв проблем...

— Какъв проблем? — питам аз. Горя от желание да разбере какво се е случило.

— Не знам — свива рамене той. — Никой не ми казва нищо.

— Бихте ли седнали по местата си — настоява госпожица Сотин и тръгва по пътеката към мен, стиснала клипборда. — Включително и вие, госпожице Олбрайт. Бъдете така любезна. — Тя поглежда мен, след това шофьора и по изражението ѝ ми става ясно, че тя отлично знае какво се е случило, но няма да каже и дума. Но на мен все ми се струва, че госпожица Сотин знае повече, отколкото казва.

Сядам и поглеждам през прозореца. За пръв път ми хрумва, че за човек, който знае доста за останалите от групата, аз не знам нищичко за тайнствената ни екскурзоводка. И нито една от дамите не знае.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Скоро всички разбират, че Ърни е изчезнал и плъзват слухове. Според Хилъри Ърни бил забелязан на Нова година с една жена от бала.

Очевидно двамата са водели „задълбочен разговор“, както се изрази Хилъри, което ми напомня за криминалните сериали по телевизията, в които жертвата е била видяна за последно да води „задълбочен разговор“ с непознат малко преди да бъде открита мъртва. Не намеквам, че Ърни се е превърнал от мошеник в убиец, просто си приказвам.

Рупинда потвърждава разказа на Хилъри. Размахва ръце и множеството златни гривни дрънчат. Вчера ходила да си купи вестник и там попаднала на Ърни и въпросната тайнствена жена (сега вече стана блондинка с лоша стойка, която може да бъде оправена само с йога, според Рупинда). Ърни не видял Рупинда, докато тя ги подслушвала да обсъждат ваканцията си в Ямайка.

Поне така ѝ се сторило, признава Рупинда. След това Роуз започна да я разпитва и се оказа, че май нямало такава нещца. Като се позамисли малко, не можеше вече да каже със сигурност, че мъжът е бил Ърни, защото ѝ било по-интересно да рови в любимото си списание, посветено на здравето. Останалите дами пъшкат разочаровани и обвиняват Рупинда, че има прекалено развнтено въображение. Намесва се госпожица Сотин, за да ни накара да погледнем наляво към прочутия виадукт, построен още в римско време.

Аз не знам на кого да вярвам. Може Хилъри и Рупинда да са прави, а може и да не са, може да е нещо съвсем различно. Няма значение, той вече не е с нас.

Поглеждам към Мейв. Тя е навела глава към прозореца, гледа пейзажа и се усмихва разсеяно. Разбирам, че дори никога да не разберем какво се е случило с Ърни, тя се отърва на косъм. За тази

работа трябва да благодарим на Спайк. Ако не беше той, краят на тази история щеше да е съвсем различен.

До Чешър пътят е дълъг и след около час провинцията остава далече зад нас и сега пътуваме по магистралата.

Мисля си за Бат, как потеглихме и се сбогувахме с града. От една страна, ми е тъжно, както винаги ти става мъчно, след като си горяла от нетърпение да посетиш дадено място, а накрая визитата свършва. Честно казано, чувствам и облекчение. Ще запазя прекрасни спомени, повечето свързани с господин Дарси — невероятната ни първа среща край езерото, нощната езда до замъка на Нова година, как потръпвах, когато той се наведе, за да ме целуне, — но ще ми останат и доста болезнени.

Веднага си припомням скандала със Спайк.

Както вече казах, не мога да направя нищо по въпроса, така че е най-добре да забравя.

Половин час по-късно съм навила пуловера си под брадичката, за да ми служи като възглавница и се опитвам да подремна като всички останали. Оказва се невъзможно. Прекалено много мисли ме измъчват. Изправям се и ровя в чантата, за да извадя „Гордост и предрасъдъци“. Отварям на прегънатата страница.

Покрай всичко, което стана, не съм прочела кой знае колко — все още съм в началото. Стигам до една от любимите си сцени в книгата. Елизабет и господин Дарси са на бала в Недърфилд и господин Дарси току-що я е поканил на следващия танц. Изненадана, тя се съгласява, но когато той се отдалечава, тя се пита какви ли мисли му се въртят в главата. Приятелката ѝ Шарлот се опитва да я утеши:

— Сигурна съм, че ще го намериш за много приятен.

— Опазил ме бог! Това би било голямо нещастие! Да сметна за приятен човека, когото твърдо съм решила да мразя! Не ми пожелавай подобно зло!

Господи, много добре я разбирам, казвам си аз и мисля за Спайк, а след това решавам да прогоня подобни мисли от главата си. Помниш ли какво реши, Емили? — напомням си аз. Обръщам страницата и продължавам да чета, за да видя какво ще се случи на дансинга: това е моментът, в който винаги малко съжалявам Елизабет. Тя толкова усърдно защитава Уикъм, въпреки че греши.

— Помня, един път ви чух да казвате, господин Дарси, че никога не прощавате и ако веднъж прецените, че са ви засегнали, оставате непреклонен в своята злопамятност. Предполагам, че сте много внимателен в преценките си.

— Така е — каза той решително.

— И никога не си позволявате да бъдете заслепен от предразсъдъци?

— Надявам се, че е така.

— Хората, които никога не променят мнението си, трябва особено много да се стараят първоначалната им представа да е точна и справедлива.

Каква лицемерка! Как може да каже подобно нещо? Ако има някой заслепен от предразсъдъци, то това е Елизабет! Връщам се към по-ранни сцени. Тя бе настроена против господин Дарси още от самото начало, още откакто той нарани гордостта ѝ, като я нарече „скучна и безинтересна“.

Едва сега се усещам.

Какво? Не е възможно. Спайк ме нарече така. Господин Дарси нарече Елизабет „посредствена“ и „некрасива“. Клатя глава. Странно. Това пък откъде изникна? Прогонвам мислите и отново насочвам вниманието си към страницата.

— Може ли да попитам какъв е смисълът на въпросите ви?

— Те ще ми помогнат да си изградя представа за вашия, характер — каза тя, като се стараяше да не звучи

много сериозно. — Опитвам се да го разбера.

Само че не е точно така, нали, казвам си аз. Очевидно е, че Елизабет вече си е създала мнение за господин Дарси и сега просто се заяжда. Нека бъдем честни. Единствената причина, поради която Елизабет повярва в разказа на Уикъм, при това без каквито и да било доказателства, е, защото вече бе решила, че господин Дарси е съвършен мръсник. Така си имаше оправдание, че не го понася.

А пък единствената причина, поради която знам това със сигурност, е, защото аз се чувствах по съвсем същия начин в кафенето, когато Ърни ми разказа своята версия на случилото се между него и Спайк. Кажете сега не е ли това съвпадение?

Само че...

Ето че се натрупаха прекалено много съвпадения и не мога да ги пренебрегна просто така. Чакайте малко. Цялата тази история можеше да бъде за мен и Спайк, достатъчно е само да се сменят имената.

Щом тази мисъл ме поразява, не мога да повярвам, че не съм забелязала преди. Започвам да обръщам страниците. Колкото повече се замислям, толкова повече прилики ми се набиват на очи. Припомням си последните ни разговори, спорове, погледи, чувства...

Тъкмо се бяхме запознали и той ме обиди, след това танцувахме на бала, аз повярвах на Ърни, когато ми разказа онези ужасии за Спайк, писмото, което ми изпрати по имейла, за да докаже, че не съм преценила правилно нещата, признанието му в любов, неприятният начин, по който аз реагирах...

Господи, направо ми се повръща от мен самата.

Сега, като се замисля, разбирам, че също като Лизи Бенет съм сбъркала. Не само по отношение на Спайк, ами и по отношение на господин Дарси.

Ето. Признах си. В същия момент кутията, която бях скътала дълбоко в себе си с плътно затворен капак, под който са всички съмнения, трупани през последните дни, се отваря. Дългите неловки мълчания, идеите му за работещите жени, липсата на чувство за хумор, неспособността да прояви дори малко самоирония...

Какво каза Спайк онзи ден в Бат? *Действителността винаги се оказва по-голямо разочарование от фантазиите.* Говореше за Бети

Блу, но същите думи спокойно можех да ги кажа и аз за господин Дарси. В „Гордост и предразсъдъци“ Джейн Остин описва господин Дарси като „умислен“, което звучи много привлекателно, но в действителност той се оказва вечно нацупен, горделив, а както разбрах от личен опит, сексист, а това, че изглежда арогантен, си е чиста проба снобизъм.

Най-сетне ми светва. Не съм влюбена в господин Дарси. Дори не съм увлечена. И още нещо. Никога не съм била. Влюбена съм била в идеята за него, в онова, което той представлява, а и коя жена не би била? Както каза Стела, когато бяхме още в книжарницата, той е мечтата на всяка жена. Само че няма мъж, който да се окаже достоен на фона на онзи захаросан образ, който съм градила години наред. Няма да стане, просто не е възможно. Това е истината за господин Дарси — той наистина е мечтата на всяка жена, но нищо повече. И ще си остане просто мечта.

— Емили?

Гласът ме стряска и аз вдигам поглед към Мейв.

— Ти май се беше отнесла нанякъде — киска се тя и нагласява очилата на носа си, за да ме погледне по-внимателно. — Не забелязали? Виж! Пристигнахме.

Тя посочва навън и аз едва сега забелязвам, че всички са на паркинга, бърлят оживено и тръпнат в очакване. Автобусът е празен.

— Извинявай, бях се зачела — оправдавам се аз и се надигам. — Върви, идвам.

— Дадено — отвръща Мейв и ми се усмихва. — Господи, колко вълнуващо. Мястото, където е снимана великата сцена на езерото. Може пък да видим нашият господин Дарси — извива вежди тя.

— Надявам се — отвръщам аз, гледам след нея, докато слиза, и мислено ѝ отправям молба да ме остави.

Искрено се надявам да го видя, казвам си аз, докато си събирам нещата. Разбрах още нещо. Между нас с господин Дарси никога няма да се получи. Това няма нищо общо със странната ситуация, с шантавите обяснения за срещата ни, а с нещо много по-прозаично — двамата с него сме свършено различни. Разликите между нас са непреодолими.

Вижданията ни са коренно различни. Трябва да му кажа всичко това, но тъй като нямам номер, на който да му позвъня, нито пък

мобилен, за да му изпратя есемес, ще се наложи да стане по трудния начин и да се изправя срещу него.

Усещам как решителността ми започва да се стопява.

Единственият проблем е как да го намеря, за да поговоря с него.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Както повечето от вас знаят, Лайм Парк бе превърнат в една от най-прочутите снимачни площадки, когато Би Би Си се зае да филмира тук Пембърли, домът на нашия любим господин Дарси. Това не бе по оригиналния роман. Предполага се, че Чатсуърт Хаус в Дарбишър е дал вдъхновение на Джейн Остин за Пембърли. Затова пък за всички почитателки на Колин Фърт именно тук е заснета известната сцена, в която господин Фърт излиза мокър от езерото...

Дамите, събрали се във фойето на огромната къща, задюдюкаха одобрително, докато слушаха обясненията на госпожица Сотин...

— Имаме късмет, че ни позволиха да надникнем тук. Обикновено по това време е затворено за почитателите на Джейн Остин, но по изключение отвориха за нас. Браво!

Тя изръкоплясква и останалите я следват. Пляскам и аз, макар че почти не я слушам. Прекалено заета съм да мисля за господин Дарси. Как да му кажа, че между нас всичко приключва, ако не го видя отново? А как да го открия, за да му кажа?

Питам се къде ли ще се засечем отново, защото местата на срещите ни са винаги романтични и вълнуващи, но откривам, че в този момент се дразня от възможността. Дори съм разочарована. Не ми трябва тайнствен мъж; искам мъж, на когото да мога да изпратя есемес. Аз, дето мразя да пускам есемеси и се оплаквам, че в това няма нищо романтично и отнема цялата тайнственост. Сега единственото ми желание е да напиша „Къде си?“ и да го изпратя.

— Въпреки че Чатсуърт Хаус, където Джейн Остин е била през 1811 година, може да е била истинският Пембърли, според мен, дами, всички вие ще се съгласите, че Лайм Хол би бил по-подходящ за Елизабет, когато стане господарка на дома...

Два часа по-късно госпожица Сотин е към края на обиколката. Води ни към последната стая, а аз не спирам да се оглеждам с надеждата да зърна господин Дарси. Надявам се да се появи изневиделица. Очаквам да видя познатия висок мургав мъж, вечно

замислен, да чуя характерния строг глас, който изговаря внимателно всяка дума.

Въпреки това разгледах всички мраморни бюстове, надникнах зад всички мебели и през всички прозорци с надеждата да го видя. Сега вече посещениято ни е към края си и аз губя надежда, че той ще се появи отнякъде. Започвам да се опасявам, че никога повече няма да го видя.

При тази мисъл усещам странна смес от тъга и облекчение. Сигурно защото не ми се налага да давам обяснения за раздялата ни, но пък нещо ме притеснява — след всичко, което се случи, ми се иска да се сбогуваме както трябва, да доведе всичко докрай, както казваме ние, американците.

След края на обиколката всички се отправят към кафенето и магазина за сувенири, само аз излизам навън и се оглеждам. Тук наистина е невероятно красиво. Не бях забелязала колко удивително е това място. Бях прекалено вгълбена в книгата, когато пристигнахме, и не забелязах алеята за автомобили през парка, нито пък къщата, която прилича на италианско палацо, заобиколена от градина, отразена в езерото. Сега не мога да откъсна поглед. Невероятно удоволствие.

Къщата е истинска прелест, може и да е малко големичка и натъпкана с часовници, гоблени и дърворезба, докато седемнайсетте акра викторианска градина, включително розова градина, паркът и гората са се ширнали сякаш до безкрайността. Лайм Парк е наистина възшебно място. Сега вече разбирам защо от Би Би Си са се спрели на него. Тук е истински рай. Великолепно е. Сякаш нищо не се е променило през последните сто години и времето тук е спряло да тече.

Поемам си дълбоко дъх и натъпквам ръце в джобовете. Застанала сама в студения януарски ден, аз гледам към езерото и разсеяно наблюдавам патиците в далечината, които квакат и се гмуркат във водата.

— Красиво е, нали?

Обръщам се стресната и виждам, че госпожица Сотин се приближава. Бодва ме съжаление. Не ми се говори с никого. Искаше ми се да остана сама.

— Много — кимам аз. — В Ню Йорк няма такива гледки. — Казах го просто за да кажа нещо. Май умението ми да вода неангажиращ разговор ме предаде.

— Не се съмнявам — усмихва се тя и застава до мен.

Поглеждам я с крайчеца на окото си и забелязвам нежните черти, къдриците, изплъзнали се изпод кожената шапка, която отива изключително много на маншона. Тази жена наистина ми напомня на някого. Цяла седмица се опитвах да си спомня и така и не успях.

— Кажете, госпожице Олбрайт, хареса ли ви екскурзията? — Тя се обръща ненадейно и забелязва, че я наблюдавам.

— Много — кимам аз и бързо извърщам поглед. — Беше... — Опитвам се да намеря думата. Само че има ли дума, която да обобщи всичко онова, което се случи през изминалата седмица? Май няма такава. — Интересно — изтърсвам аз.

Госпожица Сотин ми се струва доволна от отговора.

— Коя беше любимата ви част?

Колебая се. Преди със сигурност щях да отвърна „господин Дарси“. Нямах да го кажа, но поне щях да си го помисля. Ами сега? Сега вече не съм толкова сигурна. Всичко се получи толкова объркано, че наистина не знам какво да мисля.

— Всичко — заявявам накрая аз. — Беше прекрасно.

— Прочетохте ли имейла на господин Харгрийвс?

— Да — отвърщам аз, преди да се усетя какво точно ме пита. Вдигам бързо поглед. Госпожица Сотин ме наблюдава, а лешниковокафявите ѝ очи блестят на слънцето. — Вие как...

— Откъде знам, че ви е писал ли? — усмихва се накрая тя. — Аз му дадох имейла ви.

— Не може да бъде!

— Нали нямате нищо против?

В първия момент мълча, след това бързо отговарям:

— Не, разбира се. — Клатя глава. След това събирам смелост и се обръщам към нея. — Той разказа ли ви какво се случи? Спомена ли какво има намерение да напише?

— Не. Не съм го питала и той не ми каза. — Поглежда ме, дълбоко замислена, и най-сетне заговаря: — Предразсъдъците могат да изиграят лоша шега, Емили. Същото важи и за гордостта — обяснява тихо тя и ме поглежда сериозно. — Знаете, че всички героини на

Джейн Остин са борбени жени. Те се придържат към принципите си, преследват онова, което желаят, и не се страхуват да си признаят, когато сгрешат. — Поглежда ме с блеснали очи. — Да не направи човек нищо е дори по-лошо, отколкото да допусне грешка.

Попивам всяка дума, която ми казва. Прехвърлям думите в главата си и тъкмо се каня да кажа нещо, когато се разсейвам от някой, който плува в езерото. Не може да бъде. Януари е все пак! Смръщвам чело и присвивам очи, за да виждам по-добре. Плувецът понечва да излезе от водата. Господи, все още е облечен. Сигурно замръзва. Оттук личи как са щръкнали зърната му под мократа риза...

Леле! Това не е ли небезизвестната сцена на езерото? Само че това не е Колин Фърт...

— Това е господин Дарси — ахвам аз.

В мига, в който го казвам, покривам уста с ръка и ми се иска да си върна думите назад. Мама му стара! Никога ли няма да се науча да си затварям голямата уста? Защо го казах? Екскурзоводката ми сигурно ще реши, че съм напълно превъртяла.

Поглеждам към госпожица Сотин, но тя дори не е трепнала. Стои неподвижно. Чак след малко се обръща към мен и по устните ѝ трепка любопитна усмивка.

— Не ми е приятно да го кажа, но той съвсем не е Колин Фърт, нали?

— Не, не е. — Сменя се, след това застивам на място. Какво, по... Тя да не би...

Отварям уста, но не мога да кажа и дума. Цялата тази работа е толкова странна, че в главата ми се зарояват милиони мисли.

Нямам време да изкажа нито една от тях. Трябва да поговоря с господин Дарси, преди да изчезне отново. Поглеждам към езерото. Той вече върви по ливадата.

— Трябва да вървя — избъбрям аз. Без дори да погледна назад, хуквам надолу по хълма след него.

Докато стигна долу, той вече е изчезнал.

Обръщам се и наляво, и надясно, но тъй като не го виждам, спирам пред висок жив плет. Навеждам се, подпряла ръце на коленете, и се опитвам да си поема дъх. Сърцето ми е като бутало на автомобил

и всеки момент заплашва да изскочи от гърдите ми. Господи, нямах представа, че съм толкова некадърна бегачка.

Оставам така няколко минути и чакам дишането ми да се успокои и в същото време оглеждам оплесканите си с кал ботуши и се питам какво да правя отгук нататък. Въздишам, отмятам коса назад и се съсредоточавам. Може и да не съм за Олимпиадата, но не ми отне много време да дотичам от върха на хълма. Той трябва да е някъде наоколо. Въпросът е къде.

Решавам да поема към градината. Досега нямах представа какво е градина. Нали живея в Ню Йорк, така че най-зеленото нещо, което съм отглеждала, бяха люти чушки на перваза на прозореца. Веднъж Стела ми подари най-красивата розова орхидея, но когато цветчетата окапаха, реших, че съм я уморила и я изхвърлих. По-късно научих, че това било напълно нормално и щели да поникнат нови. Достатъчно е да кажа, че Стела направо ме уби.

В този случай не е нужно да си експерт, за да разбереш, че градината тук е повече от великолепна. Дори през зимата храстите и растенията са прекрасни, живият плет е избуял като през лятото, всичко е съвършено оформено, покрай пътеките няма и следа от прораснала или суха трева. Който и да е друг път щях с огромно удоволствие да отделя време, за да обиколя и разгледам, защото знам колко много усилия полага татко за неговата оранжерия и разсад, как се грижи за растенията и избира специална почва за различните видове. Сега обаче ме чака сериозен разговор. Дължа го на господин Дарси.

Отблъсквам детските си спомени и забързвам по една от пътеките.

След като се въртя известно време ту наляво, ту надясно и търся познатата фигура или аромата на парфюма му, дори характерното хрущене на чакъла, започвам да губя надежда. Става късно, скоро ще тръгваме, а от него няма следа. Напълно объркана съм.

Освен това се загубих.

По дяволите!

Забавям крачка, оглеждам се и се опитвам да се ориентирам. Добре, няма проблем. Просто трябва да открия слънцето и то ще ми подсказе... Не съм много сигурна какво точно ще ми подсказе, но, така или иначе, няма начин да открия слънцето, защото небето е

покрито с тежки сиви облаци и всеки момент може да завали. По дяволите и много пъти по дяволите.

Опитвам се да се ориентирам по друг начин. Проблемът е, че през всичкото време се мъчех да открия господин Дарси и не обърнах внимание на нищо друго. Не помня откъде минах. Не помня дори дали завих наляво покрай фонтана или надясно. Дали не продължих направо?

Оглеждам с нескрито съмнение лабиринта от пътеки. Живият плет се издига прекалено високо. Инстинктът ми подсказва от коя посока съм дошла, но той ми подсказа и че изход 20 на летище „Джей Еф Кей“ е в тази посока, а се оказах не където трябва и за малко да си изпусна полета, та се наложи да фуца през цялото летище с електрическата количка, пуснала алармената светлина. Думата „срам“ изобщо не е в състояние да опише онова, което преживях.

Забелязвам стара каменна пейка, решавам да не се занимавам повече с опити да се ориентирам и тръгвам към нея. Тя е под някакво старо дърво, покрита е с мъх и лишеи, въпреки това аз сядам. Веднага усещам как студът се просмуква през дънките ми. Загръщам се с палтото, но то не е достатъчно дълго и не може да се разтегне, за да ме стопли достатъчно. Готова съм да призная поражението си.

Някога да ви се е струвало, че нищо не е наред, че всичко върви наопаки? Имали ли сте чувството, че каквото и да правите, нещата не се оправят и е прекалено късно?

Слепоочията ми пулсират и усещам умора. Писна ми, много ми писна. Не мога да обикалям и да търся мъж, който изобщо не би трябвало да съществува. И то защо? Единствено за да скъсам с него и да се сбогуваме.

Неочаквано усещам нещо мокро по бузата си и огромна сълза се стича по лицето ми. Избърсвам я гневно с ръкава на палтото. Само че след нея руква друга, после още една и накрая ръкавът ми се оказва съвсем мокър, а сълзите не спират.

Предавам се. Не мога да се занимавам с нищо повече. Няма да търся господин Дарси, отказвам се от надеждата Спайк да ми прости, няма начин да оправя нещата, няма да има хепиенд.

Прегръщам колене към гърдите си, заравям лице в шала и се разплаквам като дете.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нямам представа колко време съм стояла така. Бях свита на топка, а раменете ми трепереха. Не знам и колко време щях да остана, ако не бях усетила нечия ръка на рамото си.

Още преди да вдигна поглед, знаех кой е.

— Емили, какво има?

Господин Дарси се е навел над мен, по острите му черти се е изписала изненада. Подсмърчам често-често и отмятам мокрите кичури коса, залепнали по лицето ми. Иска ми се да почувствам облекчение, задето е до мен, но не изпитвам нищо. Каква каша. Да не говорим, че изглеждам ужасно, казвам си нещастно аз и подсмърчам отново, защото носът ми продължава да тече. Господи, сигурно изглеждам ужасно.

Без да каже и дума, господин Дарси ми подава бяла кърпичка. Дръпвам я с благодарност и бърша подпухналите си очи и по колосаната тъкан остават черни петна от очната линия и спиралата, а накрая издухвам почервенелия си нос. По дяволите! Каква ти женска тайнственост, от нищо не ми пука в момента. Свивам кърпичката на топка и най-сетне вдигам подутите си очи към него.

Както обикновено, той изглежда съвършено и нищо не е в състояние да го притесни. Дотолкова, че ми се струва напълно безразличен.

— Емили, моля ви. Кажете ми защо плачете?

В гласа му се прокрадва нетърпение и аз забелязвам, че ръката му е все още върху моята. В този момент ми се иска повече от всякога някой да ме прегърне, вместо да се държи на разстояние и да ме гледа изпитателно.

— Търсих те, видях те, че плуваше, но не успях да те откроя...

— Подсмърчам и гласът ми трепери.

— Емили, не се притеснявайте повече. Не бях далече, нали трябваше да сложа сухи дрехи, а след това се поразходих.

— Трябваше да те вида, за да ти кажа нещо... — Преглъщам с усилие, мачкам кърпичката и се опитвам да намеря подходящите думи.

Преди да успея да проговоря, господин Дарси започва:

— И аз изпитвам същото. И аз трябва да ви кажа нещо, много е важно, нещо, което няма да крия от вас нито минута повече...

Преставам да подсмърчам и вдигам очи. Започвам да се притеснявам. Погледът му е напрегнат. Отначало ми се струваше толкова сексапилен, а сега вече се чувствам неловко.

— То е нещо, което ще промени живота ни завинаги...

Едва сега осъзнавам какво се кани да каже. Мили боже, моля те не ми казвай, че се кани да направи онова, което си мисля.

Той се отпуска на колене пред мен.

— Майко мила — ахвам аз и паниката в мен напират.

Той ме поглежда стреснат.

— Какво има?

Колебая се. Това е моментът да му обясниш, Емили. Сега трябва да му кажеш всичко. Обясни му, че не желаеш да се виждаш повече с него, че двамата сте прекалено различни, че си тук, за да се сбогуваш с него. Кажи му, че си влюбена в Спайк...

Какво? Това пък откъде дойде?

— Тъж... кално е — заеквам аз. — Бричовите ти ще се изцапат.

Той ме поглежда и отново се изправя.

— Точно това обичам най-много у вас, Емили, че сте мила, грижовна и забавна.

Наблюдавам го как се настанява до мен на малката каменна пейка, замята на една страна палтото и подръпва бричовите си. Всичко това ми се струваше невероятно привлекателно преди, но сега го намирам претенциозно, проява на някаква показност.

— Както ви казах, искам да споделя нещо с вас... — започва господин Дарси.

— Виж, май не... — опитвам се да го прекъсна аз.

— Обичам ви, Емили — заявява той, преди да успея да го спра.

Забелязвам, че очаква нетърпеливо отговора ми.

Господи! Мълча, след това си поемам дълбоко дъх.

— Не, не ме обичаш — отвърщам твърдо аз.

Той ми се струва изненадан и доста объркан.

— Моля?

— Не ме обичаш — повтарям простичко аз. След това, порешително, повтарям отново: — Не ме обичаш.

Господин Дарси се стъписва, но бързо се овладява.

— Емили! Как можахте да кажете подобно нещо? — ахва той и помръква.

Колебая се как да му обясня. За момент се оставям на магията и се питам какво ли би станало, ако променя намеренията си. Ами ако и аз му кажа, че го обичам? Ако избира фантазията пред действителността? Мечтата ми е толкова близо, че мога да я докосна с пръст.

— Мога, защото обичаш друга — избъбрям аз.

— Коя? Настоявам да ми кажете коя.

— Елизабет Бенет — натъртвам аз и в мига, в който произнасям името ѝ, знам, че няма връщане назад.

— Познавате ли я? — пита той и се опитва да се овладее.

— Не бих казала — признавам аз.

— В такъв случай, Емили, позволете ми да ви уверя, че независимо от слуховете, които сте чули, аз наистина се запознах с госпожица Елизабет Бенет преди няколко месеца — струва ми се, че беше през ноември, и оттогава не съм я виждал. Вие откраднахте чувствата ми...

— Не — прекъсвам го аз и клатя глава. — Не е така. Просто си объркан.

— И аз така мисля — съгласява се господин Дарси. Гласът му прозвучава властно. — Когато се запознах с вас, Емили, всичко ми се изясни. Не искам жена като госпожица Бенет, а някоя със собствено мнение и самочувствие, която може да ме надиграе в собствената ми игра.

— Значи жена като Елизабет Бенет — настоявам аз, отчасти защото изпитвам отговорност към романа, отчасти защото се надявам той да схване намека и да успеем да избегнем този „разговор“.

Господин Дарси ме поглежда нетърпеливо.

— Защо непрекъснато говорите за госпожица Бенет? Та аз почти не я познавам — протестира възмутено той.

— Трябва да я опознаете на всяка цена. Двамата сте свършени един за друг — продължавам аз. — Чух, че тя... ъъ... много си пада по теб — продължавам аз с надеждата да въздействам на егото му.

— Пада ли?

— Това е американски израз — бързам да обясня. — Означава, че тя се възхищава от теб, намира те за привлекателен, смята, че си честен и почтен човек и... въз... невероятен ездач — довършвам аз и кръстосвам пръсти зад гърба си. Боже, ако Джейн Остин ме чуе, сигурно ще ме убие. Напълно съсипах най-добрата й героиня.

Господин Дарси ми се вижда впечатлен, гърдите му се повдигат, но май още не е доволен. И той, както и повечето мъже не умее да приеме отказ.

— Нима намеренията ми не са ясни? — настоява той и ме поглежда гневно.

За частица от секундата разбирам, че съм попаднала в странна ситуация. Пред мен е господин Дарси, най-чаровният герой на всички времена, и ми се обяснява в любов. А пък аз се шашкам.

— Не си мой тип — изтърсвам аз.

— Тип ли? — повтаря удивен той, тъй като никога досега не му е минавала подобна мисъл.

Отново се опитвам да обясня.

— Вината не е в теб, а в мен. — Прибягвам до старото клише.

Той пребледнява и едно мускулче на челюстта му започва да играе нервно.

— Нали сама ми казахте, че сте мечтала за този момент, че да сте с мен е истинска фантазия — провиква се той. Скача от пейката, започва да крачи напред-назад и прокарва пръсти през косата си.

Така ли съм казала? Не си спомням. Бях така омаяна от него, че не помня.

— Така беше. Аз... — Млъквам. Господи, никога не ме е бивало да скъсвам с обикновени мъже, камо ли с господин Дарси. Какво да му кажа? Че не е онова, на което съм се надявала ли? Че просто не е мъжът, когото съм си представяла във фантазиите, може би? Само че вината не е негова, защото нито един мъж не може да е като мечтаният образ. Вдигнала съм летвата прекалено високо и никой не е в състояние да я докосне. Може би съм го направила с някаква цел.

Стела е права. Аз съм безнадеждна романтичка. Освен това съм глупава романтичка. Живея в света на фантазиите. Крайно време е да сляза на земята. Искам истинска връзка с истински мъж от истинския

свят — с истински проблеми, грешки и съм готова да го приема такъв, какъвто е.

Поглеждам господин Дарси. Той е притиснал длан към челото си, подпрял лакът на едно дърво и се опитва да се съвземе. В този момент разбирам, че не искам романтичен герой от роман да признава неугасващата си любов към мен. Нощна езда по бална рокля може и да е много романтично събитие, но дупето ти се скапва — вярвайте ми, защото моето все още е натъртено, — а вместо някой да ми рецитира поезия, искам мъж, който да пусне някой виц, с когото да обсъдя някое телевизионно предаване.

Искам да излизам с мъж, който ще се държи мило с приятелките ми... (Спомням си как Спайк убеждаваше Роуз да сложи своя снимка.)

Искам мъж, който е чувствителен и забавен... (Мога ли да забравя как Спайк се правеше на пияна кокошка на дансинга?)

Искам мъж, който да изразява открито чувствата си, а не да си ги таи... (Отново мисля за Спайк и за разправията ни след бала. *Не беше нужно да се държиш толкова грубо и заядливо. Все пак и аз си имам чувства.*)

Искам мъж, който няма нищо против, че се храня с пръсти или че съм облякла сексапилна рокля... (Помня как Спайк ме огледа в балната зала и заяви: „Красива рокля“, а след това кимна одобрително.)

Искам мъж, който да се впечатлява от работата ми, не да ахва ужасен... (Ами, че това е чудесно, похвали ме Спайк, когато му разказах с какво се занимавам.)

Искам мъж, който не очаква от мен да свиря на тъпото пиано, а да се мотаем заедно и да гледаме готини предавания по телевизията и...

— Да не би да има друг? — пита уплашено господин Дарси.

Вдигам поглед към него и се колебая.

За бога, Емили, признай си. И пред себе си, и пред господин Дарси. Не ти се иска да излизаш, с който и да е мъж, искаш Спайк. Той отговаря на всичките ти изисквания.

— Да — промълвявам аз.

— Влюбена ли сте в него?

Не смея дори да трепна. Колкото и да се опитвах да мразя Спайк, така и не успях. Дори се получи обратното.

— Да — отвързвам аз без следа от колебание. — Може и да съм — признавам с усмивка.

Господин Дарси пребледнява. Доколкото разбирам, не е свикнал дамите да му отказват, мисля си аз и си припомням известната сцена, в която предлага брак на Елизабет Бенет. Наистина ще ѝ предложи. Сигурна съм.

Той се овладява бързо, застава пред мен и стисва ръце зад гърба си.

— Позволете да ви запитам още нещо — моли той толкова официално, че аз не знам как точно да реагирам.

Независимо от всичко, което се случи, господин Дарси ще ми липсва.

— Разбира се — усмихвам се плахо аз. — Каквото искаш.

Той мълчи, за да се успокои, след това пита:

— Какво притежава той, което на мен ми липсва?

— Истински е.

В мига, в който погледите ни се срещат, огромна капка дъжд пада в скута ми. Поглеждам към небето. Следват още много едри капки, които полепват по лицето ми и се стичат към яката. Сивото небе съвсем е притъмняло и всеки момент ще се излее порой, а след проблесналата светкавица се чува далечен тътен.

— Бързо, бурята е точно над нас — провиквам се аз. — Трябва да се подслоним някъде.

Скачам от пейката, навеждам глава и хуквам, за да открия място, на което да се скрия, но дъждът плисва, превръща се в порой и пътеките стават хлъзгави, а аз почти не виждам, защото навява точно в лицето ми. Дърветата са голи, няма къде да се подслоня, затова ставам мокра като кокошка, докато се чудя как да изляза...

Заковавам се на място. Пред мен е Лайм Хол. Огромната сграда сякаш ме пита: „Защо чака толкова дълго?“ По лицето ми плъзва широка усмивка и аз усещам как ме залива облекчение. Вече знам накъде да вървя. Не съм се изгубила.

Обръщам се, за да кажа на господин Дарси, но него го няма. Не се мярка наоколо, разбирам аз и се оглеждам. Ама той къде изчезна? Може да е изостанал, може да е поел по друга пътека, може да се е върнал там, откъдето се появи.

В този момент дъждът спира също толкова внезапно, колкото е започнал. Птиците отново чуруликат, познатите шумове се носят отвсякъде, а тревата ухае приятно. В миг усещам прилив на еуфория.

— А, ето я и нея...

Чувам гласове и се обръщам. Роуз и Хилъри бързат към мен с два огромни чадъра. Усмиввам им се. Тъй като Роуз държи да е на токчета през всичкото време, сега едва пристъпва по хлъзгавата трева. Очевидно магазинчето за подаръци не им е било интересно.

— Здравсти — махам аз с ръка и приглаждам мократа си коса. — Какво ви води насам?

Хилъри ми отправя типичната за адвокат хищна усмивка.

— Ти, миличка — отвърща бързо тя.

Поглеждам към Роуз с надеждата да ми обясни какво става. Тя първо си поема дълбоко дъх, след това протяга ръка и стиска обичливо моята. Странна работа.

— Може ли да поговорим?

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Наздраве — ухилвам се аз.

Внимавам малкият ми пръст да „стърчи“ (както ме учи Роуз), хващам позлатената дръжка на чашата за чай и я вдигам.

— Наздраве — грейват Роуз и Хилъри и вдигат своите.

Чува се тихо издрънчаване, когато трите чашки от костен порцелан се срещат, а аз съм готова да се пръсна от щастие.

Господи, колко обичам Англия! На това му се казва цивилизован начин да се прави бизнес.

Вече е следващият ден, в Лондон сме, в „Савой“ и прием следобеден чай с Роуз и Хилъри. Днес е последният ден от екскурзията ни. Пристигнахме по обед и много от дамите се заеха да си разменят адреси и да се целунат за сбогом (Рупинда не искаше да си тръгне, преди да накара всички да се запишат да заминат с нея в комуната в Гоа следващата година), а след това да хукнат и да хванат различни полети и влакове.

Двете с Мейв се сбогувахме рано сутринта. Тя щеше да вземе полет от Манчестър за Ирландия и обеща да ми звънне следващата седмица веднага след като се срещне с Шанън. Много е притеснена, но и много развълнувана и у нея вече прозира увереност, от каквата преди нямаше и следа. Откакто брат ѝ се обади, тя се промени. Жената, с която се сбогувах днес, няма нищо общо с плашливата мишка, с която се запознах преди седмица. Прегърнах я за сбогом и тя ме притисна до себе си. Когато тръгнах, изобщо не предполагах, че ще се сприятеля с такива чудесни хора, при това пенсионери. Истината е, че тази седмица се случиха наистина необичайни неща.

Едно от тях е причината да седя в скъп хотел, на кадифено канапе, да пия чай и да похапвам най-тънкия сандвич с краставица, който можете да си представите. Лапвам го на една хапка. Когато съм превъзбудена, ме кара на ядене, дори когато не съм гладна. Посягам към нов триъгълен сандвич. Всъщност те се оказаха доста вкусни.

Всичко се случи толкова бързо, че още не мога да се опомня. Когато Роуз и Хилари ме потърсиха, за да поговорим, нямах представа за какво става въпрос.

Само че Роуз, естествено, веднага мина на въпроса.

— Ти мислила ли си да си купиш своя книжарница? — попита тя, без да усуква.

И този въпрос го зададе жена, която се е накичила с диаманти, които едва ли ще мога да си позволя дори да не харча заплатата си цяла една година. Не се сдържах и се усмигнах.

— Не съм спестила толкова — пошегувах се аз.

При тези думи Роуз и Хилъри се разсмяха от все сърце.

— Обожавам чувството за хумор на нийоркчани — възкликна Хилъри.

— Не е това, глупаче — намеси се Роуз. — Не знаеш ли кое е първото правило в бизнеса? Не плащаш за нищо. Нека някой друг да плати. — Сигурно съм ги гледала напълно объркани, защото тя продължи да обяснява: — Говоря ти за инвеститори, миличка! На теб ти трябва инвеститори.

Все едно да кажеш на човек, на когото му е свършил бензинът, че трябва да спре на някоя бензиностанция.

— Така е, но къде точно да намеря инвеститори? — попитах аз.

— Сега идва най-хубавото — отвърна Роуз, сякаш беше очевидно. — Пред теб е!

— Какво ще кажете за нова кана чай?

Чувам непознат глас и вдигам поглед към сервитьора италианец, който е от типа мъже, които карат жените на определена възраст да се кискат и да припаднат.

Хилъри го отправя с леко трепване на химикалката си.

— Не, благодаря — нарежда тя. След като се опита да флиртува с него и разбра, че е сгоден, тя изгуби интерес. — Сметката, ако обичате.

Хилъри е тук в ролята на адвокат. Може и да се е пенсионирила и да се е отказала от партньорството в голяма лондонска фирма, но все още има право да практикува и ще подготви необходимите документи.

Не споменах ли? Колко съм глупава! Толкова съм развълнувана, че не мога да мисля. Добре, ще говоря направо, също като Роуз...

Аз, Емили Олбрайт, ще стана новият собственик на „Макензи“.

Точно така. Честна дума! Можете ли да повярвате?

И аз не мога, но е истина. След като вчера разговарях с Роуз и Хилъри и се разбра, че те не се майтапят с мен и Роуз говори напълно сериозно, се обадих на господин Макензи с треперещи ръце и проведохме разговор, по време на който аз писках като някоя, дете се е налапала с хелий от балон, за да уточним дали ще продава книжарницата и при какви условия. Той остана очарован.

— Сега вече знам, че ще бъде в добри ръце — въздъхна той.

Бях не седмото небе, та затова не помня какво казах, освен че го залях с хиляди благодарности и не спрях да повтарям, че накрая мечтата ми се е сбъднала.

Двете с Роуз ще имаме общ бизнес. Нищо няма да се промени. Аз ще продължа да съм управител на книжарницата, а тя ще бъде немият партньор.

— Великолепно!

Роуз подрънква с бижутата си като играчки и пляска от радост.

— Много се радвам, че ще се заема с нещо ново. Тъкмо няма да мисля за мъже.

Ням партньор, друг път.

Сбогуваме се на тротоара пред „Савой“.

— В началото на следващата седмица ще ти пусна документите по пощата — обещава Хилъри и стиска здраво ръката ми.

— Супер, мерси — усмихвам се аз и разтърсвам нейната.

— За мен беше огромно удоволствие — кима тя.

— С теб няма да се сбогуваме — заявява Роуз, облечена в дълго до петите кожено палто и маншон от същата кожа.

Обръщам се към нея. Чувствам се малко обърквана, да не говорим, че очите ми смъдят.

— Няма — подсмърчам аз, — партньоре — добавям аз с тексаски акцент.

Роуз се киска доволно и лепва две яркочервени целувки на бузите ми.

— Кога е полетът ти за Голямата ябълка? Се soir^[1]!

Усмихвам се.

— Да, затова ще отида да поразгледам забележителностите.

— Американка за пръв път в Лондон... — Роуз затваря очи, готова да припадне. — Спомням си първото си пътуване до Париж на младини. Чуждите градове сякаш те влекат към приключения — тя отваря едното си око и извива вежда.

— Ами... май се наситих на приключения — смея се нервно аз.

Роуз ме поглежда многозначително, за да ми покаже, че не вярва на нито една моя дума.

— Чао, миличка — казва бързо тя. — Ще се чуваме.

— Не знам как да ти благодаря.

— Глупости. Аз трябва да ти благодаря, Емили.

— На мен ли! — поглеждам я объркана аз.

— Задето ми показва колко е важно истинското приятелство — отвръща напълно сериозно тя. — Задето ме накара да разбера, че не ми трябва мъж, за да се чувствам значима и да имам самочувствие — тя навежда глава и стиска здраво ръката ми. — За пръв път от много години не се чувствам невидима, Емили.

— Никога не си била невидима — отвръщам с усмивка аз и също стискам ръката ѝ.

Очите ни се срещат и за момент двете оставаме така, докато не ни прекъсва Хилъри:

— Искаш ли да вземем едно такси? Аз съм към гара „Юстън“...

— Такси ли? — повтаря удивената Роуз и се обръща към мен. — Каква си ми глупавка, качваш се с мен в бентлитото.

Докато го казва, най-голямата и лъскава кола, която съм виждала, се плъзва до тротоара и униформен шофьор слиза и отваря вратата. Човекът е с бели ръкавици и островърха шапка.

— Лари, може ли да откараме приятелката ми до „Юстън“?

— Разбира се, мадам.

Мадам ли?

Двете с Хилъри се споглеждаме, готови да ахнем, но тя се качва след Роуз в луксозния автомобил, а Лари затваря вратата след тях. Моторът измърква и докато се отдалечават, обсипаната с диаманти ръка на Роуз ми маха от прозореца.

Потискам кикота си. Невероятна е тази Роуз. Не мога да го отрека.

Сама съм на натоварената улица. Поглеждам си часовника. Остават ми още няколко часа преди полета за Ню Йорк. Купила съм си билет за най-късния полет, за да ми остане време да разгледам колкото мога последния ден — Биг Бен, Парламента, Бъкингамския дворец, Ландън Ай^[2], галерия „Тейт“ и всички останали галерии. Лошото е, че след като съм тук, нямам никакво желание да разглеждам забележителности.

Хващам удобно малкото куфарче на колелца и тръгвам. Реших да оставя доста от книгите си на хотела в Бат. Обикновено не се разделям с книгите си, защото ги чувствам като част от себе си, но там изборът им беше толкова нещастен, че се почувствах длъжна да направя нещо по въпроса. Ами да. Разни разръфани книжки на Даниел Стийл. Книга за нумизматиката. Автобиографията на Джери Халиуел^[3]! Сега поне могат да се похвалят със стойностни четива, а на мен куфарът ми е почти празен, да не говорим колко по-лек е.

Наоколо е пълно с туристи и хора, тръгнали да обикалят януарските разпродажби, аз криволича между тях и зяпам разсеяно витрините. Поглъщам с поглед непознатите сгради и се наслаждавам на аромата на града. Какво удоволствие е да не знаеш къде ще попаднеш, когато завиеш на следващия ъгъл, и няколко часа да можеш да правиш каквото пожелаеш (в рамките на лимита на кредитната карта, разбира се).

Обикалям няколко странични улици и завивам наляво просто защото така ми се иска. Нямам представа накъде съм се отправила и не ми пука. Освен това като знам колко е трагично чувството ми за ориентация, реших да не отварям картата, която госпожица Сотин ми даде на слизане от автобуса. Тя както обикновено бързаше нанякъде. Автобусът направи бърз обратен завой и пое към „Хийтроу“, за да вземе нова група, така че на мен почти не ми остана време да ѝ благодаря и да се сбогувам с нея, когато ми пъкна картата в ръцете и изчезна нанякъде с клипборда.

„Топ шоп.“

Надписът в черно и бяло привлича вниманието ми и аз спирам. След секунда се сещам. Това ли било? Това ли е прословутият магазин? Това ли е любимият магазин на Стела? От това място ли ще изляза преобразена?

На всяка цена трябва да го разгледам.

Тегля куфара и се качвам на ескалатора. Музиката става все по-гръмка, адреналинът ми се покачва и ме обхваща вълнение. Уж ескалаторът върви надолу, а ми се струва, че летя към небето.

Честно казано, невинаги съм била здравомислеща управителка на книжарница.

Стигам долу и ме посреща модна безкрайност. Не мога. Просто няма да успея да се справя сама. Имам нужда от помощ.

Имам нужда от Стела.

Вадя мобилния и набирам бързо. Въпреки че не сме се чували нищо и никакви два дни, имам чувството, че е минала цяла вечност. Чувам сигнал свободно. Вчера трябва да се е върнала от Мексико, така че ще се обади...

— Ало?

— Стела, аз съм, Емили.

— Ем? Кога се върна? Обади ми се господин Макензи, за да ми каже да не ходя на работа. Какво става? Всичко наред ли е?

— Супер — отвърщам бързо аз. Ще ѝ разкажа подробностите, когато се върна. В момента има по-важни неща като например „Топ шоп“.

— Чу ли се със Спайк?

— Може и така да се каже — отвърщам аз и бързам да сменя темата. — Ами ти? Говори ли с Фреди?

— Може и така да се каже — повтаря тя. — Ще ти разкажа, като се върнеш. Каква е тази музика? Къде си? Да не си в някой клуб?

Напушва ме смях при тази мисъл. Аз? В клуб? По-скоро папата ще засечете в някой клуб.

Не ѝ обяснявам, че тук е ранен следобед и изтърсвам заветните думи:

— Намирам се в „Топ шоп“.

Тя писва толкова силно, че се налага да отдръпна телефона от ухото си.

— Ем, това е страотно. Нямах представа колко ти завиждам! — Тя не може да си поеме дъх от вълнение. — Кажи как е? Хубаво ли е?

Тя ще вдигне кръвно.

— Ами... огромно е и е... ами пълно е с дрехи... — започвам да обяснявам аз. Слисана от количеството стока, аз напредвам бавно и със свободната ръка побутвам закачалките. — Има разни неща, които

приличат на... — Колебая се, докато оглеждам вълнения плат, който прилича на палто, но всъщност се оказва „пелерина“.

— Пелерина ли? — писва Стела. — Господи, имат пелеринки! Обожавам ги. От седмици мечтая за тях... — Тя млъква, за да си поеме дъх... — Човек убивам за такава пелеринка.

— Тъкмо затова ти се обаждам. Искам да ти купя подарък, за да ти благодаря за роклята...

Щом чува подарък, тя удавя следващите ми думи в нов писък.

— Подарък? За мен? От „Топ шоп“? — Изговаря думите с такова страхопочитание, което хората пазят единствено за църквите. Но пък модата е религията на Стела. Нали все разправя, че дизайнерът Марк Джейкъбс бил бог.

— Ем, просто не знам какво да кажа...

— Не казвай нищо. Знам, че си тайният ми Дядо Коледа.

Тя мълчи, след това пита:

— Какво?

— Знам, че ти ми изпрати прекрасната рокля за бала — продължавам аз, докато оглеждам пелерините.

— Не съм ти пращала рокля — протестира учудената Стела.

Започвам да се колебая.

— Стига, Стела, знам, че искаш да запазиш тайната, но вече можеш да признаеш.

— Виж, ще ми се да ти бях изпратила рокля, но не съм, Ем, честна дума. Дори се чувствам гузна, че не съм ти купила нищо, а ти ми подари онази чудесна ароматизирана свещ.

Преставам да ровя пелерините. От достатъчно време се познаваме и по гласа ѝ знам кога е с махмурлук и кога ме лъже. Този път казва истината.

— Но аз ти оставих съобщение на гласовата поща, за да ти благодаря.

— А, за това ли било? — пита небрежно тя. — Спомням си, че спомена нещо за рокля, но не се чуваше добре, затова го изтрих.

Бързо премислям кои са възможните дядоколедовци. Засега не измислям никой.

— След като не си ти, кой е тогава? — питам аз. — Кой друг би ми купил такава великолепна рокля?

— Не знам — отвърща нетърпеливо Стела. Представям си я седнала на леглото си, стиснала телефона между ухото и рамото, докато се чуди как да върне разговора към пелерините. — Вълшебната ти кръстница.

Тъкмо се каня да се изсмея, когато си спомням думите на госпожица Сотин. Каква красива рокля! Цветът много ви отива. Подчертава цвета на очите ви.

Тогава дори не се замислих над вниманието, което ми оказва госпожица Сотин, но сега ми се струва, че прояви доста интерес към роклята. Ами как странно ме гледаше...

Не може да бъде! Това е смешно. Защо ѝ е на екскурзоводката ни да ми купува бална рокля, за бога? Господи, аз да не съм Пепеляшка? Защо ще иска да ходя на бал? Връщам се отново на разговора ни.

— Много благодаря. Една приятелка ми я купи за коледен подарък.

— Чудесно! Сигурна съм, че ще имате огромен успех с господата тази вечер.

— Не си търся партньор.

— Глупости. Ще цитирам Джейн Остин. „И на вас ще кажа, както съм казвала често преди, подходящият за вас мъж ще се появи.“

Тогава си помислих, че говори за господин Дарси, но май е имала предвид Спайк.

По дяволите, пак ли? Нали си обещах да не мисля повече за Спайк. Достатъчно. Никаква рокля повече. По-късно ще се заема да разплета тази тайна. Отново насочвам вниманието си към Стела, която чака с притаен дъх.

— Кажете кой размер пелерина носиш? — питам я аз.

Чува се нов писък и тя започва:

— Всъщност съм трийсет и шести номер, но в Англия номерацията е малко по-различна, така че...

Накрая купувам на Стела пелерината и три чифта прашки. И аз си купувам разни неща. Не се и опитвам да се доверя на вкуса си. Дори без Стела да ми напомня, че съм моден инвалид, аз си знам. Затова се обръщам към една от асистентките. Тя ще ми подбере дрехите. Досега дори не знаех, че има такава възможност.

Погледнете ме само! Оглеждам се доволно, докато пътувам на ескалатора. Имам врат. Имам и талия. Дрехите са прекрасно съчетание от цветове и кройки. Облякох един от тоалетите, който асистентката ми избра, впити дънки (представяте ли си ме в тесни дънки), сив пуловер (виждате ли, вече съм почти англичанка), чифт симпатични черни боти с маншети и най-готиното бебешко жълто яке, което можете да си представите. Никога не бих го погледнала, но то е наистина върховно и вече ме заглеждат. Сещам се за Стела и си представям реакцията ѝ. Направо ще изперка. Ще реши, че са ми направили мозъчна трансплантация и че само съм се преструвала, че съм на екскурзия.

Излизам на Оксфорд Стрийт нова жена. Сега какво? Колебая се. Мога да си купя нещо за похапване, само че след сандвичите с краставички вече не съм гладна. Дали да не отскоча до галерията, но пък в момента никак не ми се разглеждат картини.

Можеш да отидеш да видиш Спайк. Стомахът ми се свива и аз усещам някакво потръпване. Цял ден се старая да не мисля за него, но гласът в главата ми не спира да настоява. Не му обръщам никакво внимание. Остава и възможността да пообиколя книжарниците. Сигурно Чаринг Крос е наблизко, а на мен ми се иска да попадна там, откакто гледах онзи филм с Антъни Хопкинс и Ан Банкрофт^[4].

Той работи в Лондон. Едва ли сградата на „Дейли Таймс“ е далече. Защо не вземеш такси?

Стига! Няма да се виждам със Спайк. Няма никакъв смисъл. Нали вече реших да забравя за него.

Само че умът ми е намислил нещо друго и включва плейъра в главата ми. Веднага чувам гласа на госпожица Сотин: *Не забравяйте, не позволявайте на гордостта и предразсъдъците да застават на пътя на любовта ви. Знаете, че всички героини на Джейн Остин са борбени жени. Те се придържат към принципите си, преследват онова, което желаят, и не се страхуват да си признаят, когато сгрешат.*

Срещу мен се движи такси с включена жълта светлина. Приближава все повече. Всяка минута ще профучи.

Изпружвам ръка. В последния момент шофьорът отваря вратата и аз се настанявам вътре.

— Накъде, сладурче?

Наблюдава ме в огледалото за обратно виждане. Сърцето ми бие до пръсване. Ще ми прилошее от нерви.
— „Дейли Таймс“, ако обичате.

[1] Ce soir (фр.) — тази вечер. — Б.пр. ↑

[2] London Eye (Окото на Лондон) — Най-голямото виенско колело в света. — Б.пр. ↑

[3] Джери Халиуел — една от „Спайс Гърлс“. — Б.пр. ↑

[4] Филмът е „Чаринг Крос 84“. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Табелата е модерна. Буквите са гравирани:

ДЕЙЛИ ТАЙМС

Ако таксиметровият шофьор не ми я беше показал, изобщо нямаше да я забележа, но редакцията на вестника е тук от години и ми се струва, че това е начинът им да кажат: „Ние сме достатъчно известни и не ни е необходим специален надпис. Трябва да сте много тъп, ако не знаете къде се намира сградата на «Дейли Таймс».“

Нервите ми са опънати до крайност и имам чувството, че ще се пръсна.

Поглеждам се (отново) в огледалото, поемам си дълбоко дъх и отварям стъклената врата, фоайето е облицовано с черен мрамор и токчетата на новите ми боти тракат, докато вървя към рецепцията.

— Здравейте, с какво мога да ви помогна?

Рецепционистката, наклепана с поне един тон грим, ми се усмихва любезно.

— Тъъ... да. Може ли да предадете на Спайк Харгрийвс, че Емили Олбрайт е дошла.

Сърцето ми наистина ще се пръсне.

— По какъв въпрос?

Преглъщам с усилие и се усмихвам.

— Предайте му, че съм дошла за интервюто си.

Десет минути по-късно продължавам да чакам. Е, според часовника ми не са минали десет минути, по-скоро са шест, но имам чувството, че той нарочно ме кара да чакам. Сигурно е решил да ме накаже, решавам аз и нервно потраквам с новите си боти по мраморния под. Май не трябваше да идвам. Изобщо не ми беше работа да идвам. Защо не си вдигна куфара и не се измъкна от „Дейли Таймс“? Няма да се върна никога повече. Освен това...

— Госпожице Олбрайт?

Сепвам се и забелязвам, че рецепционистката ме наблюдава.

— Господин Харгрийвс е готов да ви приеме. Качете се на асансьора до третия етаж и някой ще ви чака на етажа.

За част от секундата се поколебавам дали да не измисля някакво извинение и да не хуква навън с всички сили. Само че нещо ме спира. Имам чувството, че е гласът на госпожица Сотин, която ми казва да не се страхувам да призная грешката си, може и да е желанието ми да постъпя правилно и да се извиня за противното си поведение.

Само че не е така. Искате ли да ви кажа каква е истинската причина, поради която не си тръгвам. Защото си мисля — надявам се, — че съм срещнала човек, който държи на мен и ако не се видя с него, цял живот ще се питам какво ли е щяло да се получи.

— Добре... Благодаря. — Усмивам се на рецепционистката, грабвам чантите, тръгвам към асансьора и натискам копчето.

Освен това ще пробутам един лаф, който научих от Кат, яко съм хлътнала по него.

— Емили!

Вратата се отваря и аз се озовавам пред разчорления размъкнат Спайк. Сърцето ми трепва. Очаквах да почувствам нещо, когато го видях отново, по-точно казано, надявах се да почувствам нещо. Нали заради това „нещо“ дойдох? Само че не очаквах да е толкова въздействащо. Забравете тръпките, които всички твърдят, че усещат, имам чувството, че цяло стадо носорози лази по гърба ми.

Ето че настъпва неловкият момент, в който не знаем какво да си кажем. Докато се качвах, се опитвах да измисля с какво да започна и реших да се престоря, че е напълно естествено да се появя в офиса на човек, когото само преди два дни нарекох мръсник и лъжец, да му кажа „здрости“ и да се усмихна.

Въпреки че в първия момент ми се стори, че Спайк се радва да ме види, сега вече ми се струва напълно безразличен, кимва, казва „здравей“ и натъпква ръце в джобовете на старото си кадифено сако.

Какво разочарование. А ти какво очакваше, Емили? Може би да те посрещне с отворени обятия? Честно казано, трябва да си благодарна, че разговаря с теб.

Слизам от асансьора. Краката ми треперят. Опитвам се да се убедя, че са виновни новите високи токчета.

— Трябва да призная, че ти си последният човек, когото очаквах да видя — казва Спайк, докато ме превежда през пълния с работливи журналисти етаж, за да отидем до тесния му ъглов кабинет. Затваря вратата и посочва един стол.

— Сигурно — смея се нервно аз, отпускам се тежко на стола и оглеждам офиса. Малък е, цари царски хаос, но пък е уютен, по стената има интересни картини, а полиците са отрупани с книги. Ама адски много книги. Върху подредените една до друга са натрупани и други, заемат всяко празно място, повечето са огромни книжища с дебели корици, има и малки с меки, на някои липсват кориците...

Как ми се иска да се пресегна над бюрото, да го прегърна през врата и да го помоля да се ожени за мен още днес.

— Кажи как беше? Как мина останалата част от екскурзията?

Отпуска се на стола си, качва крака на бюрото и развързаните връзки на маратонките му се накисват в чашата с кафе. Забелязвам, че на подметката му се е залепила дъвка. Освен това същият този тип, когото доскоро наричах прасе, сега ми се струва очарователен.

Леле, как можах така да объркам всичко?

— А, добре, много добре — кимам аз и се питам кога мога да започна защитната си реч, която репетирах за кратко в асансьора. — Лайм Парк беше невероятен. Очевидно имат най-великолепната колекция от часовници и много красиви картини...

Чувам се, че говоря като екскурзоводка, и се свивам.

— А Роуз закачи снимката си на стената — добавям аз.

— Наистина ли? Супер! — Спайк се ухилва и на мен ми става безкрайно приятно.

Може би имам шанс. Може би той все още ме харесва, дори съвсем малко.

Понечва да каже нещо, след това се поколебава и тъкмо когато решавам, че ще повдигне въпроса за „разговора“ ни, той пита:

— Мейв как е?

Разочарованието ми е потиснато от желанието да му разкажа добрите новини.

— Невероятно — ахвам аз. — Най-неочаквано ѝ позвънила дъщеря ѝ...

— Значи е говорила с Шанън.

— Да, очевидно, медицинска сестра е, омъжена е и... няма да повярваш, Мейв ще става баба — радвам се аз и в този момент се усещам. — Ти каза Шанън — прошепвам аз. — Откъде знаеш, че се казва Шанън.

За пръв път виждам Спайк в момент, когато не знае какво да каже. Потрива брада с юмрук, свежда за кратко поглед към клавиатурата, след това признава:

— Онази сутрин, след бала, когато говорихме за Ърни...

Усещам как се изчервявам.

— Нали ми каза, че Мейв е дала детето си за осиновяване и се чувствала ужасно. Спомних си, че преди няколко месеца пуснахме статия по този въпрос. Беше за срещите на осиновени деца с биологичните им родители. Има агенции, които помагат да откриеш човека, така че когато се върнах в офиса, се поразрових, обадох се...

Спомням си смътно, че Мейв спомена как някой бил питал за нея в същата агенция, към която се била обърнала Шанън.

— Значи ти си се свързал с агенцията? — питам аз и всичко започва да си идва на мястото.

— Не съм искал да се меся — опитва се да протестира Спайк.

— Не исках да кажа... — бързо замълчавам. — Мейв е съвсем различна — прошепвам аз.

— Чудесно, радвам се — кима той и аз разбирам, че е наистина доволен.

— Благодаря ти — усмихвам се аз.

— Не ми благодари. Просто направих някои запитвания. — Той свива рамене. — Това ми е работата. Нали не си забравила, че съм журналист?

Очите ни се срещат и аз веднага си казвам, че никога досега не съм го виждала така притихнал. Как е възможно да съм била толкова сляпа? Как само ми се иска да му кажа защо съм дошла, но просто не ми достига смелост.

— Рецепционистката каза, че си дошла за интервю — продължава Спайк и прекъсва мълчанието.

— Ъъъ, да... да, точно така.

— Леле, не знаех, че толкова искаш да дадеш интервю. Не бях забелязал, че проявяваш интерес.

Той ме поглежда многозначително, сякаш се опитва да ми подсказе: „Досега не се интересуваше изобщо от мен“ и аз усещам как ме бодва съжаление. Може и да си въобразявам.

— Ами не, аз не... — Не знам какво да кажа. — Виж, много мислих и ми се стори важно да разбереш и старото, и новото ми схващане за господин Дарси.

По дяволите, Емили! Старо и ново схващане. Какви ги дрънкаш?

— Ясно. — Спайк извива вежди, за да покаже, че е впечатлен. Но същото това изражение може да означава, че си казва: „Тази е напълно луда.“

И двамата мълчим. Аз въртя косата си на пръста. Той започва да барабани с пластмасова линейка по клавиатурата.

— На мен ли ми е топло, или тук е прекалено топло? — изтърсвам аз.

— Няма да е зле, ако си свалиш якето — посочва той новата ми придобивка.

— А, да, по дяволите.

Тъпота. Мама му стара! Навлякла съм се с палто в сграда с централно отопление и се оплаквам, че било топло. Много съм тъпа, безобразно тъпа. Не си спомням досега да съм повтаряла толкова много пъти „тъп“ през целия си живот. А в момента се решава бъдещето ми.

Притеснена започвам да свалям якето и го сгъвам на скута си. След това, тъй като не знам какво да направя, поглаждам жълтата купчинка, сякаш е любимото ми домашно животно.

— Току-що го купих — обяснявам весело аз. — От „Топ шоп“.

Господи! Ама какво ми става? Да не би сама да си копая гроба?

Устата на Спайк потрепва и съм сигурна, че в очите му забелязах нещо като усмивка.

— Наистина ли?

Ето че ми се присмива. Усещам познатото раздражение.

— Да. Повиках лична асистентка — продължавам смутено аз. Сега ще му дам да се разбере.

— Иха. — Той се обляга на стола и ме наблюдава развеселен. — И какво точно прави въпросната асистентка?

Настръхвам.

— Сещаш се — отвърщам небрежно аз и се опитвам да говоря така, сякаш съм свикнала отдавна да ползвам лични асистентки. — Обяснява ти за новите тенденции, как да изглеждаш различно, избира ти дрехите... — Поглеждам с какво е облечен Спайк. Този път е с много стари джинси, с маратонки в неопределен цвят и стара тениска с надпис „Смитс“, по която е останало петно от паста за зъби.

— Защо не пробваш и ти? — питам аз. Ама какво ми става? Нали дойдох, за да му призная вечната си любов?

— Не харесваш ли рок бандата „Смитс“? — пита той и подръпва лицето на фронтмена Мориси.

Веднага се разтапям. Господи, как успява? Как е възможно да е толкова сладък, въпреки че тениската му отпред е оплескана с паста за зъби?

— Обожавам „Смитс“ — признавам аз и се усмихвам.

— Добро момиче — отвърща той доволно.

Отново съм обезоръжена и поглеждам предпазливо Спайк, докато се опитвам да намеря подходящите думи, за да му кажа защо съм дошла. Само че няма лесен начин, по който да признаеш „Сгафих“.

— Какво искаше да ми кажеш за господин Дарси? — пита Спайк.

От вчера главата ми е пълна с какви ли не мисли за господин Дарси, ала в момента не се сещам какво да кажа. Гърдите ми се стягат.

— Няма ли да ми задаваш въпроси? — питам аз.

По дяволите! Не съм дошла тук, за да си говорим за господин Дарси.

— Не. — Спайк се мръщи и клати глава. — Ще бъде нещо като разговор.

Само като казва „разговор“ и аз усещам как по гърба ми плъзва тръпка. Как е възможно да не забележа досега очарователния му акцент? Мога да го слушам цял ден.

— Просто ми кажи онова, което да споделя с читателите. Защо всяка жена го приема за идеалния мъж, с когото да излезе на среща?

— За мен не е идеалният мъж — отвърщам аз.

Спайк извива вежди.

— Така ли? Защо?

— Прекалено самовлюбен е и може да е доста досаден — доверявам аз и се привеждам към него.

Спайк не откъсва поглед от мен, разбрал със секунда закъснение какво му казвам.

— Искам да кажа, че така си представям нещата — бързам да отговоря.

— Мислех, че искаш мъж като него — отвърща той и се привежда към мен, а сърцето ми заплашва да изхвъркне. — Не каза ли нещо такова, когато избирахме картички? — напомня ми той.

Усещам как се изчервявам.

— Може и така да е било — кимам аз. — Само че си промених мнението.

— Така ли?

— Аха — кимам отново. — Сбъркала съм.

Спайк не може да повярва.

— Ти? Признаваш си, че си сбъркала!

Господи, не предполагах, че ще бъде толкова трудно.

— Да — продължавам твърдо аз. — Сбърках за много неща.

Спайк ме гледа сериозно.

— Какви неща?

Поемам си дълбоко дъх. Ако не го направя сега, никога няма да имам друга възможност.

— Сбърках за теб.

Той ме поглежда и казва едно „mmm“, което означава „Давай, слушам те“.

— Говоря за Ърни.

— Ммм...

Събирам кураж и разкривам сърцето си.

— Говоря и за нас.

Ето, казах го.

В първия момент Спайк не трепва. Гледа ме безизразно, без да мига. Всяка секунда ми се струва дълга като час. Просто кажи нещо, мисля си аз. Каквото и да е.

— Разбирам — заявява най-сетне той и докосва върховете на пръстите си.

Сърцето ми се свива. Господи! Ужасно е. Когато си помислих „каквото и да е“, не исках да кажа точно „каквото и да е“. Чак сега

разбирам, че великият романтичен момент, за който се бях надявала, че Спайк ме сграбчва и ме целува до припадък, няма да се получи. Чувствам се като пълна глупачка.

— Виж, всъщност трябва да тръгвам, можем да довършим интервюто по имейла — обяснявам задъхано аз, защото не мога да преглътна унижението. Притискам якето към гърдите си също като щит и се отправям към вратата.

Спайк става и пристъпва след мен.

— Кога ти е полетът?

— Ами... — Поглеждам часовника си. Готова съм, на каквото и да е, стига да не го поглеждам. — След няколко часа, но може да има движение и... — Нямам търпение да се измъкна навън, но Спайк е застанал на пътя ми и не мога да мина.

— Така ли? — пита той. — Могат да се направят много неща за няколко часа...

Нещо в гласа му ме кара да вдигна поглед. Очите му искрят весело. В този момент се усещам. Естествено. Това е то британското чувство за хумор. Той просто се бъзика с мен. Как е възможно да ми причини подобно нещо? Усещам вълна от раздразнение, последвана от огромно облекчение.

— Апартаментът ми е зад ъгъла — продължава той.

Заслужавах си го, мисля си аз.

— Какво предлагаш? — Преструвам се на шокирана, въпреки че едва сдържам вълнението си. Признавам си, че и на мен ми мина през ума подобна мисъл. Не дойдох единствено за да се извиня. Все пак и аз съм човек, а гърдите му са много стегнати, помня ги от онази вечер на бала.

— Ами, не знам, може да гледаме някой уестърн, да решим една кръстословица... — Пристъпва към мен.

— Отсега да знаеш, че съм много добра и ги решавам почти целите. — Напрягам се и също пристъпвам към него.

— Наистина ли?

— Аха.

— Чудесно — прошепва той и аз усещам дъха му на бузата си. — Преди да продължим, трябва да ти кажа нещо.

Вдигам поглед към него. Цялата тръпна от нерви.

— Не ме гледай така уплашено — усмихва се той. — Няма да ти казвам, че съм луд по теб. Вече съм ти го казал.

Притиска ме до себе си и аз най-сетне усещам мечтаната мечешка прегръдка. Залива ме щастие. Няма нищо по-хубаво от това да те прегърне чудесен мъж, който е луд по теб.

— Не е това, има друго — прошепва той и устните му докосват косата ми.

— Какво? — питам аз и усещам как потръпвам.

— Името ми не е Наполеон Цезар...

— Нелсън Харгрийвс — довършвам с усмивка аз. — Сетих се сама. Кажете, откъде идва „Б“-то?

Той ме поглежда изненадан.

— Нали не си забравил, че е на имейл адреса ти?

Негов ред е да се усмихне. Сбръчкава нос и ми се струва засрамен.

— Брайън.

— Брайън ли? — кискам се аз. — Жалко, а аз бях решила, че името Наполеон е секси.

— Какво, да не би вече да не ме намираш за сексапилен? — Той се преструва на обиден.

— Ами... Не съм много сигурна — прошепвам аз. — Дали да не се направя на разследваща журналистка... — Пъхвам ръце под тениската и попадам на голата му кожа, отпускам глава назад и той ме целува.

ЕПИЛОГ

— Какво ш'кайте, госпоице?

Двамата работници на стълбата гледат надолу към мен, а простикият им акцент от Куинс отеква на фона на градския шум. Стоя на тротоара, извила врат, за да виждам, заслонила очи, за да не ми блести утринното слънце.

— Не е съвсем права... Дайте малко наляво — провиквам се аз. Те сумтят и пъшкат и дъхът им излиза на бели валма.

— Ами сега?

Присвивам очи и отстъпвам още крачка.

— Малко по-високо, струва ми се.

Личи им, че имат желание да ме убият. Мен, момичето в жълто яке и вълнена шапка с помпон, която отпива от чаша с кафе и нарежда на двама яки мъжаги в парки, гащеризони и ръкавици без пръсти, които приличат на съвременна версия на Роки. Тъй като аз съм тази, която плаща, не могат да го направят. Нали аз съм шефката?

Те продължават да пъшкат, за да си осигурят по-голям бакшиш.

— Така добре ли е? — изревават стерео те.

Отново поглеждам. Искам всичко да е свършено. Трябва да е свършено. Спирам, поглеждам лъскавото дърво, на което се открояват златните букви. „Олбрайтс.“ Какъв кеф! Това е новият ми надпис. Ще бъде закачен над новата ми книжарница. Всички документи бяха подписани преди две седмици, но чак сега имам чувството, че всичко си дойде на мястото. Ухилвам се и ми се иска да заподскачам.

Вместо това се задоволявам с простикието:

— Свършено.

В Ню Йорк съм от цели три седмици, а имам чувството, че са се случили безкрайно много неща. А колко събития могат да станат за три седмици, нали? Вижте само колко неща се случиха в Англия.

Наблюдавам как работниците нагласяват табелата, отпивам глътка кафе и се усмихвам разсеяно. Мислите ми се връщат назад във времето. Откакто се върнах, мислих много за екскурзията — и за уроците, които научих, и за приятелствата, които създадох. Мисля непрекъснато и за господин Дарси, и за случките около Нова година.

След като се върнах в Ню Йорк и животът ми тръгна както преди, екскурзията ми се струва просто нереална. По онова време нямах никакви съмнения, но странното е, че с течение на времето всичко се променя. Човек губи част от самоувереността си, съмненията започват да се трупат и спомените остават в миналото. Сега вече съм обзета от почуда. Как се случи всичко? Наистина ли срещнах господин Дарси? Той наистина ли съществува?

Не съм го виждала от онзи ден в Лайм Парк, а сега, докато съм в сърцето на Сохо, самата мисъл за оживелия литературен герой в редингот и бричове ми се струва смешна. Мисля за срещите ни и май мога да намеря обяснение, ако се налага. На всичко може да се намери обяснение, ако човек се замисли. Нали скептиците все това повтарят? Опитвам се да разбера истината, но тя просто няма логично обяснение, а пък за съвпадение не може и дума да става.

В този случай става въпрос за смесица от влиянието на часовата разлика и развинуто въображение, което е създадо господин Дарси в Чотън Мейнър. В катедралата Уинчестър сигурно съм припаднала и съм била толкова скапана, че съм си въобразила как се е появил. Лодката в езерото е била чисто и просто сън. На Нова година съм халюцинирала, че яздим заедно, защото пих прекалено много шампанско и пафках трева. Пикникът край замъка Шам е просто фантазия, нали тогава заспах, защото бях изморена и нервирана от разправията със Спайк. А пък в лабиринта на Лайм Парк се изгубих, бях напълно сломена и плачех толкова силно, че сигурно съм си въобразила, че господин Дарси ме е открил. Добре че накрая открих себе си.

Само че... има едно голямо, но... просто не съм сигурна. От една страна, ми се иска да е истина, иска ми се да вярвам, че се е случила някаква магия, докато бях в Англия, че наистина съм излизала с господин Дарси. Така и няма да разбера. Не че има значение, нали?

Едно е сигурно. Господин Дарси съществува. Съществува във въображението на милиони жени по цял свят. Помните ли Берил на

паспортния контрол на „Хийтроу“? За нея той бе съвсем истински. Ами за Рупинда, Роуз, Мейв, Хилъри... списъкът е безкраен. В този момент по цял свят има жени, които мечтаят и фантазират за господин Дарси. Какво от това, че става въпрос за най-обикновена фантазия? Нима фантазиите не са истински?

— Здравсти, това ли е новата табела?

Врътвам се към Фреди от пекарната до нас, който наднича към мен. Препасал е престилка, ръцете му са целите в брашно, чак до лактите.

— Страхотна е.

Нямате представа колко съм горда.

— Благодаря — усмихвам се гордо аз.

— Родителите ти сигурно страшно се гордеят с теб.

— Много — кимам аз. — Довечера ще дойдат с брат ми. Отиваме да празнуваме — цялата грея от щастие. Откакто се върнахме от екскурзиите си, с родителите ми полагаме много усилия. Добре, истина е, че никога няма да станем първи приятели, но аз вече си имам достатъчно приятели. Повече не ми трябва. Имам нужда от мама и татко. Като си признах това и пред себе си, и пред тях, направих първата крачка.

— Страхотно, Емили, браво. — Фреди ме прегръща и ме поръсва цялата с брашно, след което се ухилва гузно. — Тя вътре ли е? — Посочва той към магазина.

— За Стела ли питаш? Да, защо? — присвивам очи. Откакто се върнах от Англия, засякох доста телефонни обаждания, посещения и шушукане между Стела и Фреди. — Какво става между вас двамата? — питам аз с усмивка.

— Нищо. — Той свива невинно рамене и се врътва.

Нищо, а? Хм. Сега вече ще стана много подозрителна. Наблюдавам го как се скрива в пекарната и си поставям за цел да разпитам Стела веднага щом вляза. В момента не искам да я прекъсвам, защото оправя поръчките. А, да. Когато се върнах от екскурзията, веднага проверих последната пратка с „Гордост и предразсъдъци“ за празни страници, но те си бяха наред. Сигурна съм, защото лично ги прегледах една по една. Освен това проверих базата

данни и никой не е връщал дефектни книги. Странно, нали? Сигурно у мен е попаднала единствената дефектна бройка.

Ще ви кажа още нещо, което е странно. Книгата винаги стоеше в страничния джоб на чантата ми, но когато се върнах, намерих там различна. Всичките страници си бяха напечатани. Сигурно съм изгубила своята или по грешка съм я дала в хотела в Бат и случайно съм задигнала книгата на някой друг.

Може да има и друго обяснение — колкото и да е странно, може би тъкмо това е моята книга. Ще ви призная, че имам една теория...

Нали има една част от книгата, в която господин Дарси си тръгва от Недърфилд през ноември и заминава за Лондон със семейство Бингли, където остава цялата зима. Това е в края на първа част или първите няколко реда от втора част, доколкото си спомням, непосредствено след бала. Елизабет го вижда чак след Великден. Това са много месеци. През това време никой не знае къде е бил и какво е правил, с кого се е срещал. Кой знае какви ги е вършил? С кого ли се е срещал? Може да е излизал с коя ли не.

Може да се е запознал с момиче от Ню Йорк, наречено Емили.

Затова ли останалите страници бяха празни? Защото се е запознал с мен. Може би онзи ден в Чотън Мейнър, когато и двамата бяхме просто посетители, дошли от различни места, двата ни свята са се докоснали и ние сме се запознали. Нямам представа как се е случило, нито пък защо, важното е, че се случи. В резултат на тази среща започнаха много промени.

По онова време не спирах да мисля какви ще бъдат последствията за нас двамата с господин Дарси. Бях така омаяна от мъжа, за когото мечтаех още от дванайсетгодишна. Искях да изживея фантазията си, същата фантазия, която има всяка жена като мен. Сега обаче, като се замисля за всичко онова, което се случи, ако наистина бях влюбена в него, двамата щяхме да намерим начин да останем заедно.

Започвам отново да фантазирам. Господин Дарси нямаше да се върне в Недърфилд, нямаше да отиде при леля си с надеждата да види Елизабет, нямаше да ѝ признае любовта си, щеше да получи отказ и да ѝ напише писмото. Също така нямаше да се притече на помощ на Елизабет, когато сестра ѝ Лидия избяга, за да се омъжи тайно за

Уикъм, нямаше да се опомни и да разбере, че греши, нямаше да каже „да“, когато той ѝ предложи брак.

Следователно останалата част от романа нямаше да се случи. Страниците щяха да останат празни. Нямаше да бъде написана една от най-великите любовни истории на всички времена. Нямаше да има Елизабет и господин Дарси. Нямаше да има „Гордост и предрасъдъци“. Книгата нямаше да съществува. За всичко това вината щеше да е моя. Също като кръгчетата, които се образуват, щом някой камък цопне във водата, ефектът щеше да е поразителен.

Представете си само. Нямаше да има Колин Фърт в прословутата сцена на езерото, нито пък Матю Макфейдън щеше да крачи в мъглата, нямаше да има и Марк Дарси за Бриджет Джоунс.

При мисълта за всички побеснели фенове на Бриджет Джоунс направо ми прилошава.

Само че господин Дарси се върна. Това обяснява защо страниците вече не са празни. Той се е върнал към собствения си живот, забравил е за мен и така е била създадена една от най-прекрасните любовни истории.

Не можете ли да повярвате?

Опитайте! Може би всеки има нужда да повярва в невероятното поне веднъж. На мен ми се иска да вярвам, че белият копринен шал пред катедралата е на господин Дарси, а не на някой непознат, който го е изпуснал съвсем случайно. Все още го пазя. Държа го в чекмеджето при бельото си. За съжаление вече не мирише на онзи сексапилен парфюм. Трябваше да го изпера, след като си избързах сополивия нос с него, затова сега мирише на омекотител. Въпреки това понякога го вадя, слагам го на врата си и се отдавам на фантазии.

После, разбира се, го прибирам обратно в чекмеджето.

— Ем, ще дойдеш ли да подпишеш?

Стела се провиква и аз се обръщам към нея. Застанала е на вратата, наметната с малиновата пелерина, и размахва някакви документи. Усмиввам се. Не е свалила пелерината, откакто ѝ я подарих. Цели три седмици ходи с нея. Съседите ѝ започнаха да я наричат Червената шапчица. На нея изобщо не ѝ пука. Тя е на седмото небе. Дали не трябва да кажа в рая на „Топ шоп“?

— Веднага — провиквам се аз, допивам последната глътка кафе и тичам към нея. — Казвай. — Влизам в магазина. — Какво има?

— Какво да има? — пита невинно тя, въпреки че личи колко е гузна.

— Какво става между вас с Фреди? — настоявам аз, облягам се на една от масите, осветена от слънцето. Става ми топло.

— Няма нищо за казване — продължава тя и ми подава документите. — Хайде, шефке, подписвай.

Поемам листата от нея.

— Не ми се подмазвай с това шефке. И двамата с Фреди се опитвате да ми пробутате вашето „нищо“. — Грабвам химикалка и се подписвам. — А това означава, че има нещо. Същото е като двойно отрицание.

Стела стисва уста и ме наблюдава замислено. Личи си, че я спипах с това двойно отрицание.

— Добре де — въздиша тя и вдига ръце като някоя отчаяна еврейска майка. — Предавам се. Двамата се срещаме.

Поглеждам я с огромно удоволствие. Как само се радвам.

— Стела! Това е фантастично! Защо не ми каза по-рано? Знаеш, че много харесвам Фреди. Господи, кога стана?

— Когато се върнах от Мексико — отвърща тя и се усмихва предпазливо. — Чакаше ме, когато се върнах, беше ми направил страхотен чийзкейк, нали знае кой ми е любимият, и двамата си останахме вкъщи, ядохме много, говорихме си и... — Тя млъква и разтърсва коса. Наскоро боядиса връхчетата в черно. — Разбрах колко много ми е липсвал, докато ме е нямало. Още преди Скот да се окаже пълен гадняр, ми липсваше. Мислех си, че е станало така, защото живеем заедно, че сме свикнали един с друг, но се оказа много повече.

Тя застава до мен на слънце.

— Ще ти призная, че ни е много добре заедно — доверява тя.

— Здравсти — сопвам се възмутено аз. — Че кой ти разправяше същото от месеци?

Тя се ухилва виновно.

— Знам, знам. Просто не слушах...

— И какво е да спиш със съпруга си? — питам аз и я сръчквам с лакът.

Тя се изчервява.

— Ако не друго, то поне знам, че на сутринта все още ще ме уважава — отвърща тя и двете избухваме в смях.

Прекъсва ни звънът на телефона ѝ и Стела скача, за да се обади. След малко се провиква:

— Обажда се Спайк — гаджето ти.

Мой ред е да се изчервя.

— Престани — съскам аз, хуквам и грабвам слушалката.

Не съм ядосана, само се преструвам. Много ми е приятно, когато хората наричат Спайк мое гадже. Аз самата умирам да го наричам гадже. Изпращам му разни смешни картички, които откривам из разни бутици в Сохо, пращаме си весели имейли, говорим по телефона часове наред, а аз си лежа в леглото и броя дните до пристигането му в Ню Йорк (остават четири дни, вече знам, по-точно казано, три дни и двайсет и четири часа и приблизително четирийсет и пет минути), драскам името му върху бели листа, докато съм на работа, пиша думата любов, след това отново, този път делия буквите, след това ги свързвам и...

Добре, спирам. Знам, че това са пълни глупости, но просто не успявам да се сдържа. А и не искам да се стърпявам. Защото след безумната поредица неуспешни срещи най-сетне намерих мъж, по когото съм луда и който е луд по мен. Той определено е луд. Трябваше ми доста време, докато го открия, наложи се да пътувам доста далече, дори излизах с господин Дарси, но както е казала Джейн Остин: *Не бързайте, подходящият мъж най-сетне ще се появи?* Така и стана.

Не си представях, че ще облича оплескани с паста за зъби тениски, но пък любовта е в състояние да ви изненада. Истината е, че аз преживях невероятна изненада в това отношение.

— Здравсти — започвам аз, щом притискам телефона до ухото си. — Как е при теб?

— Липсваш ми — отвръща Спайк.

Усещам как цялата пламвам.

— И ти ми липсваш — отвръщам щастливо аз, а след това хлъцвам, когато Стела ме сръчква в ребрата. Държа да ви кажа, че лактите ѝ са много кокалести.

— Добре, след като казахме задължителната част, казвай как е табелката.

— Страхотна — възкликвам гордо аз. — Скоро ще я видиш.

— Знам, но нямах търпение. Ще прекарам с теб цели две седмици в Ню Йорк.

Усмивката ми става още по-широка.

— Я кажи, ти успя ли да предадеш навреме статията? — питам го аз.

— Да, стана... Има още няколко уточнения...

— Ами статията за господин Дарси?

— Не ти ли казах?

— Написал си я и редакторът ти е ахнал.

— Точно така — отвръща скромно той. — Решил е да я задържи за Свети Валентин.

И двамата ахкаме.

— Има и нещо друго. Когато се заех да проверявам имената, звъннах в туристическата агенция и помолих да ме свържат с госпожица Сотин, но ми обясниха, че такава нямало. Никога не били чували за нея. Проверих номера няколко пъти, за да съм сигурен, че не съм направил грешка. Не е ли странно?

— Много — съгласявам се аз и не мога да повярвам.

В този момент някой го вика и той бързо обяснява:

— Слушай, Ем, трябва да прекъснем. Да ти звънна ли по-късно?

— Да, разбира се. Чао.

— Чао.

Затварям и за момент оставам загледана в телефона.

— Станало ли е нещо?

Стела се появява от склада. Носи две чаши горещо кафе и ми подава едната.

— Благодаря — прошепвам аз и продължавам да гледам слушалката няколко секунди, преди да я оставя.

— Той е прав. Много е странно наистина — мисля на глас аз.

— Кое? Какво? Кажи! — любопитства Стела. Не може да си намери място.

— Екскурзоводката ни — обяснявам аз. — Никой в туристическата фирма не е чувал за нея.

— Я! — ококорва се Стела. — Измамница.

Извивам очи.

— Стела, прекаляваш с кримките по телевизията.

Тя изсумтява и отпива глътка кафе.

— Как се казваше екскурзоводката?

— Госпожица Сотин. Чакай малко, някъде тук оставих визитката й. — Оставям чашата, грабвам чантата си и ровя в портфейла. Бързо намирам кремавата визитка и я подавам на Стела.

— Това ли е всичко? Само името. Нищо друго — нито телефон, нито нищо.

Честно казано, досега не бях поглеждала. Просто я пяхнах при банкнотите, но сега виждам, че Стела е права.

— Май да — кима аз.

— Ейна Дж. Сотин — чете Стела, като проследява с пръст засукания шрифт. — Всичко е ясно. — Тя свива рамене.

— Кое? — За мен нищо не е очевидно.

— Това е анаграма на Джейн Остин.

Поглеждам слисана.

— Какво? — прошепвам аз. Май гласът ми отказва да работи. — Не е възможно...

— Ти не си ли се сетила досега? Ем, точно ти...

Стела продължава да говори, но гласът й заглъхва, докато ровя на една от полиците, за да намеря „Доводите на разума“. Обръщам на задната корица. Няма нищо. Грабвам „Ема“. И на нея няма нищо. Дали да не пробвам от някой друг издател. Забелязвам „Гордост и предразсъдъци“ с твърда корица и я обръщам отзад.

Леле!

Пред мен е госпожица Сотин, всъщност Джейн Остин през 1811 година. Нищо чудно, че ми се струваше позната през всичкото време. Като изключим дрехите, двете са съвсем еднакви. Същият нос, същите очи, същата весела усмивка. Не знам защо си спомням жената, която преди Нова година се ровеше сред биографиите. Нали си купи книга за Джейн Остин, книгата, която не бях виждала никога преди, същата жена, която остави рекламната листовка на щанда. Точно така, приликата е невероятна. Не проумявам нищо. Не могат и трите да са все една и съща жена. Очевидно става въпрос за някакво съвпадение с анаграмата и прилика...

Припомням си съветите, които госпожица Сотин ми даваше за мъжете и връзките, странните забележки, които подхвърли, когато видяхме господин Дарси да плува, и пред катедралата, когато открих шала му. Възможно ли е и тя да го бе видяла също като мен? Ами

балната рокля? От нея ли беше? Спомням си какво каза Стела. Някоя фея, вълшебница, сватовница ни беше събрала двамата със Спайк.

Я стига, Емили. Няма начин! Това е истинска лудост!

Да, това вече съм го чувала.

— Какво толкова казах?

Вдигам поглед и забелязвам, че Стела ме гледа нетърпеливо, притиснала чашата кафе към гърдите си. По дяволите! Нямам представа какво каза. Не чух нито дума.

— А, нищо. — Стягам се. — Просто забелязах, че няколко книги не са на мястото си.

Стела се отпуска и се усмихва.

— Ама ти много обичаш тази книжарница.

Усмихвам се и връщам книгите по местата им.

— Кажи кога пристига гаджето ти? Нямам търпение да се запозная с него.

— В петък — отвръщам аз и отново усещам познатия прилив на въодушевление.

— Какво представлява въпросният Спайк? — Тя се ухилва. — Същият като господин Дарси ли е?

Поглеждам „Гордост и предрасъдъци“, още не съм я върнала на мястото ѝ, и имам чувството, че Джейн Остин, по-точно казано госпожица Сотин, ми се усмихва.

— Не — клатя глава аз.

Представям си Спайк с размъкнатите дрехи, с ироничните забележки и шантавото му чувство за хумор. По лицето ми плъзва широка усмивка.

— Няма абсолютно нищо общо с него.

„Дейли Таймс“

14 февруари 2007 г.

ГОСПОДИН ДАРСИ — МЪЖЪТ МЕЧТА

Господин Дарси, великолепият герой от романа на Джейн Остин „Гордост и предрасъдъци“, зае първо място

в проучване, направено сред жени за мъжа, с когото биха искали да излязат на среща. Обикновеният човек Спайк Харгрийвс тръгна на екскурзионно пътуване, за да разбере „Какво притежава господин Дарси, което аз не притежавам?“

Героят на Остин зае първо място пред други герои като Джеймс Бонд и Супермен в проучване, проведено от „Ориндж“ сред 1900 жени. На мен ми се стори странно, защото цяла вечер той ще ви наблюдава мрачен и много сериозен и ще се държи грубо със сервитьорите.

Мъжете не разбират господин Дарси. За нас той е анти мъж. Той е всичко, което един мъж не е, затова жените го обожават. За нас, обикновените мъже, той е пълен досадник. През годините многократно са ме сравнявали с него, но истината е, че сравненията нито веднъж не са били в моя полза. Той е съвършеният джентълмен. За момичетата той е истинска сексмашина. Той се цупи, но през цялото време е с безупречно бяла риза с къдри и тесни бричове. Може ли да попитам защо нито една жена не казва и дума за стила му!

Какво притежава господин Дарси, което подлудява жените? Каква е тайната на привличането на този мъж? Още по-важно е, какво мога да науча от него?

Докато търсех отговорите, редакторът ми „предложи“ да прекарам една седмица на литературна обиколка, посветена на творбите на Джейн Остин, заедно със запалени фенки на героя. За последен път се сблъсках с господин Дарси, когато се наложи да прочета „Гордост и предразсъдъци“ за матурата и той никак не ми допадна. Затова този път, когато трябваше да се откажа от плановете си да прекарам Нова година в Швейцарските Алпи, за да обикалям музеите из дълбоката английска провинция, отношението ми към него стана още по-трагично.

Очевидно е, че бях пълен с предразсъдъци, докато интервюирах фенките му. Стана още по-зле, когато

разбрах, че жените го обожават. Не просто го обожаваха, бяха луди по него.

Толкова е сексапилен — ми каза Рупинда Али, инструкторка по йога. — В него тлее страст, той е умислен — леле! — знам какво ще направя с него, ако излезем на среща!

Прибавете и ревност към всичко, което имам против него.

Аз съм от хората, които не познават ревността и завистта. А в този момент линия от завист към един литературен герой.

Очевидно това ми е грешката. За повечето от жените на екскурзията той бе също толкова истински, колкото е и Дядо Коледа за децата под пет години. Той е първата им голяма любов, а това е вечна любов. Те нямат желание да се откажат от него. Преживели са какви ли не връзки, оставали са с разбито сърце, били са разочаровани, някои от тях са имали щастливи бракове, но господин Дарси е бил винаги с тях. Мрачен, изтънчен, висок, красив и приказно богат. Освен това е високомерен, арогантен и „доста сложен“.

Научих, че когато става въпрос за жени, това е неустойима комбинация.

„Той просто търси жената, която да го постави на мястото му, която да отключи сдържаната страст и да му позволи да я обикне — заявява Хилъри Прингъл, пенсионирана адвокатка, запален фен на Дарси. — Нека бъдем откровени, от този мъж блика сексапил. Посочете ми една жена, която не би преспала с него.“

Опитах се, но не успях. Всяка една от жените, които интервюирах, бе готова да скочи в леглото на господин Дарси. Дори Мейв Тъмпейн, която се изчерви, когато призна с мекия си ирландски акцент, че той е от мъжете, които „ще проявят към теб уважение на сутринта“.

Може би това е тайната му — той е сексапилен. Освен това е мръсник и макар на жените да не им е приятно да си признаят, те обичат мръсниците. Вземете

Хийтклиф^[1], Тузара от „Сексът и градът“, дори героят на Джак Никълсън в „Невъзможно твой“.

Джейн Остин е знаела всичко това. Разбирала е, че жените обичат предизвикателствата и ще останат заинтригувани от „най-гордия и най-неприятен мъж на света“. Господин Дарси не е нищо ново. Жените може и да разправят, че искат партньорите им да мият чиниите и да им помагат да оправят леглото, но това не са качествата, които са в състояние да събудят сексуалните им фантазии.

Жените се питат защо ние мъжете сме объркани.

Но пък аз научих някои неща от господин Д. Жените може и да ни изпращат объркани послания и, въпреки че си остават феминистки, те обожават проявите на кавалерство. Затова следващия път, когато ви се прииска да заемете мястото в метрото, недейте, отстъпете го на дамата, отворете ѝ вратата, направете жест за нея.

Ами потисканата страст? По всичко личи, че жените обожават потисканата страст. Едва триста и петдесет страници след началото на „Гордост и предразсъдъци“ господин Дарси и Елизабет се целуват. Това означава, че ако гледате адаптацията на Би Би Си, ви очакват почти шест часа любовна игра. А пък във филмовата версия са над два.

Не съм сигурен дали на този свят съществува мъж, който може да поддържа възбудата на една жена толкова дълго, без дори да си разхлаби вратовръзката (освен ако не сте Стинг — никой няма да забрави хвалбите му за тантрически секс), а дори да можете, в днешно време, ако не се опитате да целунете жена на първа среща, тя няма да ви сметне за галантен, а за гей.

Това е цялата работа. Господин Дарси, както каза Емили Олбрайт, привлекателна двайсет и няколко годишна нюйоркчанка, е прекрасна фантазия. Той е превъплъщение на всичко, което безнадеждните романтички желаят от мъжа, когото си представят. Той обича страстно. Той не се впечатлява нито от външен вид, нито от дрехи, нито от чар.

Той е изтънчен. И най-важното — не избира най-красивото момиче, а онази, която е с характер.

Сега вече разбирате ли защо ми се иска да го убия?

Накратко, той не върши нищо нередно. Той е съвършеният мъж. Дали? Както изтъкна госпожица Олбрайт на първата ни среща, „Той не е истински, докато ти си“.

Струва ми се, че последната дума е моя. Аз може и да не съм мечтата на всяка жена (добре де, съвсем не съм мечтата на всяка жена), далече не съм съвършен, но аз съм този, който спечели момичето.

Така че, господа, бъдете каквито сте, а вие, господин Дарси, можете да ни дишате прахта.

[1] Хийтклиф — герой на Емили Бронте от „Брулени хълмове“.
— Б.пр. ↑

Издание:

Александра Потър. Без гордост и предрасъдъци

ИК „Кръгзор“, София, 2008

Редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-170-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.